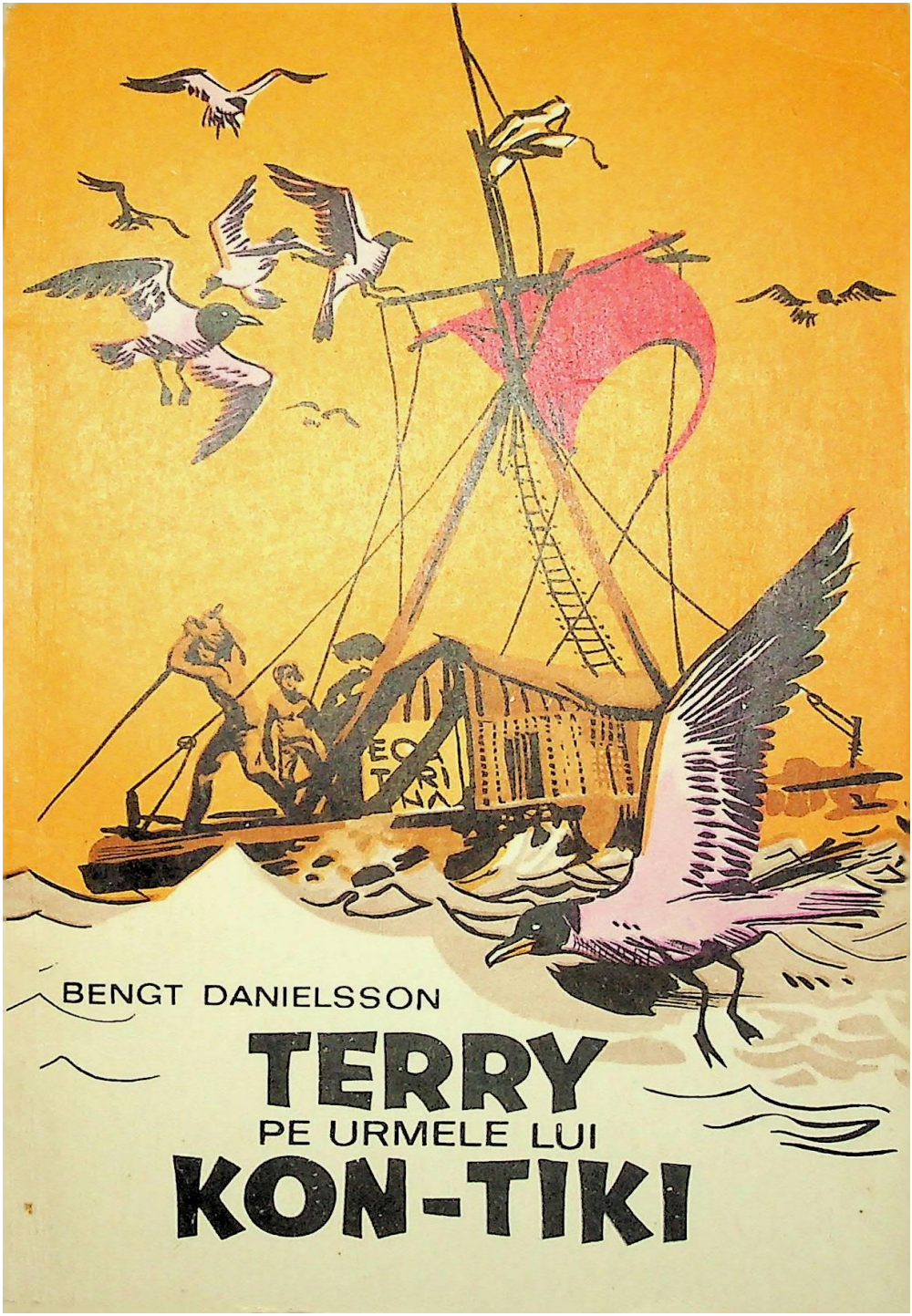

BENGT DANIELSSON

TERRY
PE URMELE LUI
KON-TIKI

Coperta de ION DEAK-CLUJ
C BENGT DANIELSSON
KAPTEN VILLERVALLE
Saxon & Lindströms Förlag, 1963
BENGT DANIELSSON

TERRY, PE URMELE LUI

KON-TIKI

În românește de
F. BRUNEA-FOX

EDITURA «ION CREANGĂ»

CAPITOLUL I
Terry e cu gândul numai la mare

Iarna care a urmat întoarcerii lui Terry din Mările Sudului a fost una dintre cele mai lungi și mai posomorâte din viaţa sa. Cu toate că buchisea mai mult ca oricând ca să dovedească părinţilor săi că poate ţine pasul cu ceilalţi — deși mai chiulea uneori — notele lui nu erau prea strălucite. Principala explicaţie trebuie găsită în faptul că, în loc să fie atent la profesori, el era cu gândurile aiurea, se visa în Mările Sudului. Până să-și dea seama că se afla într-o clasă întunecoasă a școlii și nu pe o insulă în sorită plină cu palmieri, profesorul și trecea la un alt elev.

De cele mai multe ori Terry răsufla ușurat; se întrista însă dacă erau la lecţia de geografie, căci, la această materie, putea într-adevăr răspunde mai bine ca ceilalţi.

Culmea ghinionului! Tocmai când el se întorsese în pa trie, Nick, cel mai bun prieten al lui, plecase la tropice – în America de Sud, și, ca să fim și mai preciși, în Ecuador.

Portul Guayaquil, unde tatăl lui căpătase o slujbă importantă și unde, firește, locuia Nick acum, era un oraș imens. De acolo avea destule prilejuri să plece în munţi sau în junglă, ceea ce însemna mai totdeauna aventuri pasionante, despre care nu uita niciodată să-i scrie lui Terry.

În absenţa lui Nick, ale cărui strălucite performanţe la fotbal făcuseră echipa lor invincibilă, avea acum un alt partener, un anume Edgar — alt motiv ca să nu fie prea încântat. Edgar era un grăsan molâu, așa că Terry, care preluase șefia echipei de la Nick, nu găsise altă soluţie decât să-l facă portar, căci, oricât de stânga ci juca, prezenta avantajul de a ocupa mai mult spaţiu în poartă decât oricare altul.

Cu toate că era cel mai rapid și mai sprinten centru înaintaș, Nick, când nu se afla pe terenul de fotbal, era deosebit de rezervat și de chibzuit. E drept că nici nu prea era vorbăreţ, poate și pentru că Terry avea atâtea de povestit, încât lui Nick nu-i mai rămânea cum să plaseze un cuvânt. Dacă, uneori, izbutea să spună ceva, era, mai totdeauna, ca să-l pună pe Terry la punct. Pe de altă parte.

Nick îşi ţinea sută la sută cuvântul dat și știa să păstreze un secret. Așa se face că de câte ori erau împreună, Terry putea să-și dea drumul. Cu niciunul din colegii săi nu și-ar fi îngăduit să fie atât de sincer, de spontan, de teamă să nu fie luat peste picior. Să nu ne mire, aşadar, că tânjea după Nick.

Bineînţeles, puteau să-și scrie, dar nu mai era chiar același lucru. Așa se face că, după o primă și expansivă misivă de douăsprezece pagini (care i-a luat, ca s-o compună, toată ora de religie, cea de franceză și două de matematici), scrisorile lui Terry se făcură din ce în ce mai scurte. Ale lui Nick însă se lungeau, devenind din ce în ce mai interesante, pe măsură ce se iniţia tot mai mult în viaţa din Ecuador. Și apoi, fiecare scrisoare îi aducea lui Terry mărci frumoase și valoroase. Câteva îi atraseră în mod deosebit atenţia: înfăţișau papagali, maimuţe, leneși, puma și alte vietăţi tropicale. Maimuţele nu erau mai mari ca veveriţele și se lăsau ușor îmblânzite — îi scriseseNick. Locuitorii Ecuadorului se duceau la plimbare cu

maimuţicile lor în buzunar, și uneori în autobuze, sau pe stradă chiar, le scoteau ca să se joace cu ele. Terry i-a scis imediat lui Nick să-i trimită una cu avionul. Dacă — adăugase el în post-scriptum — maimuţele sălbatice sunt mai ieftine, îl roagă să-i expedieze urgent un astfel de exemplar. A îmblânzi o maimuţă trebuie să fie un lucru foarte amu zant. Dar, în loc să-i trimită animalul, Nick se scuză, spunându-i că un colet prin avion costă mulţi bani și că, pe deasupra, se mai cer și o sumedenie de formalităţi, felurite taxe poștale pentru a se obţine autorizaţia de exportat o asemenea… „marfă”.

Curând după aceasta, Terry primi o nouă scrisoare de la Nick, care îl încunoştinţa triumfător că peste puţin îl aștepta o mare surpriză, ce îi va face mai multă plăcere decât o maimuţică. Deocamdată nu-i putea spune altceva. Scrisoarea cu îmbucurătoarea veste era acoperită cu timbre înfăţișând un leneș păros, care dormea dus, cu un braţ agăţat de creanga unui copac. Iată — gândi Terry – un mijloc ingenios și amuzant de a-i aduce la cunoștinţă ce dar urma să primească. Era clar că Nick fusese în junglă, că prinsese chiar el un leneș. Poate că reușise să convingă un căpitan de vapor sau un aviator să i-l transporte gratuit. Nick era în stare să izbutească așa ceva.

În culmea fericirii, Terry le-a povestit la cină mamei, tatălui, bunicii și Elisabethei despre oaspetele mult dorit.

Spre uimirea și dezamăgirea lui însă, aceștia nu se arătară prea încântaţi. Nu i-a convins nici când, consultând o enciclopedie, le-a spus că leneșul poartă acest nume pentru că e deosebit de prietenos, de blând și de cuminte. I-au replicat că, despre partea lor, n-ar da un ban pe el. Terry era convins că leneșul ar fi fericit să doarmă noaptea agăţat de bara draperiei din salon. Tot ceea ce părintele lui catadicsi să-i răspundă fu că-i va scrie tatălui lui Nick.

Tonul cu care rostise însă aceste cuvinte nu era dintre cele mai încurajatoare.

Sosi primăvara, apoi se încheie și trimestrul școlar, dar de leneș nici pomeneală. Nici măcar de o maimuţi că obișnuită. Terry începu să se neliniștească. Anotimpul cel mai prielnic pentru aducerea unui leneș în Anglia era, bineînţeles, primăvara, când vremea se încălzea, iar locul cel mai nimerit ca să se familiarizeze cu condiţiile de viaţă britanice era, categoric, coasta de sud, unde familia Benson urma tocmai să-și petreacă vacanţa. În felul acesta adap tarea ar fi fost mai ușoară. Iată însă că în ziua când urmau să părăsească vila, speranţele lui Terry începură a miji din nou. Tocmai se grăbea să intre în sufragerie — căci întârziase cu un sfert de oră la cină — când Elisabeth, strecurând capul pe ușă, îi spuse cu o privire plină de subînţelesuri că tatăl lor vrea să-i vorbească și că îl așteaptă în birou. Înainte de a deschide ușa, lui Terry i se păru că aude o voce cunoscută. Nu, nu se înșela, era vocea unchiului Rollo, tatăl lui Nick. Inima îi zvâcni cu putere când intră, și rosti dintr-o suflare:

— Bun-venit-nene-Rollo-unde-mi-e-leneșul?

Tatăl lui Nick îl privi uimit, apoi un zâmbet larg îi în flori pe faţă. Amuzat, îi răspunse:

— Care leneș? Numele ăsta i s-ar potrivi mai degrabă lui Nick, care toată ziulica

nu face altceva decât să umble de colo-colo, doar o pica vreun oarecine să-i explice tot felul de lucruri.

Terry nu prea știa ce să răspundă, dar tatăl lui îi sări într-ajutor:

— Unchiul Rollo a venit aici cu niște treburi. Peste câteva zile ia din nou avionul și se întoarce la Guayaquil.

Mi-a spus că ar fi foarte bucuros să-l însoţeşti şi să-ţi pe treci vacanţa mare cu Nick. Propunerea asta mi-a făcut-o încă de acum câteva luni, dar mai întâi am vrut să văd cum o scoţi la capăt cu școala, și-apoi, ca să fiu sincer, mă cam speria costul voiajului. Până la urmă, unchiul Rollo s-a oferit să plătească el jumătate din preţul biletului — totuși, mai important e faptul că ai făcut progrese la învăţătură. Notele bune de la geografie mă fac să trec cu vederea rezultatele mai slabe de la celelalte materii. Ei, ce zici?

Au trecut câteva minute bune până când Terry să fie în stare să îngaime ceva, dar zâmbetul lui fericit era cât se poate de grăitor.

Și iată cum se face că, într-o minunată dimineaţă de la începutul lui iunie, Terry se afla într-un „jet” uriaș, lângă unchiul Rollo. Când avionul începu să coboare lin, putu zări printr-o ferestruică o îngrămădire de case albe de o parte și de alta a unui râu lat. Când veni și rândul lor să părăsească avionul, aproape că nu mai putură face un pas: parcă intraseră într-o baie de aburi.

— Ţara asta nu-și poartă degeaba numele — îi spuse unchiul Rollo. Ai aflat, poate, că Ecuador înseamnă ecuator.

Nu făcuseră nici jumătate din drumul ce ducea la clădi rea aeroportului și simţiră că li se lipesc cămășile de spinare și că ochii îi ustură din cauza picăturilor de sudoare ce li se prelingeau șiroaie de pe frunte. Terry îşi puse jos valiza — care, datorită insistenţei mamei și tatălui său la plecare, se compunea numai dintr-un carnet pentru în semnări zilnice, o cutie cu unelte, o undiţă flexibilă, trei romane poliţiste, câteva pachete de șocolată și o minge de fotbal — şi-şi șterse ochii cu manșeta cămășii. Se bucură mult când îi zări pe Nick și pe mama lui, care, de după grilaj, îi făceau semne cu mâna. Nick purta o pălărie de Panamá cu boruri uriașe, iar pe un umăr ţinea o maimuţă care flutura și ea braţele. Terry vru să alerge spre ei, dar fu oprit de doi bărbaţi cu pielea măslinie, cu părul briantinat și cu mustăţi impozante, care începură a-i vorbi mult și patetic, însoţind cuvintele cu gesturi largi. Deși nu știa o boabă de spaniolească, Terry pricepu că trebuia să treacă mai întâi pe la controlul pașapoartelor și pe la oficiul vamal.

Formalităţile fiind repede îndeplinite, la ieșire îi aștepta mama lui Nick, care conducea un automobil Wolseley. În timp ce-și croia cu greu drum prin mulţimea de indieni desculţi, printre negrii care îşi împingeau roabele, printre autobuzele ticsite și măgărușii încovoiaţi sub povara greutăţilor, ea îi întrebă cum fusese călătoria, ce face familia lui, cum o mai duc rudele și prietenii rămași în patrie. De răspuns însă răspundea numai unchiul Rollo, căci Terry era numai ochi și urechi la cele ce se petreceau în jur, amuzându-se în același timp de gesturile maimuţicii.

Singurul lucru care-l dezamăgea un pic erau indienii. Se așteptase să vadă niscai războinici cutezători, îmbrăcaţi în haine colorate de piele, purtând pe cap

pălării împodobite cu pene și ţinând tomahawcuri în mâini. Când colo, nu vedea decât niște omuleţi piperniciţi, cu feţele smolite, și niște femei cu rochiile murdare și zdrenţuite, sărind speriate în lături când mașina trecea pe lângă ele.

Locuinţa lui Nick era o vilă mare și albă, cu aer condiţionat în fiecare încăpere. Un prânz delicios îi aștepta gata pregătit. Și deși îngheţata de ciocolată era desertul lui preferat, Terry refuză să se mai servească cu încă o porţie, spunând nu, mulţumesc, ca să se poată ridica cât mai repede de la masă și să pornească împreună cu Nick în explorarea orașului. Cum ieșiră în stradă, se și urcară în primul autobuz și se așezară confortabil în două scaune goale, între un negru care cânta dintr-o muzicuţă și un tânăr indian cu un papagal care cârâia fără întrerupere:

„Lorita, lorita, corre, corre” (Nick îl lămuri ce însemnau aceste cuvinte: „Papagalule, papagalule, fugi, fugi!”). Terry se decise să-și sporească menajeria pe care avea de gând s-o ia cu el în ţară cu un papagal. Desigur, ar fi mai nimerit să ia doi papagali, care să stea la taifas împreună, să nu se plictisească. Dacă erau în stare să înveţe spaniola, de ce n-ar învăţa și engleza? Cufundat în gândurile sale, fu deodată trezit de oprirea bruscă a autobuzului și se simţi parcă ridicat de pe scaun. Într-o clipă, conducătorul autobuzului și coborâse și acum se stropșea la un șofer de taxi care, nelăsându-se nici el mai prejos, îi răspundea cu aceeaşi vehemenţă.

— Hai s-o luăm pe jos — îl îndemnă Nick. O sfadă ca asta poate să ţină câteva ore.

Locul unde se oprise autobuzul era fără doar și poate o piaţă. Se aflau acolo nu numai prăvălioare una lângă alta, dar și nenumărate șiruri de tarabe de-a lungul trotuarului.

Mu îţi din negustorii care pesemne nu-și putuseră inchi na o dugheană sau o tarabă îşi expuseseră marfa pe jos.

Marfă dezasortată, în care predominau pălăriile de Panamá și nasturii albi.

— Toate pălăriile de Panamá sunt lucrate aici, în Ecuador — îl lămuri Nick. Fie în orașul Cuenca, situat pe un povârniș al Anzilor, fie la Jipijapa, ceva mai departe, pe coastă. O mare cantitate de pălării sunt trimise în Panamá, unde speculanţii le revând cu «un preţ gras călătorilor care navighează în Canal. Iată de ce, până la urmă, au ajuns să se numească „pălării de Panamá. Aici, toată lumea se înnebunește după ele.

«Pălărierii ăștia habar n-au cum să facă reclamă! se gândi Terry, și pe drept cuvânt. „Cumpăraţi pălării de Jipijapa!” sună mult «mai frumos ca „pălării de Panamá”.»

Nasturii albi proveneau și ei din Ecuador. Se confectionau dintr-un soi de nuci care cresc într-un palmier numit *tagua* și erau tot atât de albi și de durabili ca și nasturii de fildeș.

Între tarabe descoperiră deodată o dughenuţă cu cărţi vechi și timbre.

— Uite o serie pe care mi-o doresc de mult și care nu costă decât o sută douăzeci de sucres — spuse Nick arătând într-un colţ un cartonaș cu mărci poștale.

Înfăţișau un bărbat chel ca o bilă, îmbrăcat într-o uniformă de gală, așa că Terry

nu prea pricepu de ce ţinea Nick să dea bani pe ele. Dinspre partea lui, ar fi preferat câteva din fructele acelea cu nişte culori atât de minunate pe care le zărise pe o tarabă din apropiere. Îl lăsă pe Nick să intre singur în prăvălioara cu timbre şi se duse să privească mai de aproape fructele.

— *Anona, chirimoya, jobo, mamei, nispero, frutieta, mango, capuli, naranjilla o platano?* îl întrebă vânzătorul, aruncându-i una din acele priviri fioroase caracteristice bandiţilor din filmele vestului sălbatic şi învârtindu-se în acelaşi timp în jurul mărfii sale.

— *Tutti frutti* — răspunse, fără să şovăie, Terry, întinzându-i negustorului una din cele două bancnote pe care le primise de la unchiul Rollo.

Vânzătorul nu numai că înţelese spaniolească stâlcită a băiatului, dar îi şi puse în faţă o movilă uriaşă de fructe, adăugând, spre uimirea lui, şi un pumn de mărunţiş. Spre norocul lui Terry, Nick tocmai ieşea din prăvălie şi-l ajută să care ditamai greutate. În timp ce se plimbau încoace şi-ncolo, Terry nu-şi pierdu timpul: începu să şi muşte cu poftă din fructele zemoase, încercând să se deprindă şi cu ciudatele lor denumiri. Tocmai voia să-şi înfigă dinţii într-un fruct mare, gălbui, care semăna întrucâtva cu o prună, când Nick îl opri:

— Ia scama cum mănânci mango, te împroaşcă zeama de sus până jos. Eu de atâtea ori m-am pătat, încât mama mi-a spus că dacă mai vreau să mănânc mango, să fac bine să mă duc în baie şi să-mi scot haina. Fereşte-te şi de trecătorul ăsta stropit cu pete verzi şi albastre: te pătezi numai dacă-l atingi.

Terry ţinu scama de sfatul bine intenţionat al prietenu' lui său. Deşi convingerea lui era că neplăcerile lui Nick se datorau mai degrabă neîndemânării şi că el ar şti cum să procedeze ca să nu se murdărească. Totuşi, îşi zise el, va urma întocmai povaţa. Părinţii lui Nick erau atât de drăguţi cu Terry, că nu se putea ca el să nu se poarte cât mai frumos posibil. După un timp obosi să tot care fructele rămase. Ajunseseră într-o ulicioară noroioasă, fără prăvălii, spuzită de cocioabe fără ferestre, construite din chirpici şi tablă ruginită şi care, probabil, sub dogoarea soarelui, se încinseseră ca focul. Oamenii erau murdari şi lăţoşi şi păreau lihniţi de foame şi nenorociţi. Terry dădu fructele unui puşti indian înţolit cu nişte nădragi zdrenţuiţi şi atât de presărăţi cu pete, încât una în plus nu avea nicio importanţă. Câteva clipe mai târziu fură înconjuraţi de cel puţin o duzină de copii sărmani, care întindeau spre ei mâini rugătoare. Cu cele mai bune intenţii din lume.

Terry scoase din buzunar tot mărunţişul şi, ajutat de Nick, încercă să împartă fiecăruia câte un bănuţ. Abia înaintaseră însă cu câţiva paşi, că se pomeniră împresuraţi de o droaie şi mai numeroasă de băieţaşi care cerşeau, urlau şi gesticulau. Unul din ei îl trase pe Terry de haină. El vru să-i dea şi acestuia ceva, dar, nemaiavând decât o singură banc notă, i-o întinse spunându-i s-o schimbe şi s-o împartă cu ceilalţi.

— Marc prostie ai făcut! fură singurele cuvinte pe care le mai auzi din gura lui Nick, înainte ca glasul lui să fie acoperit de larma infernală ce se dezlănţui când liota de copii flenduroşi se năpusti, cu strigătul războinic al indienilor, asupra amantului deţinător al bancnotei, începând să se încaiere pentru ea.

Plictisit de cele ce se întâmplau, Nick îl apuca pe Terry de braţ şi-l scoase de acolo.

— Ştiu că ţi-o milă de ei — spuse el după ce cotiră pe strada cea mai apropiată. Dacă începi să-ţi împarţi însă banii cu toţi săracii din ţara asta, n-o să treacă mult şi o să ajungi şi tu lefter. Chiar milionar dacă ai fi. Mai bine mergem acasă cât mai am gologani de autobuz. Uite, toc mai vine unul. Hai, urcă-te repede, înainte ca ei să descopere că am şters-o şi să se ţie scai de noi.

Autobuzul era ticsit de lume, dar Terry şi Nick, urmând exemplul unui ins care aştepta şi el în staţie, săriră pe platforma din spate, agăţându-se cu braţele de ceilalţi pasageri. Temerile lui Nick se adeveriră curând. Nici nu se urnise bine autobuzul, că micii indieni se şi iviră în colţul străzii. Din fericire, autobuzul luase distanţă şi nu mai putea fi ajuns din urmă.

— *Corre, corre, corre*! le strigă Terry, mândru că putea plasa atât de repede unul din cele două cuvinte spaniolești pe care le învăţase.

Ceva mai târziu, găsiră însă că e destul de chinuitor să călătorești agăţat. Singurul avantaj era că șoferul nu-i taxase, și asta se brodea cum nu se putea mai bine, căci Nick nu era prea sigur că unicul gologan ce-i mai rămăsese i-ar fi ajuns să plătească biletele până acasă. Pe deasupra, o altă îndoială îşi făcea drum în sufletul lui observând că, în loc să se îndrepte spre frumosul cartier unde locuiau, vehiculul cobora spre port.

— Ești sigur că e autobuzul în care trebuia să ne un căm? îl întrebă Terry pe Nick la ureche.

— Da, sunt sigur — îi răspunse, în același fel, Nick. Dar, descurajat, adăugă: Numai că am impresia că merge în direcţia opusă!

Mai curând ori mai târziu, autobuzul tot avea să ajungă la capătul liniei și va face cale întoarsă, așa că hotărâră să continue drumul tot agăţaţi, deși nu-și mai simţeau braţele de amorţite ce erau și îi mai păștea și pericolul de a fi îmbrânciţi afară.

Descoperii a îndată că nu erau unicii care călătoreau pe gratis: la fiece staţie, bărbaţi dând din coate, femei și copii încercau să se caţăre pe scara din spate. Puţini însă izbuteau să-și cucerească un locșor, iar ei aveau de luptat tot timpul ca să nu fie trântiţi la pământ. În sfârșit, autobuzul ajunse la capătul liniei, și ei tot în aceeași poziţie incomodă se aflau. Răsuflară uşuraţi când, după o scurtă așteptare, vehiculul porni din nou în cursă. Deodată însă, două braţe vânjoase îi cuprinseră strâns de mijloc și, cu respiraţia tăiată, pierzându-și echilibrul, băieţii se pome niră smulși afară. Până să se poată ridica, o pereche de negri le și luase locul, în timp ce autobuzul îşi vedea îi liniştit de drum.

Nick, care căzuse cu faţa în jos, avea gura plină de nisip și sufla și scuipa mereu.

— Ticăloșii! exclamă plin de obidă Terry, dând glas celor ce simţeau amândoi și fiind sigur că trecătorii nu vor înţelege ce-a spus.

O luară la picior, furioși nevoie mare, fără să se uite în jur. Dar mânia lor se transformă curând în uimire, când se pomeniră în vârful unui deluşor de nisip roșu, care cobora lin până la malul unui râu lat. Șiruri neîntrerupte de indieni, ivindu-se din toate direcţiile, alergau încoace și-ncolo, cărând poveri grele în spinare.

Poverile, pe care le ridicau de pe niște plute construite din bârne groase aflate pe apă, erau ciorchini mari de banane, saci de cafea, de nuci de cocos și de orez. Mult se mai miră însă Terry când văzu doi indieni slabi și piperniciţi cărând, fără cel mai mic efort, un bușteан gros și lung de aproximativ cincisprezece picioare.[1]

Nick le făcu semn indienilor să se oprească și, privindu-l nu fără ironie pe Terry, îi spuse să încerce și el să ridice bușteanul. Consimţind, Terry fu și mai uimit când îşi dădu seama că trunchiul de copac era atât de uşor, încât nu numai că ar fi putut să-l transporte singur, dar să și-l ridice cu o mână. În timpul acesta, icnind, Nick îşi săltase pe umăr un alt bușteан, mai scurt decât celălalt cu vreo cinci picioare, spunând:

— Vezi tu, lemnul tău, cu care am putea jongla de uşor ce e, se cheamă *balsa* și cântărește mai puţin chiar decât pluta. Ăstălalt, al meu, e lemn de *inangrove* și e mai greu ca piatra.

Terry încercă să ridice și el bușteanul lui Nick, dar i-au trebuit mari eforturi ca să reușească.

— Îţi amintești planoarele pe care le construiam împreună? îl întrebă Nick, pornind din nou la drum. Habar n-aveam pe atunci că foloseam lemn de balsa. Aici, în Ecuador, balsa e mai totdeauna întrebuinţat la construi rea plutelor. Cheresteaua pentru „Kon-Tiki" provenea din jungla din nordul Guayaquilului. Indienii, când coboară pe apă la oraș, preferă să-și construiască o plută nouă: e și mai simplu și costă mai ieftin decât să o remorcheze în sus pe fluviu. Așa se și explică de ce vezi atâtea plute în port. Cine vrea îşi poate lua o plută părăsită. Unele sunt folosite la pescuit; altele, ca locuinţă de către oamenii săraci care nu au cu ce să-și dureze o casă.

— Măi Nick, trebuie să fie strașnic să poţi trăi așa! ex clamă Terry întrerupându-l și arătându-i câţiva băieţi cam de o vârstă cu ei, care se instalaseră în cabina unei plute și pescuiau cu undiţele scoase pe fereastră.

Pe puntea din faţă, pe o piatră netedă, o indiancă întindea niște plăcinte de mălai, în timp ce, pe puntea din spate, câteva fete gureșe îşi atârnau rochiile la uscat pe o frânghie întinsă între două prăjini.

Ceva mai departe, în susul râului, privirea le fu atrasă de o plută pustie, priponită de mai, cu un dublu catarg[2] înalt și cu o cabină din lemn de bambus.

— Privește, Nick, pluta asta e a nimănui! spuse Terry. Ce-ar fi dacă am lua-o noi?

— Și ce-ai să faci cu ea? îi răspunse Nick. Fără doar și poate, nici tata, nici mama n-o să ne lase să locuim în port, și apoi casa noastră e la o distanţă bunicică de râu.

---

[1] Unitate de măsură anglo-saxonă: 1 picior = 0.30480 m.

[2] Acest dublu catarg este format din doi pari înalţi, fixaţi pe marginile laterale ale plutei şi care se încrucişază spre vârf. (Vezi pluta expediţiei Kon-Tiki, în lucrarea cu acelaşi nume).

Nici măcar s-o remorcăm n-am izbuti.

— Nu crezi că am putea organiza un club acolo? întrebă Terry.

— Ce fel de club?

— Clubul plutașilor, ce mai întrebi!

Lui Nick ideea nu i se păru grozavă, dar Terry, bineînţeles, se și înflăcărase și, fără a mai sta mult la discuţie, sări sprinten pe plută. Scoţând apoi capul pe ușa cabinei îi puse lui Nick o întrebare cu totul neașteptată:

— Cum se spune. Anglia în spaniolă?

— Inglaterra — îi răspunse Nick, căruia întrebarea i se părea fără noimă.

Nedumerirea lui crescu mai tare când, intrând și el în ea bină, îl zări pe Terry în faţa unui băiat arămiu și lăţos, cam de aceeași vârstă cu ei, care se retrăsese speriat într-un colţ al cabinei. De bună seamă avea vreun motiv să fie speriat, căci mergea agitat încoace și-ncolo pe dinaintea lui Terry, făcea niște gesturi dezordonate, ca și cum ar fi vrut să arunce ceva, după care se oprea scuturându-și chica și strigând: „le! le!”

Văzându-l pe Nick, Terry îi spuse descurajat:

— Nu-i nimic de făcut, l-am demonstrat totuși destul de clar că suntem din ţara crichetului și a Beatles-ilor și poftim cum se holbează prostește la noi.

Nick se așeză pe podea în faţa micului indian și, calm, schimbă cu el câteva cuvinte.

— E chiar așa cum gândeam — izbucni apoi în râs. N-a auzit în viaţa lui nici de crichet, nici de Beatles. Nici măcar de Anglia!

— Sunt foarte inculţi, nu-i așa? întrebă Terry. Spune-i atunci că-l vom coopta în clubul nostru dacă ne dă pluta.

Nick făcu traducerea și, după ce mai schimbă câteva cuvinte cu micul indian, îi spuse lui Terry, care dădea semne de nerăbdare:

— Okey! zice că locuiește singur pe plută și că s-ar bucura să fie membru al clubului nostru. E încântat că ne-am gândit să ne folosim de pluta lui. Nădăjduiește că-i vom da o mână de ajutor dacă s-ar întâmpla să i-o fure cineva.

— Bravo! Vezi ce bine am făcut că am înființat un club? zise Terry mândru ca un general.

Nick simţea însă că, dimpotrivă, și de data aceasta Terry o luase razna. Conteni să se întrebe însă unde anume greși se prietenul lui, în clipa când micul indian, ridicând de pe dușumea un fluier de lut, începu să cânte o melodie sprinţară, un „șlagăr” sud-american pe care Nick îl cunoștea. Imediat îl fredonă și el. Terry, deși n-avea habar nici de cuvinte, nici de melodie, îşi alătură vocea de cea a băieţilor, acoperindu-le chiar glasurile. Cânta cu atâta pasiune, încât nu-și dădu seama că Nick se oprise ascultându-l amuzat. El continuă să-i tragă înainte, în Spaniola lui păsărească: *cora-mora-lena-lote-note-rena,* până când micul indian izbucni într-un hohot de râs și nu mai fu în stare să scoată niciun sunet din fluier. Pesemne însă că glasul solistului îi amintise de ceva (gândi Terry), căci îl văzură ridicând un ulcior de lut de pe jos și turnând o licoare groasă, gălbuie, în două căni făcute din jumătăţi de nuci de cocos, după care îi îmbie pe Nick și Terry să bea.

Terry trase o dușcă zdravănă, apoi, strâmbându-se îngrozitor, spuse:

— N-o găsesc grozavă de loc zeama asta de portocale.

E acră ca oţetul.

— Păi nici nu e zeamă de portocale, gogomanule, e chicha[3] — îi răspunse Nick. Se prepară din rădăcini de plante tocate, amestecate cu apă și lăsate să se macereze. Uneori, când n-au apă, indienii folosesc propria lor salivă. În nenumărate familii de indieni, una din îndeletnicirile femeii e să culeagărădăcinile și să le mestece în gură ca să obţină această băutură răcoritoare.

Terry simţi că i se face rău și abia izbuti să îngaime:

— Spune-i că dacă bunică-sa a fabricat porcăria asta, îi sparg ulciorul în cap.

După ce schimbă câteva cuvinte cu tânărul indian, Nick îl liniști pe Terry spunându-i că chicha pe care o băuseră fusese preparată cu apă.

— Îţi atrag însă atenţia că puștiul habar n-are de bu nică-sa. Nici pe propriii lui părinţi nu și-i cunoaşte. În orice caz, nu i-a văzut niciodată. De mic copil a locuit într-un orfelinat. Mai târziu a fost luat de o familie care l-a pus să muncească pe lanurile de porumb, fără să-i dea o leţcaie. Până la urmă a fugit de acolo și, spre norocul lui, a găsit pluta asta. Nu știe ce vârstă are, nici numele lui adevărat. Toată lumea, aici, îi spune „Chico”[4]. În limba spaniolă, cuvântul acesta înseamnă mic.

— Să trăiești, Chico! i se adresă prietenos Terry, ridicând în același timp cupa de cocos.

După glas, Chico îşi dădu seama că Terry îi voia binele, dar se mulţumi să-i răspundă numai cu un zâmbet larg pe buze. Deodată, însă, zâmbetul i se sloi, iar ochii lui se aţintiră, îngroziţi, peste umerii lui Terry. Acesta întoarse capul și zări în pervazul uşii trei chipuri smolite. Indivizii cărora le aparţineau aceste chipuri, cu toate că erau îmbrăcaţi în haine murdare, de culoare kaki, erau înarmaţi cu carabine bine lustruite, destul de înspăimântătoare la vedere. În jurul taliei purtau o cingătoare lată cu cartușe, de care atârnau, în afară de o baionetă, nenumărate pumnale lungi, în teci de piele. Unul din ei se răsti, în spaniolă:

— Ce staţi? Sculaţi-vă în picioare și întoarceţi-vă cu faţa la perete! Mâinile sus deasupra capului!

Nick înţelese și se ridică repede de la locul lui.

Terry trebui să aștepte însă până să-i traducă Nick po runcile banditului, ca să se supună și el. Ceea ce nu prea fu pe placul unuia, care, îndreptându-se spre el, îi dădu un picior zdravăn în spate. Terry vru să se năpustească asupra lui, dar Nick îl trase înapoi şoptindu-i că ar fi mai cu minte să stea liniștit dacă vrea să iasă teafăr și nevătămat din aventura asta. Neavând încotro, furios la culme, Terry îl ascultă și ridică braţele, așa cum văzuse că făcuseră și ceilalţi doi prieteni.

Căpetenia bandiţilor, care se deosebea de ceilalţi doi dălcăuţi fiindcă avea o insignă de aur la baionetă și încă o cartușieră la șold, le puse, un timp, tot felul de

---

[3] Citește „Cicia”.

[4] Citește „Cico”.

întrebări. Și Nick și Chico îi răspunseră, fără să se lase prea mult rugaţi: *„No, Jeffe”*[5], iar Terry se grăbi să repete și el, papagalicește, aceeași vorbă. În cele din urmă, mai marele hoţomanilor făcu un semn clin cap, apoi, aruncând o ultimă căutătură în jur, ieși împreună cu ceilalţi din cabină.

— Tu ce crezi că voiau? întrebă Terry, privind și el, curios, în jur.

Nick ridică din umeri.

— N-am îndrăznit să-i întreb… Probabil căutau pe ci ne va. Prin locurile astea e mai prudent să nu te arăţi prea curios, mai cu seamă când e cineva urmărit.

— N-ar trebui să anunţăm poliţia? întreabă Terry cu năduf, frecându-și șezutul.

Nick zâmbi. Tocmai Terry se găsea să aibă pretenţii! Nu sărise el primul la bandit? în sfârșit, îi răspunse:

— Ei bine, află, dragul meu, că ei ERAU poliţia. Huiduma care a dat în tine era cel puţin sergent.

Ca să-i mai înveselească un pic, Chico își duse din nou fluierașul la gură și începu să cânte o melodie veselă, dansând în același timp după propria-i muzică. Se vedea cât de colo că, inspirându-se din păţania de adineauri, improviza un dans în care-i lua în bășcălie pe cei trei musafiri nepoftiţi. Era atât de caraghios, încât Terry și Nick îşi recăpătară îndată buna dispoziţie.

În ăștimp, soarele asfinţise și, cum se întâmplă totdeauna la tropice, bezna cuprinse întreg spaţiul. Chico terminându-și numărul comic, Nick spuse că e târziu și că ar trebui să se întoarcă cât mai repede acasă. Mai adăugă că, spre no rocul lor, părinţii lui nu luau masa decât la ora opt, respectând obiceiul din ţările ecuatoriale. Chico îi rugă însă atât de insistent să mai rămână cu el, încât primiră. Ori cum simţeau nevoia să se odihnească, căci, după atâtea emoţii, erau frânţi de oboseală. De data aceasta, chicha li se păru mult mai gustoasă, așa că Chico nu mai trebui să-i îmbie s-o bea. Încet-încet, îşi veniră în fire, după tot ce păţiseră, ba chiar li se făcu somn și, întrucât ședeau comod tolăniţi pe podeaua cabinei, în întuneric, adormiră îndată. Primul care se trezi fu Terry. Avea o ciudată senzaţie de gol în stomac.

— Nick, Nick, dormi? şopti el, atingându-l cu mâna.

— Cum vrei să dorm dacă mă gâdili? îi răspunse Nick, somnoros.

Continuară să-și vorbească în șoapte, ca să nu-l trezească pe Chico.

— Ţie nu ţi-e rău la stomac?

— Ba da.

— Probabil că era ceva în neregulă cu chicha aia.

— Tot ce se poate. Dar eu aș zice mai degrabă că nu chicha e de vină, ci luntrea…

O bănuială îngrozitoare puse stăpânire pe Terry. Aruncă o privire afară, apoi, apropiindu-se de Nick, îi şopti agitat:

— Plutim în largul estuarului și un individ stă de pază la prova. Parcă ar fi unul

---

[5] Citește „hefe”: „Nu, șefule” — în limba spaniola.

din bandiţii ăia… hm… din poli ţiştii ăia… Se vede de aici cum îi străluceşte carabina în bătaia lunci.

— Ne-am depărtat mult de ţărm?

— Cu două sau trei mile, dar curentul râului ne împinge spre ocean.

De data aceasta se duse Nick să vadă ce-i cu călătorul clandestin care nu se urnise de la locul lui.

— Nu-mi dau seama dacă e una și aceeași persoană cu cel de la poliţie… Oricine ar fi însă, mi se pare cam ciudat că nu se sinchisește de loc că ne îndreptăm spre ocean – murmură el, neliniștit.

— Cel mai bun lucru ar fi să-l atacăm înainte de ne de părtăm prea mult de ţărm — îi răspunse, tot şoptind Terry. Ne furișăm în întuneric până în spatele lui și — Poc! — îi dăm una în cap! Nu cred să fie prea greu.

Luăm, pentru orice eventualitate, și un ulcior cu noi… Ulciorul lui Chico… Uite-l, l-am găsit… Tare m-aș mira să nu fie ticălosul care a dat în mine… Ei, Chico, ce te-a apucat? Ssst!

Auzindu-i vorbind, Chico se trezise și, bineînţeles nepricepând nimic, cu cele mai bune intenţii din lume, îşi luase fluierul și începuse să cânte. Băieţii se repeziră la el și-i smulseră fluierul din gură. Prea târziu! în aceeași clipă, prin ușa deschisă se auzi o voce răstită adresându-li-se în spaniolă:

— Jos armele, dacă vreţi să rămâneţi în viaţă!

Spunând acestea, oaspetele nepoftit îndreptă spre ei lumina puternică a unei lanterne. Băieţii clipiră speriaţi și se frecară la ochi. Tot ceea ce putură zări la lumina lan ternei fu un chip întunecat, iar ceva mai jos și mai în faţă, dar cât se poate de deslușit, ţeava unui revolver.

— Ei drăcie, ia te uită, nu știam că o să am de-a face cu niște mucoși! spuse invizibilul lor musafir, dar pe un ton mai blând, și începu să chicotească.

În sfârșit, potolindu-se și văzând că niciunul din băieţi nu suflă o vorbă, stinse lanterna și li se adresă într-o englezească corectă, aproape binevoitor:

— După cât văd, voi ăștia doi sunteţi străini. Regret că sunt constrâns să vă ofer o excursie pe mare. Când m-am urcat pe pluta asta, nu știam că se află oameni la bord.

Din păcate eram prea grăbit. N-aveam încotro, trebuia să mă feresc de niște indivizi de pe mal.

— Ne daţi voie să coborâm? îl întrebă Nick, sfios.

— În ceea ce mă privește, n-am nimic împotrivă. Numai că ar trebui să știţi să înotaţi bine, căci suntem departe de ţărm și curentul ne împinge spre ocean. Socot că ar fi mai prudent să rămâneţi deocamdată la bord, nu credeţi?

— Dar asta o plută lui Chico și vrea și el să coboare – îi răspunse, indignat, Terry.

Auzindu-l, omul cu revolverul izbucni din nou în râs.

— Aha, înţeleg… Vrei să spui că el a găsit *primul* această plută. Ei bine, învaţă de la mine: n-are nicio importanţă cine găsește primul un lucru; important e cine îl găsește ultimul… Așa e obiceiul pe la noi.

Omul cu revolverul avea toate atuurile în mână. A-l întărâta era o tactică greșită — gândi Terry — așa că se stăpâni și, pe un ton cât se poate de politicos, îl întrebă încotro navigau.

— E un secret pe care-l păstrez numai pentru mine.

Atâta timp cât veţi asculta de ordinele mele, aveţi toate șansele să vă întoarceţi teferi la mămicile și tăticii voștri.

Dar dacă faceţi cel mai mic gest de împotrivire, atunci…

În loc să-și termine fraza, îşi îndreptă privirea spre revolver, apoi spre fiecare băiat în parte și, cu un iscusit plescăit din limbă, imită zgomotul unei împușcături. Pe urmă, devenind brusc serios, le spuse încruntându-se:

— Și-acum, cu toţii la culcare! Și, pe viitor, amintiţi-vă că nu iese nimeni pe punte fără încuviinţarea mea!

— Ce om ciudat! spuse Terry când rămaseră din nou singuri în cabină. La drept vorbind s-a purtat mai frumos cu noi decât poliţiștii. Totuși, am impresia că trebuie să fie criminalul pe care-l căutau.

— Tatăl meu zice că-n Ecuador sunt pline temniţele cu oameni cinstiţi și de treabă — răspunse Nick. Dar cum oi fi îndrăznind să vorbesc tocmai acum de tata? Oare nu tot el m-a învăţat să nu întârzii niciodată la masă?

Cât o fi ceasul?

— Nu te mai gândi la ceas. Zi mulţumesc dacă ne întoarcem teferi acasă…

Mai îngrijorat de ce-o să-i zică taică-su decât de prezenţa omului cu revolverul, Nick îi răspunse:

— Ce-ar fi să-i cerem să ne dea un bilet, ca să vadă tata că nu din vina noastră am întârziat la masă cu câteva zile?

— Și eu i-aș cere o dovadă, altminteri colegii mei nu m-ar crede niciodată că am trecut prin atâtea.

Câteva clipe mai târziu, tustrei dormeau duși.

CAPITOLUL II
O încurcătură generală

Niște șuierături prelungite îi treziră brusc din somn.

Nick mormăi ceva despre „prima repriză și despre „pe nal ti „până să-și dea seama că nu visează.

— O fi vreun vapor — spuse Terry, amintindu-și cel dintâi de păţania lor și de locul unde se aflau.

Tot el vru să iasă primul din cabină, dar fără succes, căci ușa era zăvorâtă pe dinafară. Nu le rămânea altceva de făcut decât să se uite prin crăpăturile pereţilor cabinei.

Văzură, astfel, Anzii — un șir de munţi profilându-se la orizont. Văzură, de asemenea, un bărbat între două vârste, cu o chică neagră, cotleţi așijderea și o ditamai mustaţă pe oală, șezând liniștit pe o ladă de ambalaj și curăţindu-și atent

unghiile cu vârful unei baionete strașnice. Purta o cămașă albă de mătase și niște pantaloni destul de eleganţi, susţinuţi de bretele. O cartușieră de care atârnau trei revolvere și trei pumnale îi încingea mijlocul. La picioare, pe punte, se afla o carabină bine lustruită.

— O fi individul de aseară? întrebă Terry.

— Nu cred — răspunse Nick. Totuși, mi se pare cam ciudat… Am impresia că-l cunosc…

— O fi vreun criminal urmărit, căruia i-au publicat fotografia în ziare. Probabil că se va acorda o bună-recompensă aceluia care va ajuta la prinderea lui — fu de părere Terry, optimist.

Nick se scarpină în cap și murmură ceva nedesluşit.

Chico nu spuse nimic.

Se auziră alte câteva șuierături ascuţite, dar nici de data aceasta omul cu baioneta nu se întrerupse din curăţatul unghiilor. Acum, însă, ţignalele porneau din direcţia opusă, așa că băieţii se duseră în partea cealaltă a cabinei, ca să se uite într-acolo tot printr-o crăpătură a peretelui.

Semnalele porneau de la un cargobot. Dar, spre marea dezamăgire a băieţilor, vaporul era prea departe, nu redu cea viteza și nici nu-și schimba direcţia.

— Ce curios… tipul nici că se sinchisește — remarcă Nick, întorcându-se la postul de observaţie iniţial.

— Ar trebui să lansăm câteva semnale de ajutor, altminteri vasul nu ne zărește — spuse Terry din ce în ce mai neliniștit.

— Ai dreptate. Dar cum să semnalizăm, dacă nu putem ieși pe punte?

— Cu o oglindă… întreabă-l pe Chico dacă n-are cumva o oglinjoară de buzunar. Am putea proiecta cu ea un S.O.S.

Întâmplarea făcea ca Chico să aibă într-adevăr o oglinjoară de buzunar. Și în timp ce Nick nu-l slăbea din ochi pe individul suspect, Terry lărgi crăpătura din perete, atâta cât să poată scoate mâna. Reușise să lanseze două S.O.S.-un, când Nick, apropiindu-se de el și atingându-l pe umăr, îi spuse:

— Degeaba. Poţi să te oprești. Soarele a intrat într-un nor gros.

— Și ce-o să ne facem dacă nu iese repede? Hai să strigăm după ajutor. E ultima noastră șansă! Un-doi-trei!

Strigară, tustrei, până se învineţiră la faţă.

Vaporul era acum prea departe ca oamenii de pe el să-i mai poată auzi. De auzit îi auzise însă insul cu revolverul.

Părea că se distrează de minune, dar numai după ce băieţii renunţară să mai strige, sleiţi din pricina efortului și abia mai trăgându-și sufletul, se îndreptă spre cabină și, cu un gest nepăsător, deschise ușa.

— Văd că v-aţi trezit! spuse el, zeflemitor. Nu credeţi că ar fi timpul să îmbucăm ceva?

La aceste cuvinte, Nick și Terry tresăriră ca electrizaţi.

Dar rămaseră uimiţi când omul continuă:

— Hai, grăbiţi-vă! De ce staţi? Ce mai așteptaţi? Mie, personal, mi-e o foame

de lup.

Terry și Nick se priviră nedumeriţi. Oare să mai fie ceva provizii pe bord? O clipă, Terry se gândi să i-o plătească individului, spunându-i că se terminaseră. Dar, fiind și el hămesit, așteptă nerăbdător să vadă ce va răspunde

Chico la întrebarea lui Nick dacă putea să le dea ceva de mâncare. Chico îi liniști numaidecât. Dintr-un ungher cil cabinei scoase un chiup mare de lut, în care era un hartan de carne afumată, și începu, cu mișcări îndemânatice, s-o taie cu un briceag în bucăţele mici. Le puse într-o cratiţă veche de aramă, mai adăugă și patru sau cinci știuleţi de porumb, pe urmă luă un burduf cu apă agăţat în perete și turnă în cratiţă. Care va să zică, totul era în ordine.

Felul cum prepară Chico mâncarea îl uimi pe Terry. Nicăieri nu se vedea nici urmă de primus la bord, iar să aprindă un foc nu se putea, căci însemna să ardă toată pluta. Chico găsise încă soluţia, o soluţie pe cât de simplă pe atât de ingenioasă. Pe un bolovan destul de lat și de neted, așezat pe dușumea, el pusese simetric patru pietre și pe ele o bucată de tinichea, sub care îngrămădi acum vreascuri și surcele uscate, dându-le foc cu un chibrit.

Și-n timp ce amesteca cu lingura în mâncare, le spuse, mândru, că nicăieri, pe toate plutele Guayaquilului, n-o să găsească o plită atât de modernă. Mai toţi băștinașii – adăugă el — aprindeau focul pe o piatră netedă. Mândru era Chico și de ulcelele și de străchioarele pe care izbutise să și le adune. Desigur, linguri, cuţite și furculiţe lipseau, dar, zâmbi el, la ce bun, când fiecare dispunea de zece degete și două mâini?

Băieţii turnară mâncarea în străchioarele cele mai frumoase, punându-le pe lada de pe punte. Individul o luă pe a sa și, trăgându-se mai spre marginea lăzii, o goli re pe de având grijă să nu-și ia cealaltă mină de pe revolver.

Băieţii înfulecară și ei cu poftă.

— Mă prind cu voi — glumi Nick — că dacă printr-o minune mama s-ar ivi pe-aici cu o barcă de salvare, primul lucru pe care mi l-ar spune ar fi: „Nick, te rog să nu mai clefăi așa! tt Mamei i se face rău când aude pe ci ne va clefăind.

El, însă, clefăia fericit.

La un moment dat, Terry, care nu-l slăbea pe necunoscut din ochi, observă că acesta îşi scoate revolverul.

Speriaţi, și el și Chico rămaseră nemișcaţi, cu străchioarele în mână. Pe urmă, brusc, Terry îşi aruncă străchioara cât colo și se duse să se pitească în dosul lăzii pe care ședeau.

În aceeași clipă se auzi o detunătură, urmată imediat de un zgomot înfundat. Curios e că, de data aceasta, Terry nu se pierdu cu firea, iar unica lui reacţie fu să strângă tare din ochi. În loc de alt pocnet însă, după cum se aştepta, răsună, puternic, hohotul de râs al nepoftitului.

Uluit, Terry ridică pleoapele și se uită în jur. Nick și Chico stăteau pe locurile lor și nu numai că erau teferi și ne vătămaţi, dar chiar se arătau din cale-afară de amuzaţi.

Temnicerul lor chicotea şi-şi pipăia în același timp arma fumegândă. Apoi, cu

gesturi parcă anume studiate, ridică braţul și ochi iarăși. Terry îl urmări cu privirea și îşi dădu scama ce se întâmplă abia cinci văzu un pelican fluturând clin aripi deasupra plutei. Poc! Ca o umbrelă brusc inchi să aripile se îndoiră și, cu un zgomot înăbușit, pasărea se prăbuși pe punte, la numai câţiva paşi de prima.

— Grozav, nu? Nu mai avem nicio grijă pentru masa de seară — spuse pușcașul, suflând în ţeava revolveru lui". Apoi, adresându-se lui Terry și zâmbindu-i maliţios:

Tu, ăla cu părul bălai! Dacă eşti chiar atât de viteaz cum pari, atunci fă-ne onoarea și jumulește și spintecă orătăniile astea!

Ce altceva putea face Terry decât să se supună? Strâmbându-se de scârbă, apucă greoaiele păsări de labe și se duse cu ele pe puntea din spate, în partea opusă cabinei.

De unde se afla, procletul nu putea să-l vadă și, deci, nici cum să-și bată joc de neîndemânarea și lipsa lui de experienţă, căci, bineînţeles, Terry n-avea habar de o treabă ca de-alde asta. Dacă Chico nu i-ar fi dat o mână de ajutor, n-ar fi scos-o la capăt niciodată și-n niciun caz n-ar fi putut termina până la ora mesei.

Scrâșnind din dinţi, mofluz, Terry jumuli pasărea și o goli de măruntaie. Nick era și el foarte abătut:

— Nu e nimic de făcut… Tot ce-am încercat cu individul ăsta ca să cădem la o înţelegere a dat greș. Când îi vorbesc, se hlizește la mine tot timpul și nici nu-i pasă unde ne duce pluta. Nici nu se gândește să fim salvaţi.

Am impresia că i-a sărit o doagă!

— I-a sărit o doagă? Mai bine spune că e nebun de-a binelea! diagnostică Terry. Dacă nu reușim să-l capturăm, soarta noastră e pecetluită! O să ne oblige să jumulim pelicani toată viaţa… Și tot ce-ţi pot spune e că există și lucruri mai interesante de făcut !

— N-avem nicio putere… Are trei revolvere, trei pumnale, o baionetă și o carabină, nu?

— Trebuie să-l luăm prin surprindere — declară Terry solemn, ca și cum ar fi descoperit piatra filosofală.

— Ideea nu-i rea. E chiar atât de bună, încât îţi mărturisesc că mi-ar fi plăcut să fie a mea. Sunt de acord:

singura soluţie e să-l luăm prin surprindere. Dar cum? Îmi închipui că ai un plan…

Onoarea lui Terry era în joc. Ca totdeauna când era strâns cu uşa, găsea imediat soluţia.

— Îi dăm să bea chichacha — sau cum naiba îi zice…

Când vedem că i s-a urcat la cap, că e beat criţă, tăbărâm pe el.

Nick nu se arăta prea convins.

— Nu-mi vine să cred că o să se lase dus chiar atât de uşor… Și apoi ecuadorienii nu se îmbată cu una cu două.

Dimpotrivă, când au tras binișor la măsea, încep să împuște ca smintiţii, în toate direcţiile.

— Atunci am altă idee. Unul din noi se aruncă în apă, de la pupa, căutând să nu fie observat. Înoată pe sub plută până la prova, se furișează binișor pe punte și — hopa ! – îl atacă pe gangster pe la spate și-i smulge revolverul din mână!

— Am impresia că ai uitat cât e de voinic și de puternic — îi răspunse Nick. Și chiar dacă l-am lua prin sur prindere, tot n-o să ne fie ușor să-i smulgem revolverul.

Și dacă i-am luat revolverul, ce-am câștigat? Uiţi că mai are alte două — bașca pumnalele și carabina? Dar dacă te încumeţi să faci tu treaba asta, să știi că am să-ţi ţin pumnii.

Terry strânse tare din pleoape — semn că meditează adânc. Dar cum o altă idee întârzia să-i încolţească în minte, deschise din nou ochii şi-şi luă capul în mâini. Și iată că ideea încolţi:

— Am găsit! Vezi paporniţa aia agăţată de catarg, de funia cea lungă?

— Sigur c-o văd, doar n-am orbul găinilor!

— Întreabă-l pe Chico la ce o folosește.

Cu toate că nu înţelegea ce anume voia Terry, Nick se execută fără crâcnire, conform unei vechi deprinderi. Îi raportă apoi conștiincios că micul indian folosea pa porni ţa ca să păstreze resturile de mâncare și că o agăţa pe catarg ca s-o ferească de clini și de șobolani când pleca din port după treburi. Din păcate, paporniţa era goală.

— Nu-i nimic — răspunse Terry. Bagă bine în cap ce-ţi spun. Punem pelicanii înăuntru. Împreună au o gretate de cel puţin douăzeci de pfunzi. Catargul are o înălţime de cel puţin patru metri. Făcând cu funia și cu paporniţa plină un fel de pendul, îl lovim în scăfârlie, zvârlindu-l astfel pe individ peste bord!

— Formidabil, Terry! Ești un geniu! Și cum, în felul ăsta, n-avem nevoie să ne apropiem prea mult de el, individul n-o să bănuiască nimic. Când se-așteaptă mai puţin, pleosc! cade bâldibâc în apă!… Cu o condiţie însă: să nu greșim ţinta!

— Asta las-o pe mine! îi şopti Terry la ureche. Nici nu-ţi închipui ce m-ar bucura să-i servesc pelicanii precum merită!

La început, operaţia se desfășură potrivit planului stabilit. Piratul se linse pe buze când Terry, destul de obraznic, îi trecu pe la nas pelicanii proaspăt jumuliţi, chipurile ca să-i admire înainte de a fi puși în coșarcă. Pe urmă, cu aerul cel mai firesc din lume, băieţii se urcară pe acoperișul cabinei, sub catarg, ca să scruteze cică orizontul în căutarea vreunui vapor. Spre deznădejdea lor, vântul în cepu să sufle din ce în ce mai tare, iar pluta să se clatine tot mai vârtos, ceea ce-l cam stingherea pe Terry în rolul său de lup de mare. Nick fu de părere că operaţia ar trebui amânată pentru mai târziu, când se va potoli vântul, dar Terry, fără să-l scape din ochi pe individ, îi spuse prietenului său, cu o licărire ciudată în privire:

— Nicio grijă, Nick. Nu-i nevoie decât de un minut.

două… Nu-l vezi că nu se mai ţine pe picioare? Tanga jul ăsta a sosit la ţanc. Dacă reușesc să-l pocnesc cu paporniţă în cap când se apleacă puntea în partea lui, atunci să știi că i-am venit de hac!

Dar pe când băieţii, cu inimile ticăind de emoţie, continuau să-l supravegheze, individul începu să horcăie și să se facă din ce în ce mai palid. În sfârșit, se duse

la marginea plutei și se uită nenorocit în apă.

— Acum e momentul! şopti Nick.

— Bagă bine de seamă, când valul următor urcă la pupă, îmi faci un semn! îi răspunse, tot şoptind, Terry, apucând paporniţa cu amândouă mâinile.

Trecură câteva clipe.

— Acum! îngăimă Nick.

Ca un uliu ce se năpustește asupra prăzii, paporniţa străbătu spaţiul și-l pocni pe individ drept în dosul urechii. El căzu ca un popic pe spate și rămase așa; nemișcat.

Fără să stea mult pe gânduri, Nick și Chico se năpustiră asupra lui și-i smulseră repede toate armele.

Trecură câteva clipe, fără ca prizonierul lor să dea semne de viaţă.

— Să știi că A murit! zise Nick, speriat.

Neliniștit și el, Terry scoase oglinjoara lui Chico din buzunar și o puse în dreptul gurii individului. Îndată, ea se aburi. Mândru de această scamatorie, de care aflase clin paginile unei reviste, îşi asigură camarazii că victima lor trăiește și că se va trezi curând.

Omul, însă, tot nu-și venea în fire. Atunci Terry îi ceru lui Nick să umple o găleată cu apă și să i-o toarne pe cap.

— Dacă nici așa nu se trezește, nu mai e nimic de făcut — zise Nick. Apa, aici, e rece ca gheaţa, căci ne aflăm în curentul Humboldt, care se formează la Polul Sud.

Și, fără să mai aștepte mult, vărsă găleata pe tigva leșinatului. Nu mică le fu mirarea atunci, văzând că impozanţii lui cotleţi se dezlipesc, urmaţi îndată de o pe rucă, și că de sub aceasta apare ditamai chelia!

Nick tresări, apoi, în culmea emoţiei, exclamă:

— Îl recunosc! Știu cine e! Nu v-am spus azi-dimineaţă că mi se pare că l-am mai văzut undeva?

— Hai, spune îl întrerupse Terry, nerăbdător.

— E generalul Bombasto — îi răspunse Nick. Acum șase luni mai era încă președinte. Când a izbucnit o nouă insurecţie militară, pusă la cale de nu știu care amiral ambiţios, Bombasto a dispărut fără urmă. A fost în mai multe rânduri președintele ţării. El însuși a condus numeroase acţiuni de felul acesta și a reușit să scape cu viaţă din destule altele.

— Ești sigur că e chiar Bombasto? întrebă Terry, ne încrezător…

— Cât se poate de sigur. Dar stai o clipă… îţi pot face chiar dovada.

Scotocind în buzunarul de la spate, scoase plicul de celofan cu timbre, cumpărat în ajun la Guayaquil. Triumfător, i-l arătă lui Terry.

— Privește și te vei convinge. Toate timbrele astea au chipul lui Bombasto. Uite, aici e scris numele lui, cu litere mari, lângă poză. E chel și n-are barbă. Dacă ăsta nu e Bombasto, atunci să știi că e frate-su geamăn.

— În orice caz, mustaţa e într-adevăr a lui — zise Terry privind din nou timbrele.

Și, apucându-l pe Bombasto de mustaţă, trase de ea cu toată puterea.

Pasămite atâta îi trebuia omului ca să-și vină în simţiri, căci se trezi imediat, făcu ochii mari și se ridică sân gur de jos.

— Știm cine sunteţi — îi spuse Terry, nu fără emoţie, căci oricum era pentru prima oară când capturau un general ori un președinte. Sunteţi generalul Bombasto!

Bombasto se holbă la ei speriat, apoi le vorbi cu tristeţe în glas:

— Ei bine, da, eu sunt. Sunt generalul Bombasto. Poate că e mai bine să vă spun adevărul. Cu aţi t mai mult cu cât sunt sigur că voi muri curând…

— V-aţi lovit rău la cap? întrebă Terry, neliniștit.

— Nu, la cap nu… — gemu Bombasto. Nu de la cap mi-e rău, ci de la stomac… și-acum vă rog să mă lăsaţi…

Vreau să rămân singur, ca să pot muri liniștit.

— Nu e nimic grav. Aveţi rău de mare — spuse Terry, încercând un sentiment de ușurare. Trece repede…

Horcăind îngrozitor, ca un om înjunghiat care e gata să-și dea sufletul, Bombasto se lungi pe punte cu burta în jos. Se vede treaba însă că n-avea de gând să-și dea obștescul sfârșit înainte de a trece la mărturisiri complete, căci, câteva clipe mai târziu, începu să le vorbească plin de amărăciune:

— Nu ar fi trebuit să ies în larg… Asta e prima mea greșeală. A doua greșeală e că n-am controlat dacă mai e cineva la bord. Eram însă prea grăbit… Poliţia se găsea pe urmele mele. De șase luni cutreier ţara în lung și-n lat, fără să fiu recunoscut… Când organizam lupta împotriva odiosului dictator care a pus mâna pe putere, umblam deghizat ca turist… Probabil însă că unul din oamenii mei a fost cumpărat. Altminteri, ţinutul unde mi-am instalat cartierul general secret n-ar fi putut fi împresurat niciodată de poliţie… Dar niciunul dintre ei nu știa mânui ca lumea o armă, așa că i-am curăţat pe toţi cei care au încercat să-mi aţină calea…

— Dar de ce aţi lăsat pluta să fie luată de curent? întrebă Terry.

A fost de ajuns această întrebare, ca Bombasto să-și verse din nou năduful. Continuă cu mai multă însufleţire:

— La început, un singur lucru era important pentru mine: să dispar cât mai repede din Guayaquil. Întrucât şoselele erau păzite, m-am îndreptat spre port. Acolo, însă, mișunau poliţiștii. Toate ambarcaţiile erau supra vegheate. Singura mea șansă de salvare era să găsesc o plută părăsită. Și unica pe care am găsit-o a fost aceasta.

Eram sigur că, datorită curentului ce vine dinspre râul Guaya și gonește spre golf, voi fi repede împins în larg.

O luntre părăsită, fără motor, nu putea trezi nicio bănuială. Numai după ce am ajuns pe ocean am chibzuit la ce-ar trebui să fac. Dar, cum nu mă pricep la navigaţie, mi-am zis că cel mai bun lucru e să aștept să se ivească vreun vapor. Atunci mă urc la bord și spun că am naufragiat, îi pun căpitanului revolverul în coastă și-l oblig să-și schimbe ruta spre Esmeraldas. Esmeraldas e un oraș situat ceva mai sus pe coastă, unde sunt așteptat de o mul ţime de partizani devotaţi.

Terry îl asculta din ce în ce mai interesat, curios să afle sfârșitul. Un singur lucru

nu înţelegea: dacă Bom basto plănuia să captureze un vas, de ce nu lansase un semnal cargoului pe care-l zăriseră dimineaţa?

— Vei afla îndată de ce — îi răspunse Bombasto prompt, așezându-se în capul oaselor. Era mult prea mare.

N-aș fi găsit niciodată prilejul să rămân singur cu căpitanul.

— Asta cam așa e… Și, ca să-l consoleze: Nu vă necăjiţi, se va ivi el și un vapor mai mititel. Și-apoi puteţi conta pe ajutorul nostru… Ce te-a apucat, Nick? De ce mă tragi de mânecă?

Zicând acestea, întoarse capul, puţin enervat, spre prietenul său. În loc să-i explice, Nick îl apucă de braţ și-l împinse în cabină. Bombasto continua să stea pe punte, cufundat în gândurile sale și nespus de abătut.

— Ia seama ce faci, Terry — îi spuse Nick când fură din nou singuri. Asta nu e o treabă pentru noi, să-l ajutăm pe Bombasto să captureze un vapor. Avem și-așa destule belele pe cap. Mai bine ne-am strădui să ne întoarcem cât mai curând acasă. Tata trebuie să fie furios…

— Și cu Bombasto ce-o să se întâmple? Dacă-l prinde poliţia?

Terry nu putea uita lovitura nemeritată pe care i-o dăduse poliţistul. Probabil că tocmai această nedreptate îl determina să ia partea generalului.

— Îl privește personal — făcu Nick, rece. Când avea el comanda, s-a arătat mai binevoitor cu noi? în orice caz, când va ajunge la ţărm, are toate șansele să scape.

Poliţia n-o fi supraveghind chiar toată coasta!

Până la urmă, Terry admise că se lăsase împins de sentimente. Recunoscu chiar, înciudat, că Nick știa mai multe lucruri despre plute și ecuadorieni, așa că, după câteva clipe de șovăială, îi cedă prietenului său comanda.

— Fiecare executăm pe rând câte două ore de cart – îi şopti Nick lui Terry la ureche, dar cu destulă autoritate în glas. Și-acum facem apelul echipajului și tragem găr zile la sorţi.

Terry nu se prea împăca cu noul lui rang de subaltern, așa că nu ascultă de ordinul primit. Mai mult: ca să pună la îndoială „competenţa” lui Nick, îl întrebă:

— După poziţia soarelui, poţi determina punctele cardinale, iar coasta știm că se află la răsărit, nu-i așa? Din ce parte suflă însă vântul? Și cum se manevrează pluta pentru a o ţine cât de cât în direcţia bună?

— Nu-ţi face sânge rău pentru asta — îi răspunse Nick pe un ton de superioritate, pierzându-și puţintel răbdarea.

Cu cârmele-propulsoare, plutele ecuadoriene pot naviga și contra vântului.

— Cârme-propulsoare? Ce sunt astea?

— Niște drugi lungi și groși de lemn, fixaţi pe niște butuci mobili. Majoritatea plutelor au cel puţin doi la pravă și doi la pupă. Rostul lor e, pe de o parte, să îm piedici ambarcaţia de a fi târâtă de curent încoace și-ncolo și, pe de altă parte, să servească drept cârmă. Manevrând drugii în sus și-n jos, după nevoie, se poate schimba direcţia plutei și chiar naviga contra vântului… Așteaptă o clipă și-ţi arăt!

Nick îl strigă pe Chico și-i porunci să desfacă pânzele și să le arate cum funcţionează faimoasele cârme-propulsoare.

— Păi, noi n-avem așa ceva și nici pânze — îi replică Chico zâmbind mai nevinovat ca oricând. Pluta asta e bună doar pentru râu. Mai mult decât să plutească la vale nu e în stare.

— Dar pânzele unde sunt?

— Nu cred să fi avut vreodată pânze. În orice caz, când am găsit-o n-avea.

Așa și-a încheiat Nick cariera de căpitan nautic.

Terry preluă și de data aceasta comanda și propuse să se improvizeze o pânză din cuvertura roșie a lui Chico.

Îşi dădură însă în cele din urmă seama că ceea ce voiau să facă era o nebunie, căci, înălţând pânza, însemna să se lase împinși și mai repede în ocean. Ce altceva le mai rămânea celor doi prieteni decât să se încurajeze unul pe celălalt, în nădejdea că va trece curând un vapor sau un avion să-i repereze. De soarta lui Bombasto și a lui Chico, trebuie să recunoaştem, erau mai puţin preocupaţi. Bombasto se dusese între timp la culcare, iar Chico fluiera vesel, în timp ce rumenea friptura de pelican pe grozava lui plită.

Temându-se ca nu cumva să nu fie observaţi de vaporul care i-ar fi putut salva, băieţii se hotărâră să stea de cart cu rândul, toată noaptea, și să fie pregătiţi să lanseze un S.O.S. cu lanterna lui Bombasto, de îndată ce-ar fi apărut vreo luminiţă la orizont. Cum însă nu erau antrenaţi pentru așa ceva, în zorii zilei, când discul purpuriu al soarelui ieși din mare, erau frânţi de oboseală, iar ochii li se închideau de somn. În schimb Bombasto, pe care, mărinimoși, îl lăsaseră să doarmă nestingherit toată noaptea, se trezise bine dispus și nu mai dădea niciun semn că ar suferi de rău de mare. Peste puţin avea chiar săle demonstreze că îşi recăpătase și pofta de viaţă înfulecând hulpav resturile fripturii din ajun. O foame ca a lui nu se potolea însă numai cu atât, așa că îi ceru lui Chico încă o porţie.

— Să nu vă fie cu supărare — îi spuse Terry cu harţag, când văzu întorsătura pe care o luau lucrurile. Aţi uitat, probabil, că eu și camarazii mei am preluat comanda la bord. Trebuie să economisim alimentele și apa.

Nu se știe când vom putea fi salvaţi, așa că mai mult ca o singură masă cu carne pe zi nu vă putem oferi.

Bombasto protestă:

— Dacă se termină rezervele lui Chico, găsim pe-aici păsări de mare și pește berechet…

— Tot ce se poate, numai că trebuie să-i prindem mai întâi. Până una alta suntem nevoiţi să raţionăm atât carnea uscată cât și porumbul — spuse Terry, răspicat.

— V-aţi pierdut minţile! bombăni Bombasto și se duse să-și caute armele.

Se înfurie și mai mult când văzu că-i dispăruseră şi-şi aminti că i le confiscaseră băieţii. Mânios la culme, le spuse că de drept comanda la bord i se cuvenea lui, ca fiind cel mai vârstnic și mai cu experienţă. Dar, cum nu mai avea încotro, se așeză la prova și le întoarse băieţilor spatele.

Trecură, astfel, câteva zile. O singură dată numai zăriră un vapor, dar era atât de departe, că abia îi distinseră coșurile. Desigur, nici ei nu puteau fi zăriţi, căci

pluta lor fiind atât de joasă dispărea în valuri. Bombasto nu se înseninase de loc, deși hotărârea băieţilor de a raţiona hrana se dovedi curând înţeleaptă. E adevărat, marea mi suna de pești și nu de puţine ori câte un exemplar mai îndrăzneţ se ridica la suprafaţă, în apropierea plutei, provocându-i. Optimiști, băieţii confecţionară un cârlig dintr-un piron lung scos din dușumea cu baioneta lui Bom basto și izbutiră chiar să înjghebe o strună mai lungă, destrămând capătul unei funii și apoi împletiră firele la loc. Cu toată ingeniozitatea și silinţa lor, nu se putură folosi de ea: altă momeală decât carne uscată și boabe de porumb n-aveau, iar peștii, după câte se vedea, făceau nazuri.

În ceea ce privește păsările de mare, mai trebuiră să treacă alte șapte zile până să se ivească una. Lihniţi de foame, Terry și Nick se năpustiră la armele pitite într-un ungher al cabinei. Era pentru prima oară în viaţa lor când ţineau un revolver în mână, un revolver adevărat; simţiră îndată că era mult mai greu de mânuit decât îşi închipuiau.

În pofida efortului, mâinile lor tremurau, iar revolverele nu făceau altceva decât să descrie cercuri largi în aer. Întrucât, însă, și păsările descriau cercuri largi în aer – dar, bineînţeles, din cu totul alte motive — nu e de mirare că ţinta nu era niciodată atinsă.

— Ei, drăcia dracului, n-aș fi crezut că ne-a slăbit atât de mult puterea în degete, de când cu foamea asta! ex clamă Terry, căutând să explice astfel nereușita și luând din nou revolverul, de data aceasta cu amândouă mâinile.

Zadarnic însă, căci tot nu făcu nicio scofală.

Bombasto, bun trăgător, îl privea dispreţuitor, dar fără să schiţeze un gest ca să-l ajute, cu toate că-i ghiorăiau și lui maţele de foame. Era clar că avea de gând să-și ia revanșa la momentul oportun, când „echipajul”, lăsând mândria de o parte, i-ar fi restituit revolverele rugându-l umil să preia el comanda. Nick se lăsă păgubaș primul, dar zâmbetul răutăcios al lui Bombasto îl determină pe

Terry să mai încerce o dată. Strânse cu atâta putere patul armei, încât degetele i se înălbiră, apoi, învârtindu-se de câteva ori ca un titirez și luându-și elan, ochi din nou o altă zburătoare. Când, însă, te învârtești pe o plută, care și ea se cam învârtește, și când, pe deasupra, ţii capul în sus, bineînţeles că nu prea îţi dai seama unde pui piciorul.

Nu trecură decât câteva clipe și, poticnindu-se, Terry căzu cu șezutul în cratiţa cu mâncare. Lui Bombasto atâta îi trebui! Se stăpâni el cât putu, dar până la urmă colţurile gurii începură să-i tremure și, în sfârșit, izbucni într-un hohot atât de răsunător, încât, trebui să se ţină de burtă să nu leșine de râs. Când se mai liniști un pic, i se adresă lui Terry, prietenos:

— Ascultă-mă pe mine, puștiule, dacă ţinteai cu ochiul stâng și nu cu celălalt, poate că nimereai. Dă-mi mie arma și o să-ţi arăt cum trebuie să tragi. Și vă făgăduiesc că până la cină vă vânez o pasăre.

Terry, rușinat, îşi șterse fundul pantalonilor murdăriţi de grăsimea din cratiţa fierbinte, după care îl chemă pe Nick în cabină.

— Nu crezi că va profita de situaţie ca să ia comanda?

Îl întrebă el, îngrijorat.

Nick clătină din cap:

— Nu cred. Un om care știe să râdă cu atâta poftă nu se gândește să ne înșele. Pentru mai multă siguranţă însă păstrez celălalt revolver. Și, la o adicătelea, mai avem carabina și pumnalele.

Acestea fiind zise, Terry se duse la Bombasto și-i înmână revolverul. Bombasto îi arătă cum trebuie să-l mânuiască, dar nu înainte de a-i atrage atenţia:

— Dacă aveţi intenţii pașnice, o datorie elementară mă obligă să te lămuresc că revolverul se apucă de mâner nu de ţeavă.

Terry și Bombasto îşi petrecură toată după-amiaza trăgând în păsări. Dar dacă nu stăteau prea rău cu cartușele, de un lucru duceau serios lipsă, și anume chiar de… vânat. Căci, de atâtea împușcături și pocnete, păsările deveni seră prudente, nu se mai apropiau de pluta vânătorilor.

Nimic nu-i putea răpi însă generalului buna sa dispoziţie. Mai mult: ca să le arate băieţilor că îi trecuse supărarea, și fără a fi solicitat măcar, se oferi să stea de pază toată noaptea.

Taman în toiul unui vis frumos, cu soldaţi care împușcau cu perișoare de carne, cu ouă, roșii și cartofi, Terry fu brusc trezit de scârţâitul unei uși care se deschide. Cătă binișor în jur, ca să vadă dacă Nick și Chico mai erau acolo. Amândoi dormeau liniștiţi la locurile lor.

Care va să zică cel care deschisese ușa era Bombasto.

Totuși, nu de florile mărului te furișezi tiptil într-o odaie, în puterea nopţii! Ce prostie că au avut încredere în el!

Silindu-se să nu facă zgomot, Terry se târî până în colţul cabinei unde se aflau ascunse armele: când se aștepta însă mai puţin, se lovi cu capul de ceva rotund și moale.

— Cine-i acolo? Ia seama! Nu vezi că mă lovești în burtă? strigă speriat Bombasto.

Felul cum reacţionase, ca și comportarea lui dovedeau că nu se gândea să-i atace. Lui Terry îi mai veni un pic inima la loc, dar nu se putu stăpâni să nu-și arate indignarea:

— Ne-aţi făgăduit că o să staţi de cart toată noaptea! îi reproșă el.

— Da, dar afară toarnă cu găleata. M-am gândit că nu mi-ar strica să mă întind și eu aici și să mă uit din când în când prin ușa deschisă.

Terry aruncă și el o privire afară din cabină. Nu zări absolut nimic; auzea însă răpăitul stropilor de ploaie pe acoperiș, ceea ce-l convinse că Bombasto spunea adevărul. Se întoarse atunci la locul lui și începu să-i povestească lui Nick, care se deșteptase și el, visul lui atât de ciudat. Bombasto adormise între timp și sforăia ca o ba toză. Enervaţi, băieţii se gândiră să-l zgâlţâie un pic ca să-l trezească, dar, până la urmă, îşi dădură seama că degeaba îl trezeau, atâta timp cât ploaia torenţială împiedica orice vizibilitate. Începură apoi să vorbească despre mâncare. Ajunseseră tocmai la pasionantul capitol al „deserturilor”, când, brusc, pluta se aplecă într-o parte, rostogolindu-l pe Bombasto de-a curmezișul podelei. Cu un

zgomot înfundat, el se lovi cu capul de peretele opus, dar continuă să horăie mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Probabil că nu se lovise prea rău, gândiră băieţii. Totuși, ceva se întâmplase. Terry ciuli urechea.

După câteva minute spuse îngrijorat:

— Mi se pare că am auzit două bușituri. Întâi una puternică, în clipa când pluta s-a aplecat într-o parte, pe urmă încă una, ceva mai slabă, probabil când Bombasto s-a lovit cu capul de perete.

— Și eu am auzit la fel… Tot două bușituri… Totuși n-aș putea preciza care din ele era mai puternică.

— Prima s-a produs pe covertă… Poate că a explodat ceva la bord sau o fi căzut ceva pe punte…

— Ce-ar fi să mergem să vedem?

Căutară lanterna lui Bombasto și, găsind-o, o aprinseră.

Generalul făcuse ditamai cucuiul pe frunte, dar nu se trezise. Dormea mai departe, cu aceeași respiraţie egală. Nu mică fu însă uimirea băieţilor zărindu-l pe Chico chircit într-un colţ și zgâindu-se la ei îngrozit.

— Ce-i cu tine, Chico, ce s-a întâmplat? îl întrebă Nick. De ce ești atât de speriat?

— Cum, nu știţi că în apele astea mișună caracatiţele? Câte grozăvii nu mi-au povestit plutașii și pescarii din Guayaquil despre ele! Cică înșfacă oamenii cu braţele lor lungi de câţiva metri și groase cât pulpa unui om. În mijlocul capului au un cioc uriaș cu care îşi sfârtecă victimele. Caracatiţele ies la suprafaţă numai în toiul nopţii…

Întind binișor un braţ și-l sugrumă pe timonier, până ce acesta îşi dă sufletul. Pe urmă se caţără la bord și înghit restul echipajului… Tocmai visam că mă atacase o cara catiţă și m-am trezit simţind o mână plimbându-se pe mine…

— Chico, vino-ţi în fire ! Noi eram. Căutam lanterna lui Bombasto! îl dojeni, oarecum ironic, Nick.

Îi explică apoi și lui Terry care era pricina spaimei lui Chico.

Terry împărtăși părerea lui Nick, că toate lucrurile as tea înfricoșătoare nu sunt decât niște năluciri. Mai târziu îşi aminti că și el citise cândva într-o revistă că mai există alte dihănii marine asemănătoare cu caracatiţele astea uriașe. Bineînţeles însă că nici acelea nu se dădeau la om.

Îi întrerupse un ciocănit în ușă.

Terry porni spre ușă, cu gândul să vadă cine ar putea fi, dar se răsuci de îndată spre Nick și-l întrebă cu o voce nu tocmai sigură:

— Și ţie ţi s-a părut că a bătut cineva?

Acesta dădu din cap afirmativ.

— Nu v-am spus eu? se văicări Chico, acoperindu-și faţa cu mâinile.

— Caracatiţele n-au obiceiul să bată la ușă — îl liniști Nick, fără să se arate câtuși de puţin speriat. Și chiar dacă ar avea asemenea obicei, tot nu și-ar anunţa victimele dinainte.

Ceea ce spunea era logic, numai că Chico nu prea știa ce-i logica.

— Treziţi-l imediat pe Bombasto și luaţi-vă și voi ar mele și pumnalele! porunci Terry.

Nick nu apucase să execute ordinul, că ușa se și deschise. El încremeni locului, ca paralizat. Terry rămase cu ochii căscaţi într-acolo, buimăcit de surpriză. Până să se dezlege misterul, amândurora li s-a părut că a trecut o veșnicie — deși totul dură numai câteva clipe. „Misterul" avea înfăţișarea unui bărbat tânăr și voinic, îmbrăcat în niște pantaloni lungi și o cămașă cadrilată.

— Ar trebui să fiţi ceva mai atenţi când navigaţi pe o rută comercială atât de frecventată! li se adresă acesta, destul de politicos, în englezește.

— Dar cum aţi ajuns aici? Ce s-a întâmplat? îl între bară Terry și Nick într-un glas.

— Pluta dumneavoastră s-a ciocnit de cuterul cu care plecasem la pescuit. Nu știţi că trebuie să aveţi o lumină aprinsă la bord? Cine e comandantul vostru?

— Nimeni… Nu avem niciun comandant — răspunse Terry, care uitase că preluase comanda.

De uimire, sprâncenele necunoscutului se ridicară.

— În schimb, avem un general! adăugă Nick, arătându-l și trezindu-l fără menajamente pe Bombasto.

Nedumerirea străinului crescu. Băieţii îi raportară, pe scurt, lui Bombasto, ce se întâmplase. Acesta începu să sară în sus de bucurie, să-l strângă pe străin în braţe, să ţopăie în jurul lui și, mai înainte ca oaspetele să se poată împotrivi, să-l sărute de câteva ori pe amândoi obrajii.

Pe urmă îi cuprinse mâinile și, ducându-le la pieptul lui, adăugă cu înflăcărare:

— Vă voi acorda răsplata pe care o meritaţi! Când voi fi din nou la putere, vă voi decora cu Marea Cruce a Ordinului Naţional! Dar acum, să nu ne mai pierdem vremea de pomană: să ne urcăm pe vasul dumneavoastră și, cu toate pânzele sus spre Esmeraldas!

Necunoscutul clătină din cap amărât și-i răspunse:

— Încă n-aţi înţeles că mi-aţi scufundat cuterul? Toc mai eram pe ale să mă întorc acasă, după o partidă strașnică de pescuit. În bezna de afară, v-aţi ciocnit de mine. Abia dacă am mai avut timp să mă caţăr pe ambarcaţia asta atât de neobișnuită, și cuterul meu s-a și dus la fund. Și-apoi cred că ne aflăm cam la cinci sute de mile marine distanţă de Esmeraldas.

— În ce loc anume? întrebară Terry și Nick.

— Aproape de insulele Galapagos.

Vestea aceasta îl umplu de bucurie pe Bombasto. Repezindu-se apoi la fiecare să-l sărute, spuse, în culmea fericirii:

— Admirabil E chiar mai bine decât dacă ne îndreptam spre Esmeraldas ! În Galapagos se află un regiment… (ţoc, ţoc)… Comandantul regimentului mi-e prieten și trupa lui mă va aclama imediat ca pe un eliberator… (ţoc, ţoc)… Acolo se află și o instalaţie de radio… Voi da o proclamaţie întregului popor al Ecuadorului… (ţoc, ţoc)… în curând, patria noastră va fi din nou liberă, iar eu voi fi președintele ei… (ţoc ţoc)… Trăiască în veci revoluţia!

După ce strigară cu toţii de trei ori „ura” pentru revoluţie, îl lămuriră, în sfârşit, pe nedumeritul lor oaspete cine sunt și cum ajunseseră pe plută. Acesta le spuse, la rândul lui, că o cetăţean american, că se numește Dick Fisher și obișnuiește să-și petreacă concediul la locuinţa unui prieten, directorul fabricii de congelat pește din San Cristobal, o insulă din arhipelagul Galapagos. Pasiunea lui e pescuitul. În ajun prinsese un espadon de 144 de kilograme. Fisher era mai amărât de pierderea peștelui decât de a cuterului.

— De unde ştiţi că peștele cântărea 144 de kilograme?

— Știu pentru că nu plec la drum fără să iau cu mine un cântar — răspunse Fisher. După ce am prins peștele, îl cântăresc și-l măsor. Pe urmă îmi însemn totul într-un carneţel special pe care, din fericire, îl mai am și acum în buzunarul de la spate. În anul 1959, aici, în același loc, am pescuit un thon de 262 kilograme, stabilind astfel un record mondial. Anul următor, însă, un alt pescar a bătut recordul.

Și în timp ce Fisher istorisea băieţilor tot felul de aventuri pescărești, iar ei îi puneau întrebări care de care mai năstrușnice, Bombasto îi expunea lui Chico, care era nu mai ochi și urechi și încă palid după atâtea emoţii, planul său în vederea apropiatei insurecţii. Când, în sfârșit, se interesară dacă nu era momentul să se culce, soarele ră sărise deja. Inspectară mai întâi pluta: nu suferise de pe urma șocului cu cuterul, totuși unul din stâlpii de la prova se cam resimţise un pic.

— Una din însușirile plutei e că nu poate lua apă – spuse Terry. Găurile nu-i fac niciun rău. Ba chiar, și cred că nu mă înșel, cu cât sunt mai multe, cu atât se poate scurge apa mai ușor.

Între timp, Nick se dusese la capătul mai îngust al plutei, la prova, unde te puteai apleca mai comod ca să ajungi cu mâna la apă și să-ţi faci toaleta de dimineaţă. Deodată îl auziră strigându-i:

— Veniţi repede încoa’ ! O bucată din catargul lui Fisher s-a înfipt între două grinzi.

— O să ne fie de folos, căci stocul de combustibil e pe sfârșite — îi răspunse Terry îndroptându-se într-acolo.

Nick încercă să smulgă frântura de catarg, dar după oarecare sforţări renunţă.

— Văd aici un fir de sârmă — adăugă el.

Terry îl ajută să-l scoată.

— Nu e un fir de sârmă — interveni Fisher apropiindu-se — e antena mea.

— Uite, mai atârnă ceva la capătul celălalt, în apă – constată Terry, după ce traseră la bord aproape tot firul.

— Nu se poate să fie chiar…

Ceea ce părea cu neputinţă să fie, se adeveri totuși, căci la extremitatea firului se afla aparatul de radioemisie și recepţie al lui Fisher. Apa intrase în el, totuși

Fisher nu se îndoi o clipă că va reuși să-l repare. Din unul din nenumăratele sale buzunare extrase un mănunchi de unelte și le ceru băieţilor să-i aducă o pătură ca să așeze metodic, piesă cu piesă, pe ea.

— E un aparat excelent, chiar eu l-am construit — ex plică el, începând să deșurubeze capacul din spatele cutiei.

Trebuie să ştiţi că aceasta e de fapt îndeletnicirea mea şi-s pasionat de ea. Sunt proprietarul unei făbricuţe de aparate de radio şi încă de pe băncile şcolii, când eram de-o vârstă cu voi, devenisem radiofonist amator. Mă bucur să vă mărturisesc că graţie radioului am avut prilejul să fac cunoştinţă cu prietenul despre care v-am vorbit, proprietarul instalaţiei frigorifice din San Cristobal. Am stat de atâtea ori de vorbă cu el pe calea undelor, încât ne-am împrietenit şi m-a invitat la el acasă.

În timp ce le povestea despre prieteniile ce se pot lega prin Radio şi despre alte nenumărate aventuri pescăreşti trăite de el, Fisher demonta cu mişcări sigure aparatul, aşezând diferitele lui piese într-o ordine perfectă pe pătură.

Vrând să-i fie utili, băieţii îl ajutară să şteargă cu batistele piesele ude. Din fericire, numai în câteva pătrunsese apa, cutia aparatului fiind bine izolată cu o bandă de cauciuc.

Pentru mai multă siguranţă, Fisher lăsa să mai treacă câteva ore înainte de a monta aparatul la loc. Cu aceleaşi mişcări îndemânatice, luă piesele, una câte una, aşa cum le orânduise, fixându-le unde le era rostul. Când termină, şi tot în prezenţa băieţilor, care, de emoţie, abia mai îndrăzneau să respire, începu să învârtească diferitele lui butoane. La început se auzi un bâzâit, pe urmă nişte pocnituri, apoi nişte şuierături şi, în sfârşit, ritmul îndrăcit al unui twist.

— Acum o acum! Să vedem dacă putem transmite ceva — spuse Fisher zâmbind satisfăcut. Dacă reuşesc să fac legătura cu prietenul meu suntem salvaţi. Barca lui cu motor atinge uşor o viteză de douăzeci de noduri marine şi cred că nu suntem la o prea mare distanţă de San Cristobal.

— Domnule Fisher — îl imploră Nick — n-aţi vrea să faceţi mai întâi legătura cu un radiofonist amator din Guayaquil? Acesta le-ar putea comunica părinţilor mei că suntem în viaţă şi sănătoşi. Tatii nu-i place când întârziem la masă, chiar dacă întârzierea e de numai câteva minute, iar de data aceasta am întârziat cu mai bine de o săptămână…

— Bine, să încercăm — încuviinţă Fisher şi începu să învârtească repede cele patru butoane. Concomitent, spunea la microfon: CO, CO, CO de la W9CK, CO, CO de la W9CK…

În intervalele dintre anunţuri, le explică băieţilor că CO erau simbolul expresiei *Seek you*[6] şi că apelul era adresat oricui l-ar capta. Odată contactul stabilit cu un amator, acesta i-ar putea ajuta organizând acţiunea de salvare. În mod cu totul nesperat, nu trebuiră să aştepte cine ştie cât. Într-adevăr, nu trecu mult şi şase voci, unele destul de distincte, altele mai puţin, răspunseră apelului.

Fisher tălmăci „auditoriului" indicativul fiecăruia:

— Acesta e un american… Acum ne răspunde un mexican… Iată şi un german… Aud vocea unui englez!… Ce-ar fi să încercăm mai întâi cu el?

Sporind volumul emisiunii şi reglând din nou aparatul, începu să vorbească cu radiofonistul englez. Glasul acestuia se auzea clar şi puternic.

---

[6] „Vă caut" — în limba engleză.

— Ce-ar fi să vorbești tu cu el? îl îndemnă zâmbitor Fisher, întinzându-i lui Terry microfonul.

Englezul se prezentă: era un negustor de cherestea din Londra, și nu părea de loc surprins că vecea pe care o auzea venea tocmai din cealaltă parte a pământului.

— Dacă se ocupă cu negoţul de cherestea, poate că ne cumpără pluta –şopti Nick, care moștenise, după toate probabilităţile, ceva din spiritul comercial al lui taică-su. Lemnul de balsa e foarte scump în Anglia ! Poate că-i surâde propunerea dacă-i oferim bușteniı plutei cu jumătate de preţ.

— Taci odată! îi spuse, enervat, Terry. Nu aud nimic din cauza ta !

Chiristigiul îl informă că mai avusese de nenumărate ori prilejul să stea de vorbă astfel, pe calea undelor, cu tot felul de oameni de afaceri britanici și cu misionari din ţări îndepărtate și că e încântat să-l servească pe un coleg din admirabila confrerie universală a radioamatorilor, stabilind o legătură cu oricine ar dori el din Anglia.

Deși nu spera că ar putea obţine un răspuns, Terry îi în dica totuși numărul de telefon al părinţilor săi.

Nu așteptă prea mult. Deodată, spre nespusa lui emoţie, auzi vocea mamei sale.

— Alo, Terry? Ce-i cu tine, dragul meu? Te-a trimis unchiul Rollo înapoi acasă? Unde mi-ai fost tot timpul ăsta?… Dar acum unde ești? La aeroport? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce taci?

— Nu vorbesc de la aeroport, mămico… Te chem din Ecuador… Adică din…

— Dar telefonul ăsta prin radio o să te coste o sume denie de bani! în Sfârșit, poate că n-ar trebui să vorbesc așa… Oricum, îţi mulţumesc din inimă. Probabil că m-ai chemat ca să mă feliciţi de ziua mea. Ce frumos din partea ta! Și ce noroc am avut să vin la Londra tocmai azi!…

Ne simţim admirabil la vila de la ţară și e extrem de plăcut să te odihnești fără griji. De când ai plecat, e pentru prima oară că mă întorc la Londra. Am venit doar ca să văd dacă totul e în regulă pe-aici. Am găsit în vestibul

un teanc de scrisori… Ce drăguţ din partea ta că ne-ai scris atât de des! Să scrii și mai departe tot așa…

Era clar că maioă-sa habar n-avea de păţania lor. Terry nu mai știa cum să iasă din încurcătură și cum să-i povestească aventura lor. Încă nu găsise soluţia, când vocea maică-sii se auzi din nou:

— Alo, Terry!… Dar tot n-am înţeles bine de unde îmi telefonezi. Și ce e zgomotul ăsta infernal de apă? Te pomenești că ai uitat robinetul de la baie deschis!… Nu?

Atunci sunt mai liniștită… Ce se mai aude pe la voi? Bănuiesc că ești cuminte… Ascultă bine ce-ţi spun: fii atent cum traversezi strada. Am auzit că în America de Sud oamenii conduc ca nebunii… Alo… Nu înţeleg Cum? Nu e niciun automobil pe acolo? Mi se pare ciudat… Unchiul Rollo și mătușa Margot locuiesc pe o stradă nepavată? Marea e departe de casă?

— Nu. E chiar aproape de tot — bolborosi Terry: îşi dădea seama că n-o să mai

poată ascunde multă vreme mamei sale păţania, așa că, făcându-și curaj și cântărindu-și bine cuvintele, îşi dădu drumul: Fiindcă tocmai a venit vorba despre mare, mămico, am să-ţi spun ceva. Am plecat săptămâna trecută împreună cu Nick într-o ex cursie… S-ar putea ca părinţii lui să fie neliniștiţi și să-ţi scrie. Să nu fii îngrijorată, orice ţi-ar scrie. Excursia noastră e pe sfârșite și în curând ne vom întoarce la Guayaquil… Vrei să-ţi spun unde suntem acum? Ei bine, în momentul acesta ne aflăm la…

Deodată, chiar în mijlocul, părţii celei mai critice a mărturisirilor sale, Fisher îi smulse microfonul din mână și începu să învârtească, neliniștit, butoanele de control.

— Până azi nu mi s-a mai întâmplat una ca asta. Niciodată un aparat construit de mine nu s-a defectat atât de repede — spuse el înciudat. Vă daţi însă seama: a repara un aparat în asemenea condiţii nu e totuna cu a-l repara acasă, la Chicago.

Se vedea că suferă în mândria lui de radiofonist. Fisher era nu numai mâhnit, dar și furios când începu să desfacă din nou aparatul. Nu mai era nimic de făcut. Neputincios, ridică din umeri și lăsă sculele din mână.

— S-a defectat condensatorul. Nu-l mai pot repara. Dar să nu ne facem sânge rău, căci vântul ne e prielnic. Cu ajutorul curenţilor marini vom ajunge curând în insulele Galapagos. În orice caz, sunt sigur că prietenul meu din San Cristobal a și pornit în căutarea mea…

CAPITOLUL III
Piraţi moderni

Trecură ci te va ore fără ca navigatorii să zărească cea mai mică dungă de pământ la orizont.

— Credeţi că mergem în direcţia bună, domnule Fisher? întrebă Terry nu cu prea multă convingere, uitându-se la unicul lor compas, soarele.

— Când mi-aţi dat la fund cuterul mă aflam la aproximativ treizeci de mile vest de San Cristobal, cea mai apropiată insulă din arhipelagul Galapagos. Vântul continuă să bată înspre insulă. În afară de asta, și direcţia curentului ne este favorabilă, căci ne aflăm într-o ramificaţie a curentului Humboldt, care se îndreaptă spre vest, în preajma arhipelagului. Dacă vreţi să înaintăm mai repede, putem înălţa o pânză.

Nu era nicio dificultate să fixeze cuvertura roșie a lui Chico pe catarg, într-adevăr, simţiră că sporesc în viteză și chiar dacă nu era decât o părere, un avantaj tot se înregistră, căci curajul lor făcu un salt de câteva grade. Terry şi Nick erau atât de nerăbdători să pună piciorul pe uscat, încât nu închiseră ochii toată noaptea și, cu mult înainte de răsăritul soarelui, ieșiră din cabină să scruteze orizontul către apus. Bombasto și Chico însă le-o luaseră înainte.

Spre uimirea lor, îl văzură pe general cocoţat pe o ladă și cuvântându-i cu patos micului indian, deși acesta s-ar fi cuvenit să se cocoaţe pe ladă, ca să fie la aceeași

înălţime cu el. Îşi dădură seama însă că Bombasto nu vorbea *cu* Chico, ci îi vorbea *lui* Chico, care îl asculta cu respiraţia tăiată.

— Veniţi aici, dragii mei! le strigă el, întrerupându-se.

Am nevoie de un public numeros ca să mă pot desfăşura în voie. Tocmai repetam discursul pe care am de gând să-l ţin când atingem coasta.

Impresionaţi de atitudinea generalului transformat în orator, băieţii se apropiară și curând băgară de seamă că Bombasto era cât pe ce să cadă de pe ladă, căci, în focul discursului, o cam luase razna cu gesturile. Singurele cuvinte pe care le înţelegea Terry erau *„revolucion”* și *„viva la republica”* — cuvinte-cheie, se vede treaba, căci se repe tău tot timpul. Zgomotul îl trezi și pe Fisher, care ieși pe punte, somnoros. Dar, în loc să scandeze ca ceilalţi lozin cele înflăcărate ale lui Bombasto, el se urcă și se așeză calm pe acoperișul cabinei, așteptând să iasă soarele. Nu e deci de mirare că la mijitul zorilor era singurul care scruta orizontul în căutarea fâşiei de pământ mult dorite.

Când, în sfârşit, Bombasto îşi încheie lungul său discurs, băieţii strigară de trei ori „ura” — ceea ce însemna tot atât de puţin pentru succesul insurecţiei ca și pentru cel al apropiatei lor salvări.

În răstimp, ajunseseră la numai câteva mile de insulă și înaintau atât de repede, de parcă ar fi adăugat un motor la prova. Deodată, posomorându-se, Fisher le aduse la cunoştinţă că insula ce se vedea nu era San Cristobal. Ceilalţi primiră vestea destul de calm: pentru ei, cel mai important lucru era să ajungă pe uscat.

Terry se aștepta să vadă o insulă cu o plajă mare, cu mult nisip fin și alb, cu palmieri încărcaţi cu nuci de cocos, cum știa că sunt atâtea prin Mările Sudului. Negrăită îi fit dezamăgirea când, apropiindu-se, nu observă decât peretele abrupt al falezei și stâncile uriașe de jur. Uimirea lui spori când îşi dădu seama că trupurile negricioase ce se mișcau alene printre blocurile stâncilor nu erau, cum presupunea, băștinașii veniţi să-i întâmpine cu urale de bun sosit, ci cârduri de foci și de pinguini. Animale arctice la ecuator? Nu-i venea să creadă.

— Am impresia nu numai că n-am nimerit ostrovul pe care îl căutam, dar nici măcar arhipelagul — exclamă ci surescitat. După cum se arată, am atins Polul Sud și nicidecum arhipelagul Galapagos.

— Nu trebuie să ne îngrijorăm prea tare — îi răspunse Fisher, căutând să-l liniștească. Sunt sigur că insula asta face parte din Arhipelagul Galapagos, deși n-aș putea preciza care anume e. Cu pinguinii și cu focile s-a întâmplat întocmai ca și cu noi. Au plecat din sud și s-au lăsat duși de curentul Humboldt. Singura deosebire e că, pornind de la Antarctica, au avut o cale ceva mai lungă de străbătut.

Și dacă se simt atât de bine aici, la ecuator, aceasta se datorează faptului că, în curentul Humboldt, apa rămâne tot timpul anului rece, temperatura ei ridicându-se numai rareori peste 60 de grade Fahrenheit, pe când în mările tropicale temperatura obișnuită a apei atinge aproape 80 de grade[7].

---

[7] Adică aproximativ +15 și respectiv +27 grade Celsius.

Manevrară pluta fără prea multă dificultate, îndreptând-o spre o adâncitură mai largă a stâncii, dar nu făcuseră nici câţiva metri și fură împinși înapoi de un val ce se izbise de ţărm. Fisher le spuse băieţilor să sară în apă și să fixeze un odgon de un ciot de stâncă, ca să poată trage apoi pluta la ţărm. Apa era atât de rece, încât băieţii executară cât putură de repede trecerea până la mal. Pe stânci stăteau tolănite, încălzindu-se la soare, câteva duzini de foci. Contrar așteptărilor, ele nu se urniră din loc la apropierea băieţilor…

— Huș! strigă Terry, cutezător, lovind acrul cu braţele.

Un căscat zgomotos fu unica reacţie a facei celei mai apropiate. Pe urmă, întorcând dispreţuitor capul, ea privi în altă parte. Terry era mai puţin sigur de sine pe cât părea. Focile acestea îi aminteau o întâmplare nu tocmai plăcută. Erau în trimestrul al doilea, la școală, când Edgar, pe care el îl poreclise „grăsunul*, îl trântise la pământ, imobilizându-l așa până când toată clasa îşi bătuse joc de el. Iar focile semănau cu Edgar, erau și ele grase și greoaie și se temea de ele. Cu prudenţă, atinse cu piciorul trupul unei foci, sărind repede în lături, ca să vadă ce va urma. Foca nu-i răspunse decât cu un lătrat răguşit de protest, aidoma lătratului unui câine asmuţit, apoi îi aruncă o privire plină de imputare. Neavând altă idee mai bună, Terry îi replică și el cu un lătrat — ceea ce se dovedi a fi un mijloc eficace de a alunga foca. De data aceasta însă, ea dădea semne vădite de enervare. Imitându-l pe Terry, Nick și Chico începură să latre și ei, care cum putea mai tare.

Peste puţin, legănându-se greoaie, focile părăsiră terenul una după alta, pe cât de repede le îngăduiau labele lor scurte și mici. Pinguinii, în schimb, nu reacţionară în niciun fel. Continuau să stea liniștiţi, urmărind mai mult eu indiferenţă decât cu interes jocul băieţilor. Nu se clintiră nici atunci când, apucând pe unul din ei de o aripă, Terry îi făcu o plecăciune, rugându-l să-l ierte că n-a venit și el îmbrăcat în frac.

— După cum se vede, nu se tem de noi. Probabil că insula asta e pustie — îi spuse Terry lui Fischer când îi veni și acestuia rândul să debarce.

— Se prea poate. Majoritatea insulelor din acest arhipelag sunt nelocuite. San Cristobal se poate considera un oraș civilizat fiindcă are o făbricuţă de congelat pește, o garnizoană militară și o închisoare unde sunt aduși criminalii cei mai periculoși din interiorul ţării. Încolo, numai două sau trei insule sunt populate. Majoritatea, cu coloni de origine europeană sau americană, sătui să ducă o viaţă civilizată. Unii din ei sunt chiar ocnași evadaţi. În genere, mai toate eforturile de colonizare dau greș din pricina certurilor dintre ei, sau chiar a asasinatelor.

Examinând apoi împrejurimile, Fisher adăugă:

— Am impresia că am acostat pe insula Española, cea mai sudică din arhipelag. Cred că am avea o perspectivă mai bună dacă ne-am urca pe vârful falezei. Dacă, într-adevăr, am ajuns pe Española, am putea zări de aici atât orașul San Cristobal cât și alte câteva insule. Ar fi însă mai prudent să vă luaţi cu voi armele.

Băieţii acceptară îndată și începură să se caţăre sprinteni pe stâncile abrupte. La început bombănind, pe urmă căinându-se că revoluţia lui așteptată cu atâta nesaţ suferea o nouă amânare, Bombasto se alătură grupului, luându-și și el arma.

Curând ajunseră pe un podiș înalt, acoperit cu bolovani de lavă neagră ce scoteau un sunet metalic sub pașii lor. Prin stratul gros de cenușă pietrificată, printre blocurile de lavă nu creșteau decât câteva smocuri de iarbă cenușie și ciulini aspri. Ceva mai departe însă zăriră un pilc de copaci, iar jos „între văile dintre stâncile uriașe, descoperiră cu bucurie o vegetaţie verde și deasă. Dar bucuria lor fu scurtă, căci, apropiindu-se, văzură că, în realitate, copacii erau niște cactuși înalţi de aproape patru metri, acdperiţi cu ţepi lungi și ascuţiţi ca acele. Mai în colo, în văile pomenite, câţiva scaieţi și un soi de salcâmi constituiau unica mărturie a unei anumite fertilităţi a solului. Împinși ele o curiozitate de exploratori, grăbiră pa sul și, curând, se pomeniră într-o vale îngustă.

— După mine, repede! strigă Terry, care ajunsese primul. Am găsit niște urme de copite despicate.

— Parc-ai fi Old Shatterhand[8]! glumi Nick.

— Urmele astea proaspete sunt un indiciu că pe aici a trecut de puţin timp o turmă de vite.

— Bravo, ești un bun observator. Ce te faci, însă, dacă n-a fost decât un singur animal, care a trecut în sus și în jos de mai multe ori, ca să ne deruteze pe noi? La posibilitatea asta te-ai gândit?

Terry se făcu că nu-l aude şi-şi continuă cercetările. Curând avea să adauge o nouă verigă lanţului său de deducţii.

— Dacă pe insulă există animale domestice, înseamnă că trăiesc și oameni.

Tuspatru se puseră să examineze meticulos urmele, când, deodată, un ropot surd de copite începu să crească, apropiindu-se. Tresăriră cu toţii. Chico, lipindu-și urechea la pământ, spuse îngrozit:

— Să știţi că e Sfântul Nicolae ! A pus la fiert apa în fundul pământului!

Nick și Terry găsiră această remarcă atât de stupidă, încât nici nu catadicsiră să-i acorde vreo importanţă. Cum, însă, nu-și pierduseră vremea lipindu-și urechea la pământ, avură tot răgazul să asculte mai bine. Ce putea fi? Bubuitul unui vulcan? Fisher le spusese că insula era spuzită cu vulcani și că nu toţi erau stinși.

Un strigăt îi făcu să ridice înfioraţi capul. Era Fisher, care îi ajunsese din urmă și le poruncea pe un ton ce nu suferea împotrivire:

— Fugiţi repede de-acolo și urcaţi-vă în primul copac! Cred că nu vreţi să muriţi striviţi sub copitele animalelor! Nu înţelegeţi că o turmă de vite se năpustește spre noi?

Spunând acestea și dând el cel dintâi exemplu, se urcă pe o stâncă mare pe care Bombasto se și refugiase. Cu inimile bătând să le spargă piepturile, băieţii abia avură timp să se caţăre în primul salcâm când, deodată, se auzi duduitul înspăimântător al cirezii. Vreo cincizeci de vaci și de boi costelivi năvăliră în valea îngustă, cotropind-o.

Îngroziţi, băieţii îşi dădură seama ce soartă i-ar fi pândit dacă mai zăboveau o

---

[8] Eroul romanului „Winnetou" și al altor romane de Karl May.

clipă.

— Noroc că am dat de niște salcâmi și nu de niște cactuși cu ţepi uriași! le zise Terry lui Nick și lui Chico, încercând să facă haz de necaz.

Băieţii erau însă atât de speriaţi, încât hotărâră să mai rămână o vreme în copac, ca să nu riște să fie surprinși de vreo altă cireadă. Fisher chicoti însă când auzi de ce nu vor să coboare.

— Dacă pe insulă trăiesc animale, nu înseamnă neapărat că trăiesc și oameni — le spuse el. Mă prind cu voi că vitele astea erau sălbatice. Nu credeţi? Coloniștii care au murit aici, sau, poate, au fost uciși acum câteva zeci de ani, au lăsat în urma lor o sumedenie de animale — cai, porci, capre, câini și pisici. Cu timpul, ele s-au sălbăticit.

Uneori pot deveni periculoase, ceea ce nu se întâmplă cu animalele așa-zis sălbatice, care nevenind în contact cu oamenii nu știu de frica lor și nu fac nimănui niciun rău.

Stătură așa încă o oră, însă liniștea nu mai fu tulburată de nimic, afară doar de Bombasto mai întâi, apoi de Terry și de Nick, care începură să se văicărească de foame și de sete.

— Mare prostie am făcut că n-am împușcat o vacă ! spuse Bombasto.

Terry și Nick erau de absolut aceeași părere.

— Vacile sălbatice au carnea foarte tare — le răspunse

Fisher. Puţintică răbdare numai și vă voi oferi ceva grozav de tot.

— Carne de ce fel de animal? întrebă Terry, curios.

— Carne de galapago — animalul care a și împrumutat acestor insule numele.

— Galapago? Și cum arată un galapago?

Deocamdată Fisher nu voi să le spună mai mult.

„Parc-ar fi un nume de pasăre…” — gândi Terry, cercetând atent salcâmii și cactușii din jur. Porniră, în sfârșit, în direcţia ultimului podiș, situat la poalele falezei, ţinta lor de pe urmă. Terry era cât pe ce să se poticnească de doi dragoni ţepoși, care picoteau în soare. Mai văzuse câteva exemplare din astea la Muzeul de Istorie naturală din South Kensington. Își aminti că în era preistorică, cunoscută sub tot felul de denumiri ciudate, întreg pământul era populat cu dragoni. Singura deosebire dintre aceștia și cei de la muzeu era că ăștia de aici erau mult mai mici și că trăiau. Așa arăta, probabil, un galapago. Dar cum să mănânci carnea unor jivine atât de dezgustătoare?

Ca și când i-ar fi citit gândul, Fisher îi spuse ușor zeflemitor:

— Animalele astea nu sunt dragoni, ci șopârle iguana.

Dacă ai avea o provizie serioasă de sare și de piper, la nevoie le-ai putea mânca. Mie, însă, nimic nu mi se pare mai delicios ca o supă sau o tocană de galapago.

Preistoricele dihănii căscară fălcile lor dizgraţioase și scoaseră un șuierat ascuţit, pe urmă nu mai dădură nicio atenţie acestor venetici ai secolului al douăzecilea. Băieţii se încolonară din nou îndărătul spinării vânjoase a lui Fisher. Mai trecu încă o jumătate de oră. Terry era atât de flămând, încât ar fi fost gata să

se ospăteze și cu o iguană, ba chiar și cu un exemplar împăiat de la muzeu. Lihniţi erau și Bombasto și Nick. Numai Chico părea, ca totdeauna, vesel și mulţumit.

Când ajunseră în sfârșit la capătul podișului, Fisher se urcă pe o stâncă mare și, făcându-şi streașină cu mâinile, privi iscoditor în jur. Câteva minute mai târziu ridică un braţ în semn de victorie, iar cu celălalt arătă într-o anumită direcţie, la vreo patruzeci de metri distanţă, unde iarba fusese culcată la pământ. Era limpede că pe acolo trecuse un animal; Pentru moment însă el nu se vedea nicăieri.

— Am ajuns să luăm urma șerpilor? făcu Terry, îngreţoșat.

— Șerpii sunt și mai monstruoși decât iguanele — adăugă Nick.

— Personal, sunt hotărât să mănânc orice — încheie Bombasto.

Ca totdeauna, Chico nu spuse nimic.

Sigur pe sine, Fisher zâmbi și-i ceru lui Terry revolverul. Croindu-și apoi cu greu o potecă prin iarba deasă, se aplecă și trase de două ori. Pe urmă le spuse băieţilor să aducă cuţitele. Băieţii făcură întocmai, dar fără prea mult entuziasm. Nu mică le fu uimirea însă când descoperiră că faimosul galapago nu era un șarpe, ci o broască ţestoasă uriașă. Două găuri în căpăţână — semnele celor două gloanţe — erau dovada că animalul se săvârșise din viaţă.

— Ajutaţi-mă s-o întorc pe spate și vă făgăduiesc în curând o friptură pe cinste le spuse Fisher.

S-au opintit s-o întoarcă până au simţit că le curge sudoarea pe faţă, dar animalul n-a putut fi urnit decât după ce au băgat sub el doi pari lungi, ajutându-se astfel ca de niște pârghii. Terry fu de părere că ţestoasa era grea cât o vacă.

— Păcat că n-am o balanţă cu mine — spuse Fisher.

Cântărind-o din ochi — știţi că mă pricep la asta — cred că are pe puţin două sute de kilograme. Un exemplar mai mare nici n-am văzut până azi în insulele Galapagos.

Terry și Nick urmăreau ca vrăjiţi mișcările lui Fisher. Acesta începu prin a sfărâma carapacea pe margini, ca pe o cutie de conserve, ferindu-se, cu gesturi îndemânatice, să atingă carnea, pe care o desprinse binișor, printr-o cres tătură în jurul stomacului, cu unul din cuţitele lui Bombasto. Chico, ca să nu stea degeaba, aduna vreascuri pentru foc. Bombasto, însă, se așezase comod cu spatele re zemat de un pietroi și-i explica lui Chico, cu lux de amă nume, cum trebuie friptă carnea.

— Ce bine ar fi să găsim puţină apă de băut oftă Terry. Aș zice atunci că sunt pe deplin mulţumit.

— Nicio grijă; nu trebuie să mergem prea departe ca să dăm de apă — îi răspunse Fisher.

Terry privi mirat în jur, dar nu zări nimic altceva decât aceleași nisipuri vulcanice calcinate, aceiași bolovani și aceiași scaieţi. Niciun izvor, nicăieri. El îşi recâştigase însă încrederea în Fisher, așa că așteptă cu nădejde, fără a da vreun semn de nerăbdare. Fisher ţinea acum în mână o băşică de formă ovală, mare cât un balon de gumă, smulsă din măruntaiele broaștei. Făcându-i o găurică în partea de sus, i-o întinse lui Terry.

— Ce să fac cu ea? îl întrebă Terry nedumerit.

— S-o duci la gură și să bei. N-ai zis adineauri că mori de sete? Specia asta de ţestoase de uscat are două burdufele cu apă în stomac, un fel de rezervor pentru caz de nevoie. Cu rezerva asta dinăuntru, ea poate trăi luni de zile. Recunosc că nu e prea rece, dar e bună de băut.

Cam cu șovăială, Terry trase o sorbitură. Era niţel să-l de la gust, totuși minunata senzaţie de a-și potoli setea îl făcu să treacă cu vederea asupra acestui amănunt. Ca să-și dovedească buna dispoziţie și recunoștinţa, el urmă exemplul lui Chico și, înfigând într-un Beţigaș câteva bucăţi de carne, începu să le frigă pentru Fisher, care, în răstimp, hărtănea mai departe animalul.

— Pe vremuri, insulele astea erau pline de broaște ţestoase — începu Fisher, după ce se așezară în jurul focu lui. De aceea se și numeau Insulele Broaștelor Ţestoase.

Pe aceste meleaguri poposeau îndeosebi piraţii, pescuito rii de balene și contrabandiștii, căci, din întreaga Americă de Sud, numai aici puteau găsi carne proaspătă câtă vreo iau. Pentru călătoriile lungi, broaștele ţestoase reprezentau o provizie excelentă, căci datorită săculeţelor lor cu apă puteau supravieţui luni de-a rândul. Pentru a-și completa proviziile, piraţii se aprovizionau și cu carne afumată de broască ţestoasă. Odinioară, spaniolii numeau această carne *bucan* — de aci și denumirea de *bucanieri* dată piraţilor. Timp de sute de ani, piraţii, pescuitorii de ba lene și contrabandiștii au măcelărit astfel mii și mii de broaște ţestoase pe an, dar fără a reuși să distrugă specia; era ca și cum ai încerca să golești marea cu o găleată.

Când însă colonii, în mod cu totul necugetat, și-au părăsit pe insule caii, vacile, porcii, caprele și celelalte animale domestice, numărul broaștelor a scăzut simţitor.

Lăsate în voia lor, animalele părăsite s-au sălbăticit și au împiedicat prăsirea broaștelor ţestoase, fie zdrobindu-le ouăle sub copite, fie, pur și simplu, mâncându-le. Iată de ce în zilele noastre se văd atât de rar pui de broască ţes toasă. Cele întâlnite sunt în genere foarte bătrâne. Asta pe care am vânat-o, de pildă, cred că are pe puţin 150 — 200 de ani și s-a născut deci încă de pe vremurile când hălăduiau pe-aici piraţii.

— Ce mult mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o epocă atât de pasionantă! exclamă Terry mușcând cu încântare dintr-o bucată de friptură.

— Ba-mi pare bine că lucrurile sunt așa cum sunt – spuse Nick între două dumicaturi enorme. În partea asta a globului, viaţa este încă și azi destul de pasionantă. Nu pun mina în foc că n-o să avem prilejul să dăm ochii cu niscai piraţi. Gândiţi-vă numai la păţania de săptămâna trecută…

— E adevărat… dar a fost destul de interesant. Păcat numai că s-a terminat… — oftă Terry din adâncul inimii.

Deodată, două împușcături sparseră tăcerea din preajmă.

Într-o clipă, Terry se trânti la pământ, iar Nick, care nu înţelegea ce se întâmplă, clipea nervos din ochi. Întorcând cu prudenţă capul, Terry îl văzu pe Bombasto lungit pe burtă, după un trunchi de copac, cu arma întinsă.

La întrebările lor, le răspunse nu fără amărăciune:

— Experienţa m-a învăţat că atunci când niște indivizi se furișează tiptil spre mine tăcând chitic, e mai cuminte să fiu eu acela care trage primul și după aceea să caut să aflu cine sunt și ce vor.

— Dar nu se vede nici ţipenie de om pe-aici! zise Nick, continuând să rămână mai departe în faţa focului, de unde avea o bună perspectivă asupra terenului.

— S-au pitit după bolovanul ăla măre — glăsui Bombasto.

— Nu e bine ce faci! îl dojeni Fisher. Cum poţi dumneata, de la o distanţă ca asta, să-ţi dai seama dacă indivizii ne sunt prieteni sau dușmani? Sunt convins că faci o greșeală… Mai bine i-am întreba ce caută pe aici.

Fără a mai sta pe gânduri, se ridicară și fluturară mâinile în aer, ca să arate că nu-s înarmaţi. Poc! Poc! Poc!

Trei gloanţe șuierară în direcţia lor. Fisher se adăposti îndărătul bușteanului, iar Terry și Nick se refugiară în spatele lui. Chico se ascunsese după o stâncă, ceva mai departe.

— Nu zic că n-or fi ele bune metodele voastre, dar numai în ţările voastre. În America de Sud, credeţi-mă pe mine, metoda mea e mai sigură — zise Bombasto rânjind și trăgând la întâmplare în direcţia inamicului.

— E ca într-un film din vestul sălbatic! spuse Terry, însufleţit de același spirit războinic ca atunci când vedea un film cu bandiţi sau un western la televiziune.

Când vru să ridice însă și el revolverul, privind totodată prudent de după spinarea lui Fisher, mina îi tremură atât de tare, încât nu fu în stare să ochească. Pe de altă parte, mai avea și o ciudată senzaţie de greaţă la stomac. Nick nu se simţea nici el în apele sale, iar explicaţia că mâncaseră prea multă carne de broască ţestoasă nu era destul de convingătoare.

Bombasto, în schimb, era mai bine dispus ca oricând și, râzând și trăncănind necontenit, trimise o a doua salvă dușmanului nevăzut. Când îşi dădu seama însă că epuizase întreaga rezervă de muniţii, ceru băieţilor revolverele.

În ăştimp, inamicul trăgea fără întrerupere.

— Cred că ar cam trebui să economisim muniţiile –

spuse în sfârșit Bombasto, după ce descărcă și ultimul glonte.

Ceilalţi se gândeau mai de mult la același lucru.

— E timpul să ne refacem forţele și să examinăm situaţia — mai adăugă el, sentenţios, înfigând o nouă ciozvârtă de carne în frigăruia improvizată.

Celorlalţi le cam trecuse pofta de mâncare și hotărâră să stea de veghe, lăsându-l pe Bombasto să se ghiftuiască mai departe liniștit.

— Te-ai gândit la o soluţie ca să ieșim din încurcătura asta? îl întrebă Fisher, nerăbdător, în timp ce generalul înfuleca de zor.

— Răbdare, puţintică răbdare — râgâi Bombasto, tăindu-și o nouă halcă de carne.

Abia după ce puse la fript și înfulecă și această porţie suplimentară, consimţi să le împărtășească măreţul plan pe care-l concepuse:

— Când, pe frontul de luptă, situaţia începe să devină critică — ceea ce se

întâmplă acuma aici — unica salvare e o mișcare de învăluire, adică să-l surprinzi pe inamic fie din flanc, fie din spate — spuse el, solemn.

Metoda cea mai eficace e, bineînţeles, o înaintare simultană din ambele flancuri, pentru ca, în felul acesta, să-l strângi pe inamic ca într-un cleşte. Aceasta e strategia pe care am hotărât s-o aplicăm în cazul nostru. Fisher și Chico vor înainta pe teren la stânga, până ajung la nivel cu inamicul, pe urmă, brusc, fac o mișcare în sens opus, la dreapta. Simultan, Terry și Nick înaintează pe te ren la dreapta, până când ajung și ei în linie cu mami cul, pe urmă, brusc, fac o mișcare în unghi drept, la stânga. E clar? Important e ca atacurile să aibă loc simultan.

Ca să fie sigur că a fost înţeles, continuând totodată a împărţi sarcinile, Bombasto luă o nuielușă și, scuturând-o ca pe un baston de mareșal, începu să deseneze pe nisip planul de bătălie.

— Și dumneata ce-ai să faci în timpul ăsta? îl întrebă Fisher, nu fără ironie.

Bombasto se simţi aproape jignit, dar căută să-și păstreze calmul și răspunse demn:

— Ce fac eu? Eu, de la cartierul meu general situat îndărătul trunchiului de copac, conduc atacul. Fiţi recunoscători sorţii că aveţi alături de voi un militar experimentat, care a preluat această grea misiune.

— Eu am o idee mai bună — zise Fisher cu un zâmbet în colţul gurii. Să trimitem un sol la inamic. Sunt sigur că la mijloc e o neînţelegere și că nenorociţi! ăia de după stâncă sunt tot atât de speriaţi ca și noi.

— Speriaţi?! mirii Bombasto. Te rog să vorbești de acum înainte numai în numele dumitale!

— Fie… Atunci îmi iau voia să spun că și ăia trebuie să fie tot atât de nerăbdători de a lămuri neînţelegerea asta. Și întrucât dumneata, generale Bombasto, ai deschis primul ostilităţile, propun să-ţi încredinţăm dumitale misiunea de a începe tratativele de pace.

Era mai mult decât putea suporta Bombasto.

— Pentru nimic în lume! Lozinca mea, dintotdeauna, a fost: „Victorie sau moarte!” Și, la nevoie, voi ști să lupt și singur!

Întorcându-i apoi demonstrativ spatele, începu să nu mere febril gloanţele rămase.

— Așteptași o clipă! exclamă deodată Nick, care, din fericire, în tot timpul acestei conversaţii continuase să privească foarte atent frontul de luptă. Mi se pare că adversarii noștri au ajuns la aceeași concluzie ca și domnul Fisher.

Priviră cu toţii, peste baricada pe care o alcătuia stânca, în direcţia opusă a podișului și zăriră un grup de patru indivizi care înainta spre ei. Nu păreau a fi înarmaţi și nici a nutri niscai gânduri vrăjmașe. Fisher vru să se în drepte spre ei, dar Bombasto îl opri:

— Paza bună trece primejdia rea — spuse el. N-ar fi exclus să ne întindă o cursă. Uitaţi-vă la mutra ăluia din spate. Nu vezi că ţine un revolver în mână?

— Exact — răspunse Terry, râzând. E chiar Chico al nostru. Merge în spatele lor, ca să nu-i scape din ochi.

Sunt prizonierii lui!

— Halal flăcău! exclamă Fisher. Mă întreb cum o fi procedat.

Nemaiavând de ce să se teamă, se îndreptară spre grup și făcură cerc în jurul lui. Chico avea atârnate la brâu nenumărate cartușiere și pistoale, pe umeri carabine, iar în fiece mină ţinea câte un revolver. Se vedea că cei trei prizonieri erau sleiţi de puteri, iar hainele lor erau rupte și jegoase. Îi puseră lui Chico tot felul de întrebări și-i cerură să le povestească cum de reușise să înhaţe bandiţii și să-i aducă pe toţi buluc.

— N-a fost prea greu — răspunse, modest, băiatul.

M-am vârât în ţestul golit și m-am târât binișor până în partea cealaltă a podișului, legănându-mă în dreapta și-n stingă cum fac broaștele galapago vii. Când am ajuns la marginea terenului, am făcut un ocol de o jumătate de cerc și i-am surprins pe la spate. Am îndreptat revolverul spre ei și le-am poruncit să lase armele jos. Până s-au predat, am rămas mai departe sub ţestul broaștei.

— Bravo, băiete, văd că ai aplicat într-un mod cât se poate de onorabil propria mea strategie! exclamă Bombasto cu o mișcare aprobatoare a capului. Când voi redeveni președinte, am să-ţi confer, drept recompensă, medalia pentru bravură, clasa întâi!

— Mai bine mi-aţi dărui o cămașă — îi răspunse Chico.

Numai așa m-aș mai putea duce duminica la biserică. Sin gura cămașă pe care o aveam mi-a fost șterpelită de ei ne va și nu mă mai pot duce la biserică. Și-apoi, fără că mașă, de ce să-mi agăţ medalia?

— Vei primi de îndată o cămașă! îi răspunse Bombasto indulgent. Poate că nu e tocmai curată, dar dacă o speli tot te vei putea folosi de ea.

Zicând acestea, porunci «unuia dintre prizonieri care purta o cămașă mai acătării s-o dezbrace și să i-o dea lui Chico.

— Ei drăcia dracului! E chiar așa cum îmi închipuiam!

Izbucni el descoperind că individul avea tatuat pe spinare un număr. Știţi ce înseamnă numărul ăsta? înseamnă că avem de-a face cu un ocnaș. Probabil că a evadat, împreună cu celelalte pramatii, din închisoarea de la San Cristobal.

Porunci atunci și celorlalţi să-și scoată cămășile și le găsi la toţi numere tatuate pe spinare.

— E limpede ce-avem de făcut. Să-i așezăm cot la cot și să-i împușcăm pe toţi! zise el.

— Nici prin gând nu-mi trece! se împotrivi Fisher.

Chiar dacă plănuiau să ne jefuiască, tot nu-i putem în pușca așa, cu una, cu două. Să împuști niște oameni fără a-i judeca înseamnă să comiţi o crimă. Personal, refuz să fiu părtaș la o faptă atât de nedemnă, iar voi, băieţi, sunt sigur că sunteţi de aceeași părere.

De furie, generalului i se urcă sângele în obraji. Când văzu însă că băieţii erau de părerea lui Fisher, se mai calmă un pic și, făcând cu mâna un gest prin aer, spuse:

— Să nu ne pierdem calmul. Doar n-o să ne certăm pentru o pricină atât de

neînsemnată. La urma urmei, aveţi dreptate: oamenii ăştia nu ne-au făcut niciun rău. Apoi se adresă prizonierilor, în limba spaniolă: Oricine, în locul meu, orice alt ofiţer care v-ar fi prins asupra faptului, ca mine, v-ar fi lichidat pe loc — poate că vă daţi seama de acest lucru. Eu însă am o inimă miloasă și m-am hotărât să vă iert. Dar, ca să nu risc prea mult, vă confisc armele. Și-acum, stânga-mprejur, pieriţi din ochii mei mai înainte ca să-mi schimb hotărârea! Adică nu, mai rămâneţi o clipă! mai am să vă spun ceva: să nu uitaţi niciodată cine a fost binefăcătorul vostru. În caz că nu m-aţi recunoscut încă, ei bine, aflaţi că în faţa voastră stă generalul Bombasto. Pentru bunătatea mea, aștept să vă arătaţi recunoștinţa când va izbucni revoluţia și voi avea nevoie de oameni care să lupte pentru cauza libertăţii. Și-acum, înainte, marș!

Indivizii nu se lăsară prea mult rugaţi și o luară repede la sănătoasa, pierzându-se în desișul copacilor. Cu o privire satisfăcută, Bombasto adună armele confiscate și spuse:

— Mie, din păcate, mi-e cam greu, încărcat cum sunt cu toate astea, să merg mai departe. Vă propun aşadar să acceptaţi ca eu să rămân aici și să supraveghez restul de carne. Voi urcaţi-vă pe faleză și căutaţi să vedeţi ce mai e prin coclaurile astea.

Fisher consimţi și băieţii i se alăturară fără discuţie.

— Mare șmecher și Bombasto ăsta! spuse Terry, urcând destul de greu panta abruptă. Totdeauna o sucește pe-a lui!

— E mult mai șmecher decât îţi închipui, când e vorba să tragă un folos — îi răspunse gâfâind Nick, care, spre deosebire de Terry, pricepuse emfatica declaraţie făcută de general în faţa ocnașilor.

Suișul era atât de anevoios, încât nu mai avură răgazul să comenteze incidentul. Urcară așa, cățărându-se uneori chiar în patru labe, și ajunseră în sfârșit pe creasta fale zei. De acolo putură zări spre nord și spre sud, pe întinsul oceanului, câteva insule mari.

— E așa cum bănuiam — spuse Fisher. Ne aflăm într-adevăr pe ostrovul Española. La vest se vede insula Floreana și, ceva mai departe, la nord, San Cristobal și micul ei orășel Progreso. Cum ajungem acolo, expediem o telegramă acasă. Iar dacă avem noroc, poate găsim și un vapor care să ne ducă la Guayaquil, dacă nu cumva s-a și trimis un avion după noi. Până una alta însă, cel mai bine ar fi să ne întoarcem la plută și să așteptăm un vânt prielnic. Cred că ar fi de ajuns ca vântul să-și schimbe direcţia numai cu câteva grade sud, ca să ne împingă spre larg. Terry! Ce s-a întâmplat?

În timp ce Fisher vorbea, Terry privea în direcţia opusă și ceea ce vedea îl făcuse să-și holbeze ochii și să rămână cu gura căscată. Nu izbuti să îngaime decât;

— Uitaţi-vă într-acolo, la plută…

Fisher și Nick îşi mutară privirile de-a lungul între gului mal până să descopere golfuleţul unde acostaseră.

În ciuda distanţei mari, putură deslușI cât se poate de limpede trei indivizi la

bordul plutei.

— Să ştiţi că sunt ocnaşii evadaţi şi că vor să ne fure pluta! exclamă Fisher. După mine, băieţi, şi cât mai re pe de! Avem noroc că acum coborâm panta.

O tuliră la vale, alergând, alunecând, rostogolindu-se uneori, dar fără a se opri. Când, în sfârşit, ajunseră înapoi la locul unde-l lăsaseră pe Bombasto, bulucindu-se şi făcând mai mult zgomot ca o turmă de bivoli sălbatici, îl găsiră pe general mâncând mai departe friptură de broască ţestoasă.

— Nu v-am spus eu? Nu era mai bine să mă fi ascul tat şi să-i fi împuşcat până la unul? îi dojeni el printre sughiţuri şi râgâieli când auzi păţania.

Era însă prea greoi ca să se poată ridica şi, până să se urnească şi să-şi strângă armele de pe jos, Fisher şi băieţii şi ajunseseră în valea îngustă în care fuseseră sur prinşi de cireada de vite sălbatice. Primul care atinse ţărmul fu Chico, urmat îndată de Terry şi de Nick. Fu na lor crescu văzând că procleţii se depărtaseră puţin de mai şi lopătau zdravăn cu ajutorul unor scânduri găsite.

Băieţii nu stătură mult pe gânduri, deschiseră focul. Cum, pe bord, nu puteau găsi niciun adăpost, ocnaşii preferară să se arunce în mare, înotând cu toată viteza.

— Să-i lăsăm în plata Domnului — spuse Terry, punându-şi la loc revolverul în toc. De acum înainte nu ne mai pot face niciun rău.

Într-adevăr, blestemăţii ţineau la viaţa lor, căci, înotând mai mult sub apă, cu mişcări lungi şi elastice, schimbau mereu direcţia. Până la urmă reuşiră să se facă nevăzuţi după un pinten al falezei. Dar, în răstimpul acesta, pluta dusă de valuri mergea în derivă.

— Situaţia e foarte gravă şi trebuie să luăm cât mai repede o hotărâre — spuse Fisher suflând din greu, leoarcă de năduşeală. Ce facem? înotăm până la plută sau rămânem pe ţărm până ne găseşte expediţia de salvare?

— Eu vreau să ajung cât mai repede acasă — spuse Nick.

— Atunci trebuie să ne ducem înot până la plută — adăugă Terry.

— Sunt de acord cu Terry — încheie discuţia Fisher, scoţându-şi cartuşiera de la brâu. Armele nu ne mai sunt de niciun folos. Cel mai bine e să le aruncăm în mare, ca să nu riscăm să le găsească ocnaşii — adăugă.

Nu mai era timp de pierdut: urmând exemplul lui Fisher, băieţii săriră în apă. Ieşind la suprafaţă ca să respire, văzură că Chico, în loc să-i urmeze, rămăsese pe mal. Îi strigară să se grăbească.

— Îl aştept pe Bombasto — îl auziră pe Chico răspunzând.

— Nu-i purta tu de grijă lui Bombasto! strigă Fisher.

Numai el e de vină pentru tot ce s-a întâmplat!

Chico clătină din cap şi nu se mişcă de acolo. Nemaiavând încotro, Fisher şi băieţii continuară sa înoate, ne liniştiţi de comportarea lui Chico. Erau acum la aproape două sute de metri de plută, dar apa rece ca gheaţa le sleise puterile. Viteza vântului era destul de redusă, dar un curent puternic îi ducea în derivă, făcând să crească vertiginos distanţa dintre ei şi ţărm.

— Numai de s-ar ivi odată şi Bombasto! st rigă Terry cu dinţii clănţănind de frig, măsurând cu privirea întinderea dintre plută şi ţărm.

Pierduseră aproape orice nădejde să-i mai vadă pe cei doi rămași pe uscat, când, deodată, îl zăriră pe Bombasto apropiindu-se de ţărm, dar abia ţinându-se pe picioare.

Însă, în loc să-și lepede armele și să sară în apă, generalul începu să stea tacticos la sfat cu Chico. E de prin sos să spunem că din pricina distanţei nici Fisher, nici cei doi băieţi nu puteau ghici măcar ce tăifăsuiau cei doi neghiobi, așa că neliniștea lor spori. Deodată se pe trecu ceva deosebit de grav: Bombasto și Chico se despărţiră, luând-o fiecare în altă direcţie, probabil căutând ceva. Acest „ceva" se dovedi a fi un buștean, pe care cei doi îl rostogoliră în apă. Se așezară apoi pe el călare, unul îndărătul celuilalt, ţinând cu o mână armele ridicate deasupra capului și vâslind cu cealaltă mână, în chip de lopată, în direcţia plutei.

Până la jumătatea drumului, totul decurse normal.

Pluta însă, minată de valuri, lua viteză și, cu toate că originalii navigatori de pe buștean vâsleau din răsputeri în modul arătat, și mai și împingeau cu picioarele, tot nu izbuteau să scurteze distanţa.

— Săriţi în apă! le strigă Fisher. O să ajungeţi mai repede înotând!

Nici Bombasto, nici Chico nu păreau să-l audă.

— E o nebunie să vă riscaţi viaţa pentru câteva arme de care n-o să mai aveţi nevoie! strigă încă o dată Fisher, când încăpăţânaţii luntrași se apropiară de ei.

Terry și Nick erau de aceeași părere. Era clar: două cincimi din echipaj urma să piară fără ca nimeni să le poată sări în ajutor. Atunci nu mai stătură mult în cum până. Din câteva brasuri energice, îi ajunseră.

— Vă arătăm noi vouă! răcni Terry, suflând din greu și ridicând unul din capetele trunchiului, ca să-i facă pe Bombasto și pe Chico să alunece în mare.

— Oprește! Oprește! strigă Nick. Chico nu știe să înoate!

În cazul acesta, situaţia se schimba. Terry și Nick recunoscură că nu-l puteau abandona valurilor pe simpaticul Chico, care, numai cu puţin înainte, le salvase tuturor viaţa. Se duseră la capătul din spate al bușteanului, împingându-l și înotind doar cu picioarele. Bombasto li se asocie și el, dar refuză să arunce armele. Înaintau ca melcul, în ciuda eforturilor depuse pentru a se apropia de plută. Dacă Fisher nu le-ar fi ieșit în ajutor, împingând vârtos din apă îndărătnica ambarcaţie, nu ar fi reuşit să străbată și ultimii cincizeci de metri care-i mai despărţeau de ţintă.

În sfârșit, cu zâmbetul triumfătorului pe buze, Bombasto îşi depuse armele și revolverele pe plută și începu să le șteargă grijuliu, nesinchisindu-se că era ud ciuciulete. În timpul acesta, băieţii ridicară trunchiul la bord, tăind imediat din el o cantitate bună de surcele. După o atât de îndelungă ședere în apă, tremurau de frig și aveau nevoie de un foc bun, ca să se încălzească.

CAPITOLUL IV
Pe urmele lui Kon-Tiki

Era și timpul să ajungă la plută, căci vântul se înteţise cu toate că navigau fără pânze, pereţii cabinei opuneau o rezistenţă destul de mare vântului, așa că, în scurt timp, lăsară insula mult în urmă. Vântul bătea către răsărit, așa că nu mai erau obligaţi s-o ia spre San Cristobal pe la nord. Iată însă că nu departe, spre apus, apăru deodată, profilându-se pe cerul albastru de vară, conturul unei insule mari și destul de înalte. Se uitară cu toţii, întrebători, la Fisher, singurul în măsură să cunoască arhipelagul Galapagos.

— E Isabella, cea mai mare din arhipelag — îi lămuri el. Are o lungime de șaizeci de mile.

— Parca e locuită… Vedeţi trâmbele alea de fum înălţându-se din mai multe locuri? le atrase atenţia Terry.

— Fumul pe care îl vedeţi iese din craterele celor cinci vulcani de pe insulă — răspunse Fisher. Singurii locuitori sunt vacile sălbatice, porcii și caprele și, bine înţeles, dar numai din când în când, vreun ocnaș evadat.

Nu trebuie să vă temeţi. Vulcanii rareori erup și nu sunt de loc primejdioși. Și-acum, cu voia voastră, v-aș face o propunere: ce-ar fi să debarcăm pe Isabella? îmi închipui că nu ţineţi cu tot dinadinsul să repetăm performanţa nautică de azi după-amiaza. Cu puţintică răbdare și așteptând liniștiţi, în câteva zile s-ar putea să fim găsiţi de cei din San Cristobal, trimiși să ne salveze.

Sunt convins că atât prietenul meu din San Cristobal, proprietarul întreprinderii frigorifice, cât și autorităţile ecuadoriene au și pornit să mă caute. Dacă reușesc să repar emiţătorul — și sper să reușesc — escala noastră nu va fi de lungă durată.

Căzură cu toţii de acord că hotărârea lui Fisher era înţeleaptă, și ca să mai câştige viteză înălţară din nou la catarg cuvertura roșie a lui Chico. Făcuseră abia jumătate din drum, și brusc se lăsă întunericul. Totuși, atât vântul care sufla cu putere spre vest, cât și pălălaia care ţâșnea din craterele vulcanilor îi asigurau că plu tesc în direcţia dorită. Din cauza surescitării și a obo selii nervoase nu reușiră să închidă ochii toată noaptea.

Din când în când se urcau pe acoperișul cabinei sau pe catarg, sperând să aibă de acolo o perspectivă mai bună.

Când, în sfârșit, se apropiară de insulă, soarele răsări brusc din mare. Bucuria și ușurarea lor se transformă însă curând în decepţie și descurajare, constatând că îi toralul nu era decât o stâncă golașă ce se înălţa perpen clicular din mare. Nicăieri niciun golfuleţ, nicăieri un pasaj cât de îngust, iar valurile ce se loveau de peretele falezei depășeau în înălţime pluta. Dacă îi loc un asemenea val, se puteau considera pierduţi, fără nicio speranţă de salvare.

— Nu ne rămâne decât o singură soluţie — spuse Fisher.

Să coborâm pânza și să vâslim cu toată puterea.

Băieţii desprinseră îndată vela de la catarg, iar Bombasto și Fisher adunară în

grabă cele câteva scânduri cu care vâsliseră pușcăriașii. Așezându-se pe marginea plutei — Bombasto și Fischer la babord, băieţii la tribord — începură să vâslească din toate puterile. Ședeau incomod și le venea tot mai greu, pe măsură ce timpul trecea, să ţină scândurile într-o poziţie bună. Peste puţin simţiră dureri cumplite în mușchii spinării și ai braţelor. Bombasto propuse atunci să se vâslească ritmic. „Un-doi! Un-doi!”

Avea dreptate, căci păstrând o cadenţă constantă — undoi! un-doi! — efortul era mult redus. Totuși, oboseala puse iarăși stăpânire pe ei. Lopătau în contrapunct. Ca să le dea ghes, Bombasto începu a se stropși la ei pe tonul unui sergent-major care îşi mușt ruiește „bobocii. Terry izbucni în râs și, pentru un timp, uită și de dureri și de efortul ce i se cerea. Tactica lui Bombasto se dovedi și mai bună cu Fisher și Nick; aceștia, atinși în mândria lor de ocările generalului, prinseră să pistoneze îndrăcit cu braţele, parcă plini de furie. Descoperind însă că Bom basto trăgea chiulul, Terry se supără de-a binelea. Numai Chico stătea neclintit la datorie și continua să rămeze în același ritm egal.

Erau aproape să se dea bătuţi, când Bombasto recurse la un nou șiretlic. De data aceasta, ca să-i învioreze, le spuse că salvarea lor nu poate întârzia, cu condiţia să mai facă un ultim efort de cinci minute. Când constatară că n-avea niciun ceas la el și că nu contribuia fizic la efortul lor, renunţară să mai lupte și căzură istoviţi pe podeaua plu tei, abia trăgându-și sufletul și fără să le mai pese de ce-o să se întâmple cu ei. Numai că, în răstimpul acesta de „Cinci minute”, ei vâsliseră de fapt peste un sfert de oră, fără să-și dea seama, scăpând astfel de primejdia de a fi proiectaţi de un talaz în stâncile insulei.

Cât timp au stat așa, nemișcaţi, niciunul n-ar fi putut spune. Când s-au mai înfiripat din cumplita oboseală, pluta derivase cu câteva mile spre vest de Isabella. Venindu-și în fire primul, Chico aduse din cabină ulciorul cu apă și încercă chiar să-i învioreze fluierând o melodie veselă.

— Am scăpat ieftin! spuse Nick, făcând o grimasă și privind spre insulă.

Terry nu-și pierduse optimismul.

— Data viitoare va fi mai ușor. A treia încercare e tot deauna mai norocoasă.

— Așa o fi, numai că o a treia încercare nu mai facem noi niciodată — îi răspunse, calm, Fischer. Isabella e ultima insulă a arhipelagului și, cât vezi cu ochii, în faţa noastră e numai ocean. Avem norocul de a fi rămas cu aparatul de emisie. Îmi va lua o zi întreagă să-l repar, dar să nu-mi ziceţi mie Fisher, dacă nu-l fac eu să funcţioneze. Aveţi încredere în mine! Sunt sigur că ne îndreptăm spre vest, și nu e greu de stabilit cu ce viteză înaintăm.

Dacă reușim să prindem cu aparatul meu San Cristobalul, le putem indica și poziţia noastră. Iar când vor ști unde ne aflăm, vor organiza mult mai ușor acţiunea de salvare.

Bizuindu-se pe priceperea sa, Fisher aduse emiţătorul din cabină și începu să-l demonteze. Bombasto, Terry și Nick, deși habar n-aveau de radiofonie, făcură cerc în jurul lui, atenţi să nu le scape nimic. În timpul acesta, Chico îşi făcea de lucru, tăind din buștean, cu unul din lungile pumnale ale generalului, surcele și

curăţând câţiva ştiuleţi de porumb. Fisher, ca și rândul trecut, desfăcu mai întâi capacul din spate al aparatului. Deodată însă se opri, uitându-se necăjit înăuntru cutiei, pe urmă în partea din faţă. „Ce pocinog!” murmură el, încruntând sprâncenele.

În sfârșit, mutându-și înciudat privirile de la unul la altul, le adresă una din acele întrebări stupide și inutile care ne răsar pe buze numai în împrejurări deosebit de critice:

— Vreţi să știţi ce s-a întâmplat?

Bineînţeles că nimeni nu bănuia nimic.

— Ei bine, un glonte a spart lămpile. Când aţi tras în fugarii refugiaţi pe plută, unul din voi a nimerit aparatul.

Iată și gaura pe care n-o observasem până acum.

Primul care examina gaura fu Bombasto; fixându-i apoi pe Nick și pe Terry drept în ochi, le spuse pe un ton cum nu se poate mai aspru:

— Ce fel de educaţie aţi primit voi acasă, băieţi? Cum puteţi să trageţi atât de nedisciplinat? Eu, la vârsta voastră, nimeream un om cu un singur glonte, și încă de la două sute de metri distanţă!

Se consolau unul pe altul spunându-și că viteza redusă cu care înainta pluta îi va menţine destul timp în zona arhipelagului, pentru ca expediţia de salvare să-i descopere. La drept vorbind, niciunul nu părea prea convins de această posibilitate și nici nu reușea să-i convingă pe ceilalţi. Prea multă nădejde nu aveau nici în acea ipote tică iniţiativă a celor din Ecuador și San Cristobal, așa că nici masa pe care le-o pregătise Chico nu-i încântă prea tare; ea se compunea numai din câţiva ştiuleţi de porumb fierţi într-un deget de apă, pe fundul oalei. Chico n-avea nicio vină că nu le mai rămăsese nicio fărâmă de carne, totuși le ceru iertare pentru sărăcia mesei, în timp ce, într-o tăcere apăsătoare, începură a mesteca porumbul bob cu bob, ca să-l facă să dureze cât de mult.

Această gustare frugală le mai potoli totuși, într-o măsură, foamea, deși nu erau chiar atât de flămânzi, datorită uriașei cantităţi de carne de galapago îngurgitată în ajun.

Oboseala nu-i părăsise însă și continuau să simtă dureri în braţe după atâtea ore de vâslit. Dar la ce bun să-și mai facă sânge rău de pomană? înainte de a se duce în cabină să se odihnească, traseră la sorţi cine va sta de planton afară, pe punte. Dacă mai exista o cât de mică șansă să fie salvaţi, trebuiau să fie cu ochii în patru, zi și noapte.

Din păcate, lanterna lui Fisher dispăruse. O furase unul din evadaţi? căzuse peste bord, când erau să se ciocnească de ţărmul stâncos? Spre norocul lor, le mai rămăsese destul combustibil. Și anume trunchiul de copac pe care veniseră călare Chico și Bombasto. Hotărâră aşadar să-l ciopârţească și să clădească o stivă înaltă, chiar lângă plita lui Chico, la prova, ca să poată lansa ușor un semnal luminos dacă s-ar ivi vreun vapor la orizont. În timpul zilei puteau înălţa o coloană de fum turnând apă pe foc. La sugestia lui Bombasto, consimţiră de asemenea ca plan tonul să fie înarmat, pentru ca să poată semnaliza, la nevoie, trăgând câteva

salve în aer.

După o noapte liniștită, în decursul căreia sforăiturile ce năvăleau din cabină îl ajutau pe străjer să rămână treaz, erau cu toţii, a doua zi, în plină formă. Din nenorocire însă, tot atât de înfometaţi.

— Chico, pregătește micul dejun — porunci Bombasto.

— Caută ceva în stocul de provizii — îl completă Fisher.

— Am căutat eu — spuse Terry, care, fiind de planton.

fusese în picioare în primele ore ale dimineţii. Stocul nostru cu alimente se compune, la ora asta, din următoarele: păstramă — ioc; porumb — ioc. De asemenea, din lista de bucate lipsesc și altele, de pildă cârnăciorii sau șunca pentru micul dejun; ouăle, ca să le preparăm jumări sau la capac; în sfârșit, pâinea!

— Isprăviţi odată cu mâncarea! răbufni Nick, astupându-și urechile.

— Dar cu apa cum stăm? întrebă Fisher.

— Dacă facem economie, mai avem pentru două zile.

Atunci, fără a rosti o vorbă, Bombasto se ridică de la locul lui, îşi luă revolverul și se îndreptă spre ușă. Abia de acolo li se adresă cu un zâmbet:

— Mulţumiţi stelelor că aveţi la bord un pușcaș dibaci, care nu și-a aruncat armele.

Făcând apoi un semn din cap, ieși pe punte și începu să cerceteze atent cerul după niscai păsări de mare. Fisher și băieţii îl urmară, având întipărite pe feţe foamea și ne răbdarea. Terry se căţăra chiar pe catarg, ca nimic să nu-i scape. Trecură așa câteva ore, fără să se arate nici măcar o păsărică. Era de presupus că gazele sulfuroase ale vulcanilor, precum și dogoarea ce se răspândea de pe insulă le alungase.

— Dacă eram mai prevăzător și-mi salvam undiţele când ne-am ciocnit, puteam prinde acum cât pește doream. Și fără trudă, căci ne aflăm în apele cele mai bogate în pește din lume ! spuse Fisher oftând.

— Păi, am eu o undiţă! sări Terry. Am meșterit-o singur pe când mergeam în derivă, târâţi de curentul Humboldt, în direcţia contrară insulelor Galapagos. Dar nu știu dacă e bună la ceva, căci ne lipsește momeala — adăugă, ridicând cu tristeţe din umeri.

Fisher tresări:

— De ce n-ai vorbit până acum, băiatule? O mulţime de pești pot fi prinși și fără momeală.

Terry îl privi nedumerit, dar îi aduse de îndată undiţa, cu pironul îndoit la un capăt. Cârligul făcut cu mâna avea vârful destul de ascuţit.

— Perfect! aprobă Fisher. Ar fi grozav clacă mi-ai putea procura și câteva pene albe. Cu două pene albe fixate la cârlig, vă garantez că înhaţ un thon.

— Ce păcat că n-am știut mai din vreme ! făcu Terry înciudat. Doar aveam destule pene de la pelicani!

— Poate că or mai fi rămas câteva lipite de grinzile de la pupa, unde am jumulit pelicanii — interveni Chico.

Se duseră repede într-acolo și începură să caute cu în frigurare. Dar valurile

spălaseră de mult puntea. Fără prea mare nădejde, căutară în toate crăpăturile plutei, și în cabină, și la prova. Nu reușiră însă decât să-și julească genunchii.

Dar clacă ar găsi altceva, care să semene cu niște pene?

Spre uimirea tuturor, și chiar a lui însuși, Terry născoci soluţia.

— Uitaţi-vă, vă rog, la Bombasto! îi îndemnă el în șoaptă.

Deși surprinși de curioasa invitaţie, ei se conformară cu docilitate, întorcând capul spre general, care, indispus de eșecul de adineauri cu păsările, stătea cu spatele la ei.

— Nici că se poate ceva mai indicat! șușoti cu entuziasm Terry. Mai avem o speranţă.

— Îţi arde de farse? îl mustră Nick.

— Priviţi ceafa lui Bombasto. Vedeţi șuviţele alea de păr cărunt? Ce-aţi zice dacă am înlocui eu ele penele de pelican?

Toţi fură de părere că ideea e excelentă — bineînţeles afară de Bombasto, care spunea ca numai cu atâta păr a mai rămas și că ţine la fiece firicel. Abia după ce Terry, lăsându-se în voia imaginaţiei, îi descrise delicioasele mâncăruri de pește pe care i le va servi, se mai îmbuna un pic şi-şi dădu încuviinţarea să i se taie o șuviţă.

Bombasto nu prea avea încredere în acest mod nereglementar de a pescui, așa că preferă să stea la prova, cu spatele la pescari, continuând să pândească mai departe păsările de mare. Fisher și băieţii aruncară de la pupa undiţa în mare.

Nici nu dispăru bine cârligul în apă, că sfoara începu să se întindă și să zvâcnească atât de tare, încât mai-mai să le scape din mâini.

— Ţineţi bine și nu încercaţi încă să trageţi! le strigă Fisher.

Sfatul lui era desigur bun, numai că nu dădu niciun rezultat, căci sfoara fiind prea scurtă, după ce se încordă brusc, cedă aproape tot atât de repede. Când o traseră afară, constatară că se rupsese de la jumătate.

— Ne-ar trebui o sfoară mai solidă — spuse Fisher. Peștele care a fugit cu ea trebuie să fi fost barosan al dracului. Știaţi că cel mai mare thon pescuit avea 464 de kilograme?

Între timp, Terry se și îndreptase spre peretele cabinei, izbutind, după aprige sforţări, să scoată dintr-o grindă, cu cleștele-patent al lui Fisher, un cui lung de aproape 7 centimetri. Cu ajutorul lui Nick și al lui Chico, reuși să-l îndoaie la un capăt și să-i ascută vârful cu o piatră de la plită. Nu mai rămânea de făcut decât un singur lucru – anume să-l convingă pe Bombasto să le mai dea o șuviţă de păr.

— O să mă cheliţi de tot ! se plânse generalul când Terry, insistent ca de obicei, îi spuse despre ce e vorba.

Dar furiile generalului erau trecătoare. Resemnându-se, acceptă și de data aceasta.

Fisher și băieţii aruncară din nou undiţa și agăţară imediat ceva. Din nefericire, peștele care se năpustise atât de lacom la cârlig era prea mare și vânjos, așa că la prima smucit ură fu cât pe ce să-i tragă peste bord. Proptindu-și bine picioarele în bordura plutei, reușiră să-l tragă lângă ambarcaţie, dar nu și să-l scoată din apă.

— N-avem încotro, trebuie să tăiem sfoara — mormă Fisher.

Terry se aplecă peste marginea plutei și reteză sfoara cu cuţitul, atât cât îndrăzni să se apropie de botul cu fălcile largi și șiruri de dinţi ascuţiţi al namilei.

— Bine că am salvat struna — spuse Fisher. Că pește, nicio grijă, găsim berechet pe-aici… Ce-ar fi dacă am încerca din nou, cu aceeași sfoară, dar cu un cârlig mai mic?

De data asta aproape că trebuiră să uzeze de forţă ca să mai obţină o șuviţă de păr de la Bombasto. Până la urmă însă, noul cârlig, cu momeala capilară în vârf, fu gata și undiţa coborâtă pentru a treia oară în apă. Avură mai mult noroc, căci zvâcnitura mai ușoară pe care o simţiră dovedea că peștele agăţat acuma era mult mai mic: aproximativ de 25 kilograme — îl evaluă Fisher. Le explică că, după tracţiunea undiţei, el poate aprecia greutatea peștelui cu o aproximaţie de câteva kilograme. Încet-încet, traseră aproape o jumătate din lungimea sforii, când, brusc, rezistenţa ce-o ţinea încordată slăbi. Bineînţeles, primul lor gând a fost că peștele a reușit să scape, dar când întreaga sfoară ieși la suprafaţă, văzură cu uimire că vârful cârligului era adânc înfipt în falca unei dorade, din care însă rămăsese numai căpăţâna… Restul fusese înghiţit de un rechin.

Amărâţi la culme, se strânseră în jurul mutilatului trofeu și ţinură un consiliu de război.

— Zău dacă mai știu cum s-o scoatem la capăt — spuse Fisher cătrănit. Dacă prindem un thon mare, nu-l putem ridica la bord, iar dacă agăţăm o doradă mai mică, o sfâșie rechinii. Idealul ar fi să putem înota sub apă și să zvârlim un harpon într-un pește de mărime potrivită. De unde să luăm însă un harpon?

— Nu e de loc greu să facem o lance de lemn! inter veni, ca de obicei, ingeniosul Terry. Smulgem un beţigaș din acoperișul cabinei și gata lancea. În Mările Sudului.

băștinașii vânează peștele cu o simplă ţepușă de bambus, înotând sub apă și înfigând-o fulgerător în pradă. Lăsaţi pe mine, cunosc procedeul.

— Ideea e foarte bună — îi răspunse Fisher. Uiţi însă un amănunt, și anume că îţi trebuie o mască de scafan dru sau ochelari de protecţie bine ajustaţi, ca să poţi vedea sub apă.

O tăcere destul de lungă urmă acestei remarci pesimiste.

Deodată Terry pocni din degete, apoi intră repede în cabină. Când se întoarse, ţinea în mână oglinjoara ovală a lui Chico. Fluierând încetișor, el începu să răzuiască partea opacă cu briceagul. Chico îl privea nedumerit, dar Fisher și Nick, care pricepuseră noima operaţiei, îl aprobară cu o mișcare din cap.

— Ei, ce părere aveţi de această mască de plonjor? îi întrebă el când termină treaba, uitându-se mândru prin sticla acum perfect transparentă. Nu ne mai trebuie decât o ramă, iar dacă ne punem cu toţii mintea la contribuţie, nu se poate să nu izbutim să confecţionăm una dintr-o scândurică.

Îl felicitară cu toţii pentru inventivitatea lui și-l ajutară nu numai să fasoneze rama, ci să meșterească și câteva lănci destul de lungi și de bine ascuţite la un capăt. Se sfătuiră apoi cum să fixeze sticla pentru ca apa să nu pătrundă prin ramă. Fisher găsi într-un târziu soluţia în câteva tablete de gumă de mestecat pe care le

găsise în buzunar. Frământându-le între degete ca să le înmoaie, reușiră să lipească și să izoleze lentila mai bine chiar decât cu chit. În sfârșit, Terry desprinse dintr-un perete al cabinei un beţigaș de bambus, îl tăie de o lungime potri vită şi-şi improviza astfel un tub ca să respire sub apă.

Un singur lucru lipsea: o pereche de labe pentru picioare.

Renunţară în cele din urmă, constatând că n-au de unde-și procura o bucată de cauciuc sau vreun alt material asemănător. De altminteri, nici nu erau absolut indispensabile. Terry nu avea nevoie de repeziciune la înot, consemnul fiind să nu se depărteze de plută, sub care putea găsi o sumedenie de pești de toate mărimile și ușor de străpuns cu harponul.

Aceste pregătiri durară destul, așa că până ce echipamentul fu terminat și probat, se și înnoptase. Cu toată dorinţa lor de a trece imediat la acţiune, expediţia pescărească submarină fu amânată pentru a doua zi.

Aceeași foame nepotolită îi împiedică și în noaptea următoare să doarmă, așa că, în zorii zilei, erau cu toţii treji. Amintindu-le încă o dată că are mai multă încredere în armele lui de foc decât în echipamentul improvizat de

Terry, Bombasto se duse să-și ocupe locul lui favorit la prova, căutând iarăși pe cer niscai păsări de mare. Fisher, în schimb, plin de entuziasm, le spuse — nu fără o anumită îndreptăţire — că, fiind pescarul cel mai priceput dintre toţi, se cuvenea ca el să îndeplinească importanta misiune de a înfige harponul în primul pește. Terry îi replică, destul de înţepat, că el fiind autorul harponului și al ochelarilor de protecţie, are un drept câştigat. Și-l străpunse cu o privire atât de necruţătoare, încât acesta nu mai îndrăzni să scoabă o vorbă. Cum păsările de mare întârziau să-și facă apariţia, Bombasto găsi că e momentul potrivit pentru o analiză a situaţiei. Chiar în clipa când Terry se pregătea să sară în apă cu lancea în mină, îl opri ca să aducă la cunoștinţa tuturor concluziile serioaselor sale dezbateri interioare:

— Ascultă-mă pe mine, băiete, cu echipamentul ăsta n-o să poţi pescui niciodată ceva! Ai constatat de curând că nu e de loc ușor să atingi totdeauna ţinta! Am eu o idee mai bună. Am observat că foarte mulţi pești înoată chiar la suprafaţă, așa că mi-ar fi foarte ușor să-i împușc. Voi n-aţi avea altceva de făcut decât să săriţi îndată în apă și să-i apucaţi înainte de a fi duși de curenţi sau de valuri.

Ca să le dovedească superioritatea propunerii sale, Bombasto se proţăpi pe marginea plutei, îndreptând arma în direcţia unei pete negre ce se afla la o distanţă de aproximativ douăzeci de metri și ochind-o cu mare atenţie.

— Nu numai că e foarte greu, dar e chiar foarte primejdios să înoţi după un pește mort — obiectă Fisher – căci…

Înainte de a-și termina fraza, se și auzi pocnitura, urmată de o plescăitură de coadă a peștelui nimerit de glonte. Păstrându-și calmul, Fisher lăsă să treacă câteva minute și continuă:

— … căci, după cum. Vedeţi cu toţii, peștele se scufundă imediat.

Demonstraţia lui Bombasto, izbutită sub raportul iscu simţei pușcașului, dar ratată sub acela al recoltării vânatului, îi dădu lui Terry o idee: ce-ar fi să folosească

un pistol al generalului ca propulsor balistic pentru harpon?

Bombasto se împotrivi cu înverșunare: el avea nevoie de-toate pistoalele sale ca să împuște păsări și, de asemenea, ca să-i apere de bandiţi. Fisher însă era de acord cu propunerea lui Terry, argumentând-o cu o logică desăvârșită sub toate aspectele:

1. Nicăieri nu se vedea nici umbră de pasăre;
2. De bandiţi așijderea;
3. Atât păsările cât și bandiţii puteau fi împușcaţi și cu celelalte arme de foc din panoplia lui Bombasto.

Ce mai tura-vura: Bombasto suferi o înfrângere de patru voturi contra unul.

După ce, cu destule eforturi, dar și cu bună dispoziţie, Fisher și Terry izbutiră să desfacă chiulasa și încărcătorul pistolului, după ce mai meșteriră o serie de suliţe, bucuria lor se întunecă. Un gând negru îşi croi drum în mintea lor, împiedicându-i să mai scoată o vorbă. Rezolvaseră propulsarea mecanică a lăncii. Dar odată slobozită din ţeava pistolului și proiectată în vânat, cum o recuperezi dacă nu e prinsă de armă printr-un elastic? Nimeni, desigur, nu fusese atât de prevăzător încât să ia cu el o bucată de elastic. Totuși, se întâmplă uneori ca atunci când omul e mai la ananghie să-i vină fără întârziere un ajutor miraculos!

Și de data aceasta Bombasto avea să-i scape de la strâmtoare. El le dădu cheia problemei în momentul când îl văzură apucându-și cu două degete bretelele, întinzându-le și lăsându-le apoi să-și revină cu un pocnet înăbușit la starea lor iniţială. Era, probabil, un tic al lui, un fel al lui de a-și manifesta nervozitatea — dacă, într-adevăr, gestul acesta avea vreo semnificaţie.

— Bretelele lui Bombasto! strigă Fisher.

— Un elastic mai fin n-am fi putut găsi niciodată! îi completă Terry gândul.

Când, însă, i le cerură, cât mai politicos cu putinţă, Bombasto se înfurie atât de tare și-i împroșcă cu niște cuvinte atât de violente, încât se gândiră că de data asta nu-l vor convinge nicicum. Tot atât de repede însă Bombasto puse capăt discuţiei și, scoţându-și mintos bretelele, bombănind împotriva lui însuși, dispăru în cabină, ţinându-și pantalonii cu amândouă mâinile. Fără prea multă dificultate.

Fisher și Terry le fixară la harpon. Pe urmă, după câteva probe de tir izbutite, executate pe un perete al cabinei.

Terry se așeză pe marginea plutei, vârî de câteva ori picioarele în apă și, în sfârșit, îi spuse lui Nick să-i pună masca.

— Nu te temi de rechini? îl întrebă Nick, amintindu-și de păţania cu ultimul lor pește.

— Eu să mă tem de rechini? îi răspunse cu bravadă Terry. Sunt fiinţele cele mai lașe din lume. Dacă aţi ști de câte ori am înotat înconjurat de o haită de rechini!

Ajunge să miști braţele și o tulesc imediat.

— Terry are dreptate — confirmă Fisher. Rechinul atacă omul numai când dă de sânge sau de resturi alimentare. Și atunci atacă din greșeală.

— Tot ce se poate, numai că nu e nicio consolare să știi că ai fost sfâșiat de un

rechin din greșeală — răspunse ironic Nick.

Terry nu dădu nicio importanţă acestui schimb de cuvinte și se pregăti să sară în apă.

— Stai o clipă! îl opri Fisher. Cred că ar fi totuși mai prudent să te încingi cu funia asta. O ţin eu de capătul celălalt — îi zise el întinzându-i sfoara lungă a undiţei, acum de niciun folos.

— Nu văd la ce mi-ar folosi. Pluta nu înaintează atât de repede pe cât de iute pot înota eu — protestă Terry.

— Nu e chiar atât de sigur. Înaintăm mai repede decât crezi, iar curenţii submarini sunt deseori înșelători.

Nereușind să-i convingă nici măcar cu argumentul că riscă astfel ca sfoara să i se înfășoare în jurul braţelor și picioarelor, Terry trebui până în cele din urmă să se su pună. De asemeni nu se împotrivi nici când Fisher fixă de lance unul din capetele antenei emiţătorului, acum inutilă, iar celălalt capăt de catarg. Acest admirabil dispozitiv le îngăduia lui Fisher, lui Nick și lui Chico să-i sară în ajutor, în faza cea mai grea a operaţiunii, când peș tele trebuia adus la babord. (Bombasto, morocănos, refuză să-i ajute, motivând că are nevoie de amândouă mâinile ca să-și ţie pantalonii.)

Lui Terry i se încreţi pielea când intră în apă, căci era rece ca gheaţa. Totuși, minunata priveliște submarină ce i se deschidea înaintea ochilor îl făcu să nu ţină seama de acest neajuns. Până la o bunicică adâncime și pe o largă arie, razele puternice ale soarelui luminau toate amănuntele. Cât putea cuprinde cu privirea, apa era împânzită de thoni care înotau în toate direcţiile, fugărind, printr-o bruscă mișcare a trupului, bancurile de peștișori care o zbugheau speriaţi. Cu cât peștișorii alergau mai repede, cu atât thonii se năpusteau mai aprig asupra lor.

Terry nu-și închipuise vreodată că va avea prilejul să vadă de aproape un număr atât de impresionant de pești uriași. Nu-i mai rămânea decât să-și aleagă victimele. În culmea entuziasmului, scoase capul din apă și le strigă tovarășilor săi de pe plută:

— Când vă fac semn, pregătiţi-vă să trageţi! Nu-mi trebuie mai mult de un minut ca să harponez un pește.

— Nu te grăbi să vinzi pielea ursului din pădure! îl preveni Nick.

Terry nici nu luă în seamă înţeleptul sfat. Scufundându-se iarăși, ochi un thon mare și gras. Plescăind sfidător apa cu aripioarele, peștele se mută din raza lăncii lui. Îl urmări, precaut. Pe nesimţite, thonul se mai depărta cu câţiva metri. Terry, stând cam prea mult sub apă, trebui să iasă din nou la suprafaţă ca să respire.

— Am și aprins focul pentru pește! zise Nick, maliţios.

— Nu te încăpăţâna după un vânat prea mare! îi strigă Fisher.

Oarecum rușinat, Terry se afundă din nou, ţinând tubul care îi permitea să respire deasupra apei, ca să poată urmări nestingherit mișcările peștilor. Era convins că prin cina nereușitei de adineauri se datora lipsei labelor. Dacă însă plonja în direcţia peștelui — zărise unul care stătea nemișcat sub el — atunci îl ajungea mai repede, căci vi teza cu care înainta sporea odată cu propria-i greutate.

Mai mult: îl putea ataca prin surprindere, ceea ce n-ar fi izbutit decât cu greu hăituindu-l la orizontală. Luând aer în piept, zvâcnind puternic din picioare, Terry se avântă sub apă aproape vertical, ţinând lancea întinsă înaintea lui.

Dar chiar în momentul când se apropia de peşte, sfoara care-i încingea de câteva ori mijlocul se întinse. Motivul era supărător de evident: nu era destul de lungă. Apăsă pe trăgaci, dar greşi ţinta numai cu un milimetru. Scrâşnind de furie, Terry ieşi la suprafaţă. Cei de pe plută îl priveau fără să scoată un cuvânt. Nick însă îşi duse mâna la gură, făcând eforturi neizbutite să-şi ascundă râsul, iar Fisher se mulţumi să ridice zeflemitor sprâncenele.

Ca să nu mai vadă batjocura din ochii tovarăşilor săi.

Terry plonja din nou sub plută, fixând tubul respirator între două din bârnele ei. În felul acesta putea supraveghea mai bine thonul. Excelent vânător de pradă mică, răpitorul stătea nemişcat, năpustindu-se cu o mişcare bruscă numai cinci peştişorii se credeau în afara primejdiei, aspirându-i cu botul lui larg deschis înainte ca ei să mai poată fugi. Terry se hotărî să fie tot atât de viclean şi rămase şi el la pândă, neclintit. Trecură astfel câteva clipe. Deodată văzu apropiindu-se şi făcând câteva mişcări circulare în jurul lui un thon de mărime potrivită.

Nebănuitor, acesta se imobiliză chiar în raza de acţiune a vânătorului, expunându-şi flancul lăncii ucigătoare.

Sus, pe punte, Fisher şi Nick, neştiind că Terry putea respira prin tubul fixat între cele două bârne, începură a se nelinişti. Depăşise cu două-trei minute timpul şi tot nu ieşea la suprafaţă. Închipuindu-şi că e în pericol, traseră repede în sus sfoara de susţinere. Şi iată cum ironia sorţii a vrut ca grija lor, atât de bine intenţionată, de a-l salva să se manifeste taman în clipita când Terry era pe punctul să slobozească harponul în peştele din faţa lui.

Ei da, chiar în momentul cel mai critic al operaţiunii, el fu smuls brusc de lângă pradă. În clipa când se simţi înşfăcat de două mâini puternice care-l scoteau la suprafaţă, mai apucă să vadă thonul adulmecând în mod cu totul comic lancea de lemn ce se bălăbănea la capătul firului de sârmă. Cătrănit, îi întrebă pe salvatorii săi, în vreme ce-şi recupera harponul, ce se întâmplase. Drept răspuns, aceştia izbucniră într-un hohot de râs, ceea ce bineînţeles nu avu darul să-l potolească pe Terry.

Furios, le spuse că pe viitor să-l lase să se descurce singur şi sări din nou în apă, împroşcând stropi mari în jur.

De data aceasta nimeri chiar în mijlocul unui banc de thoni mari. Aceştia însă, în loc să se risipească care încotro, se năpustiră asupra lui cu boturile larg deschise.

Să fi avut ceva mai mult timp, Terry s-ar fi speriat îngrozitor, dar totul se petrecu atât de repede, iar peştii erau atât de numeroşi şi de uşor de vânat, încât el pierdu simţul realităţii. Totuşi, în mod reflex, se feri din calea lor, atât pentru a scăpa de nedorita lor companie, cât şi ca să ia distanţă şi să poată astfel manevra harponul. Thonii se ţineau ciotcă după el. Deodată simţi ceva tare şi rece atingându-i ceafa. Invizibil, peştele îl adulmeca şi-l pipăia ca şi cum ar fi căutat partea cea mai moale

și mai îmbietoare ca să muște. Dar dacă era un rechin, pe care-l luase drept un thon? îngrozit, Terry scoase un ţipăt, uitând că se afla la câţiva metri adâncime. Bineînţeles, înghiţi câteva guri zdravene de apă până izbuti să se caţăre pe plută. Cu faţa albă ca varul și tâmplele zvâcnind — căci Fisher și Nick, vrând să-i facă pe plac, îl lăsaseră să se descurce singur — îi trebui un timp bunicel până să poată trage aer în piept, lucru de care avea atâta nevoie. Când îşi dădură seama că nu i se întâmplase nimic grav, Fisher și Nick se apropiară zâmbind de el și-l întoarseră cu faţa în jos, ca să-l golească de apa înghiţită.

— Cred că ar fi bine ca unul din voi să încer… — îngăimă între icniri și sughiţuri Terry, vrând să spună: „Cred că ar fi bine ca unul din voi să încerce să harponeze…

Dar fusese întrerupt de Fisher, care-l bătea prietenește pe umăr, spunându-i:

— Dragă Terry, te felicit! Strașnică ispravă! Abia l-am putut sălta pe plută.

Nedumerit, Terry întoarse încetișor capul. Lângă el zăcea întins un thon uriaș, cu lancea de lemn înfiptă în căpăţână. Nu era decât o singură explicaţie: thonul se ivise pe neașteptate în bătaia lăncii, care se declanșase cine știe cum, în clipa când el, înspăimântat, îşi pierduse cumpătul.

Bineînţeles, nu suflă un cuvânt asupra adevăratei cauze a izbânzii sale, dar primi, cu un zâmbet larg de satisfacţie, laudele cu care îl copleșeau tovarășii săi.

— Ia te uită, ai o *remora* pe ceafă! îi spuse deodată Fisher.

— O remora? Ce mai e și asta?

— Un peștișor-ventuză, care trăiește ca parazit al peștilor mari.

Smulseră remora și i-o dădură s-o vadă. De culoare ce nușie, ea măsura numai câţiva centimetri. Deasupra capului avea o ventuză ovală, cu care se lipise pe ceafa lui Terry. Se cam rușina că putuse să se sperie de o făptură atât de măruntă, dar, în același timp, îi era recunoscător, căci numai datorită ei se întâmplase să nimerească orbește peștele. Apucând-o binișor, o aruncă în apă.

În timpul acesta, Fisher începuse să căsăpească peștele, iar Chico să aţâţe focul sub plită. Bombasto, înciudat de absenţa păsăretului, stătea îmbufnat în cabină. Însă mirosul de pește fript care începuse să se răspândească pătrunzând și în cotlonul unde se refugiase îl făcu să iasă pe punte. Nevrând să arate că e slab de înger, căută să-i convingă că ieșise din întâmplare, pretinzând chiar că nu-l interesa absolut deloc ce trebăluiau ei acolo. Când peștele fu gata preparat, Chico, politicos, îl rugă să le facă cinstea de a pofti la masă. Totuși, el avu tăria de a nu ceda decât după repetate rugăminţi. Când i se puse însă în mână o bucată zdravănă de pește, o înghiţi hulpav și mai ceru una.

— Grozavăm în care! exclamă Terry.

— Așa e — răspunse Bombasto — numai că are un neajuns: face sete. Sunteţi siguri că nu ne-a mai rămas niciun strop de apă?

Terry dădu negativ din cap.

— Barem dacă ar ploua — spuse, privind plin de speranţă cerul încărcat de nori.

Chico, ca totdeauna, tăcea.

— Situaţia nu-i chiar atât de rea cum s-ar părea – spuse, după un răstimp, Fisher, pe un ton misterios. Dacă vreţi, vă pot oferi o băutură înviorătoare chiar de

la thon.

— Te pomenești că are și el niște burdufuri cu apă, ca broaștele ţestoase din Galapagos? se minună Terry.

— Nu, are altceva…

Fisher scoase briceagul din buzunar și, fluierând un cântec, spintecă cealaltă jumătate de thon. Apoi, cu mișcări iuţi și îndemânatice, crestă o scobitură dreptunghiulară în carnea peștelui și așteptă câteva minute. Intrigaţi, tovarăşii săi se strânseră în jur. Bombasto uită chiar, timp de câteva minute, să mai mănânce. Încet-încet, deschizătura începu să se umple cu sânge.

— Beţi de-aici — le spuse Fisher când orificiul se um plu până la margine.

Nimeni nu se încumeta să soarbă primul. Atunci, înfrângându-și repulsia, Terry le-o luă înainte, apropiindu-și buzele de lichidul roșu și înghiţind câteva picături. Gustul era cam searbăd, dar nu chiar neplăcut.

— Nenumăraţi marinari naufragiaţi au rezistat setei săptămâni de zile bând numai sânge de pește — îi încuraja Fisher.

Fără a mai sta pe gânduri, ceilalţi, urmând exemplul lui Terry, crestară alte orificii în trupul peștelui şi-şi potoliră astfel setea.

Restul zilei și-l petrecură stând lungiţi în umbra cabinei, flecărind verzi și uscate, mâncând și bând. În cursul nopţii, nu foamea fu aceea care îi împiedică să doarmă. Dimpotrivă. Cel care suferi cel mai cumplit de pe urma ospăţului fu Terry. Ceilalţi dormeau de mult, și el tot nu reușea să închidă ochii, perpelindu-se de pe o parte pe cealaltă, ca pe jăratic. Timpul se scurgea atât de încet, încât bietul băiat dorea să-i vie cât mai repede rândul la planton, privind neîncetat cadranul ceasului de la mână cu minutarele-i fosforescente. În sfârșit, reuși să aţipească. Când se trezi și cercetă ora, își dădu seama că de mult trebuia să se fi dus să schimbe garda. Îl mira faptul că Bombasto, pe care urma să-l înlocuiască, nu venise să-l deștepte. Era convins că-l doborâse somnul, după chiolhanul din ajun. Sub norii grei ce acopereau cerul, Terry descoperi curând şi lueta lui Bombasto rezemată de plita de gătit. După plescăitul buzelor era clar că nu dormea, ci înfuleca cu poftă bucătoare serioase de pește.

— M-am gândit că n-are rost să te trezesc înainte să termin ospăţul — îi spuse el, prietenos. Ce-ai zice de puţin thon rece? Servește-te. Au mai rămas câteva bucăţi.

Terry îl asigură, gemând aproape, că era ultimul lucru la care râvnea și se oferi să preia imediat garda.

— Bombasto consimţi și-i predă revolverul, continuând totuși să stea locului și să ciugulească din pește.

— Când sunt de planton — începu el să vorbească, nu fără melancolie, dar ciugulind mereu din thon — gândurile mă poartă totdeauna înapoi, la anii tinereţii. Nu aveam pe atunci nicio obligaţie, niciun fel de griji. Astăzi însă îmi dau seama că eram prea tânăr ca să fiu președinte. Nu aveam nici douăzeci și cinci de ani când am pus mâna pe putere pentru prima oară…

— Povestește-mi și mie cum s-a întâmplat — îl rugă Terry.

— Totul n-a fost decât o simplă întâmplare — reluă Bombasto. Generalul sub comanda căruia eram a declanșat o revoluţie și ne-a cerut nouă, soldaţilor, să luăm cu asalt palatul președintelui. Fiind ceva mai isteţ și mai vioi ca ceilalţi camarazi ai mei, am reușit să mă strecor înaintea celorlalţi printr-o fereastră din spatele palatului și să-l împușc pe dictator tocmai în clipa când se pregătea s-o ia la sănătoasa. Îndată am devenit erou și am fost înscăunat președinte… Generalul care dezlănţuise iureșul a început să mă pizmuiască atât de sălbatic, încât n-am mai avut încotro și a trebuit să-l împușc și pe el. Ca să nu mă expun, am preluat și funcţia de comandant suprem al armatei. Iată cum am sărit peste toate gradele, de la sergent la general. De atunci am fost de trei ori președinte.

Dar, ca să fiu sincer, mă simţeam mai fericit când nu eram decât un simplu sergent.

Aici, Bombasto se opri și mai întinse mâna după o bu cată. Dar înainte de a o duce la gură o puse jos și, oftând, continuă:

— Nenorocirea e că, în zilele noastre, e din ce în ce mai greu să începi o revoluţie. Odinioară, era de ajuns să ai armata de partea ta. Dar, de atunci, au început să apară blindatele și forţele aeriene. Acestora nu le mai poţi veni de hac cu o simplă carabină. Iată de ce trebuie să-i stăpânești și pe conducătorii blindatelor, și pe piloţi, dacă vrei să păstrezi puterea. Când eram președinte, le-am mărit de câteva ori soldele, dar crezi că asta i-a împiedicat să unelteaască împreună cu dușmanul meu de moarte, amiralul, când a declanșat insurecţia din anul trecut? Aș! întâlnit-ai vreodată o lipsă de recunoștinţă și o josnicie mai crasă? Lăsând deoparte nedreptatea că o mână de oameni poate hotărî soarta întregului popor… Numai că Bombasto nu și-a spus încă ultimul cuvânt! mai există ceva cu care poţi zădărnici puterea avioanelor și tancurilor: artileria modernă. Și când voi dispune de noua mea artilerie, voi fi necruţător cu trădătorii. Nu-mi trebuie mai mult de o duzină de tunari și de un număr egal de ofiţeri devotaţi, ca să pun capăt imediat dezgustătoarei lor oligarhii. Bum! Bum! Bum!

Pe măsură ce vorbea și se înflăcăra, ridica glasul. În sfârşit, îşi încheie peroraţia bătând cu pumnul în tinicheaua plitei.

Zgomotul îl trezi pe Fisher, care ieși pe punte, supărat.

— Nu puteţi sta o clipă liniștiţi? se stropși el. Nu-i chip de dormit din pricina larmei pe care o faceţi! Dar cu luminile alea de colo ce e? Nu-mi face impresia că le-aţi văzut… Ce fel de planton ești dumneata?

Luaţi prin surprindere, se cam fâstâciră, dar imediat Terry și Bombasto îşi îndreptară privirile înspre mare și zăriră deslușit ceea ce li se părură a fi luminile unui vapor ce venea în direcţia lor. Terry, însă, socoti că nu e chiar atât de urgent să facă sau să spună ceva. Poate și fiindcă nu era prea încântat la gândul că frumoasa lor călătorie pe plută avea să se sfârşească. Dimpotrivă, Bombasto începu a da semne de nerăbdare și de bucurie, chiluind fericit și «răgind, bineînţeles, câteva gloanţe în aer.

«Cei doi din cabină ieșiră buimăciţi afară. În mare grabă, Fisher făcu o grămadă din stiva de lemne și o aprinse. Înidată, o flacără destul de înaltă împurpură

zăbranicul nopţii.

Cu toate că era aproape cu neputinţă să fie reperaţi de vaporul ce se afla la câteva mile distanţă, Bombasto, Fisher, Nick și chiar Chico începură să fluture din mâini și să strige ca nebunii.

Poate fiindcă era singurul care îşi păstrase sângele rece şi avea capul mai puţin înfierbântat decât ceilalţi, Terry simţi primul câteva picături rare de ploaie. Acestora le urmă îndată un ropot de stropi mari, iar câteva minute mai târziu începu să plouă atât de tare, încât rugul se stinse şi luminile vaporului dispărură.

— Semnalizează cu arma. Un foc la — interval de un minut! îl îndemnă Fisher pe Bombasto.

Dar, ca să-l împiedice să risipească muniţia — îl știa odoar cât e de încântat când are prilejul să-și descarce aromele în vânt — Fisher îi controlă tirul. Într-o tăcere apăsătoare, așteptară un cât de mic indiciu care să arate că salvele lui Bombasto fuseseră auzite pe vapor. Trecu o oră fără să se distingă alt zgomot decât al stropilor de ploaie șfichiuind marea și puntea. Atunci pricepură că li se spulberă și această speranţă. Irosiseră gloanţe și combustibil fără să fie observaţi de cineva de pe vapor.

Cu toate că tremurau în hainele lor ude, continuară să adaste așa până când ploaia conteni și se iviră zorile.

Bineînţeles, cât puteau cuprinde cu ochii, oceanul era pustiu.

Reveniră pe deplin la realitate abia când Nick îşi dădu seama de prostia pe care o făcuseră uitânu să strângă apă de ploaie. Singura pedeapsă pentru neglijenţa lor era să se dezbrace și să-și stoarcă hainele leoarcă de apă deasupra unei găleţi. Au stors din răsputeri, dar n-au reușit să colecteze decât cantitatea unui pahar. Nu pier dură însă nădejdea că vor urma și alte ploi, dar până atunci trebuiau să se mulţumească cu rezerva de sânge de pește ce le mai rămăsese. Și o altă problemă îi ne liniștea, o problemă mult mai gravă: mai aveau oare — vreo șansă, cât de mică, să-i descopere vreun vapor, acum când pluteau în plin ocean? Nava care trecuse se îndrepta probabil spre nord și nu părea a fi vasul de sal care trimis să-i caute.

— E absurd să pierdem vremea de pomană lăsându-ne în voia curenţilor — spuse Terry, mai conștient parcă decât ceilalţi de neputinţa lor. Mai bine să înălţăm o pânză și să încercăm să acostăm cât mai curând pe prima insulă ce ne iese în cale. În insulele din Mările Sudului ancorează destul de des goeletele cu copra[9]. Cu una din ele ne-am putea întoarce mai repede la viaţa civilizată… bineînţeles, dacă ţinem cu tot dinadinsul să ne întoarcem la civilizaţie. În ce mă privește, aș spune mai degrabă că…

Fisher rosti atunci cu emfază, ridicând mâinile în semn de protest:

— Prefer să rămân pe plută până când vom fi găsiţi de șalupa pe care prietenul meu din San Cristobal a trimis-o, fără doar și poate, în căutarea mea. O escală pe

---

[9] Miezul uscat și sfărîmat al nucii de cocos, din care se extrage untul de cocos.

o insulă nu-mi convine. Trebuie să ajung cât mai repede acasă.

Dacă mai lipsesc mult, afacerile mele se duc de râpă. Și apoi am o scadenţă care expiră curând și risc să pierd o sumedenie de comenzi dacă nu sunt în două săptămâni la Chicago.

— Dumneata alte griji n-ai, decât meschinele dumitale gheșefturi personale — îi replică Bombasto, dispreţuitor.

Situaţia mea e mult mai dramatică. Însăși soarta ţării mele depinde de întoarcerea mea înainte de sfârșitul lunii.

Data revoluţiei a fost fixată și nu mă pot obișnui nicicum cu gândul să-mi dezamăgesc partizanii. Cine să organizeze parada eliberării, și cine să rostească discursul victoriei, dacă eu nu voi fi acolo?

Nick se gândi că are tot atâtea motive de îngrijorare ca Fisher sau Bombasto:

— În orice caz, vouă nu vă trec datele examenelor și nici nu aveţi un tată sever care să vă pedepsească !

Pe Terry un singur lucru îl necăjea: că nu izbutise să-i spună mamei sale unde se aflau când vorbiseră prin radio. Chico, în schimb, era tot atât de mulţumit și de fericit ca totdeauna. Avea și de ce: se desfăta în locuinţa lui, laolaltă cu unica sa familie — bunii săi prieteni Fisher, Bombasto, Terry și Nick, — oameni pe care îi iubea ca și când ar fi fost propriii săi părinţi și fraţi.

Respectând dorinţa majorităţii echipajului, adică a lui Fisher, Bombasto și Nick, nu înălţară pânza imediat. Mai lăsară câteva zile pluta în voia curenţilor. Aruncând din când în când câte o bucată de lemn pe apă, puteau verifica mersul și viteza ambarcaţiei, apreciind după felul cum înainta de repede dacă acest lucru se datora curenţilor oceanici sau vreunui vânt prielnic. În tot acest timp, niciun vapor nu se ivi la orizont, deși zi și noapte, cu sufletul la gură și cu ochii în patru, scrutau oceanul jur-împrejur.

Terry persista în părerea că ar fi mai nimerit sa debarce pe prima insulă întâlnită. Încetul cu încetul, împotrivirea tovarășilor săi începea parcă să slăbească. Într-o bună zi, văzând că nu-l învrednicesc nici măcar cu un răspuns, Terry se hotărî. Fără să-i consulte, luă cuvertura roșie a lui Chico și o fixă pe catarg. Niciunul din tovarășii săi de suferinţă nu făcu un gest ca să-l oprească.

Dimpotrivă, se mai înseninară parcă la faţă când văzură pătura umflându-se și pluta zvâcnind înainte.

Ceva mai târziu, pe înserat, Nick îl trase pe Terry într-un colţ al cabinei și-l întrebă, destul de îngrijorat, cam ce distanţă socoate el că mai aveau de străbătut până să întâlnească prima insulă din această Mare a Sudului. În ziua când li se explicase la școală lecţia despre Mările Sudului — căută el o scuză, cam cusută cu aţă albă – trăsese chiulul de la „oră”, hoinărind să prindă libelule.

Îngrijorarea lui Nick nu cedă nici atunci când Terry, cu o bucurie abia stăpânită, îi răspunse:

— Nu cred să fie mai mult ca trei mii de mile. Aproape aceeași distanţă ca din Anglia până în America. Măi omule, încă nu-ţi dai seama că mai facem o dată

călătoria lui Kon-Tiki1?[10]

CAPITOLUL V
A vota sau a nu vota

Acum că pierduseră nădejdea de a fi găsiţi azi-mâine de o echipei de salvare trimisă din insulele Galapagos, nu le rămânea altceva decât să facă faţă bărbăteşte și cu inimoșie restriștilor. Nevoiţi să mai șadă pe plută încă multe săptămâni sau chiar luni, era în interesul lor să-și organizeze cât mai plăcut viaţa la bord. Unul care se dădu pe brazdă numaidecât și cu deosebită voioșie fu Bombasto.

Ca prin minune, deveni atât de energic și de plin de iniţiativă, încât îi ameţi și pe Fisher și pe băieţi cu tot felul de sfaturi gratuite și de ordine fără noimă. Dar chiar și așa nu erau de loc pregătiţi să asculte discursul pe care generalul avea să li-l ţină în aceeași seară, după cină. Le spuse următoarele:

— Tovarăși de arme sau fără de arme! Ca niște vrednici urmași ai *conchistadorilor,* ne-am îmbarcat pentru o lungă călătorie pe cel mai mare ocean al lumii. Ce ne va rezerva destinul nu știm, așa cum n-au știut nici Pizarro[11], nici Gamboa și nici alţi eroi atunci când au pornit, acum patru sute de ani, pe drumul epocalelor descoperiri geografice. Căci, ca și ei, nu avem nici hărţi maritime, nici planisfere. Din fericire, însă, asemenea lor, avem drept călăuză soarele, gloriosul soare, străvechiul simbol ecuatorial al vieţii. Să înaintăm, aşadar, plini de încredere pe calea pe care ne-o indică el, și atunci, într-o zi, vom descoperi o splendidă insulă a paradisului ieșind ca un miraj din undele Mării de Azur…

— Ce orator ! îi şopti Nick lui Terry, fără să-și poată ascunde admiraţia.

Terry nu-i răspunse imediat, dar, un sfert de oră mai târziu, aplecându-se spre el, îi şopti:

— De acord, știe să vorbească… Totuși n-ar strica să termine mai repede…

Bombasto observase, pasămite, că auditoriul dădea semne de oboseală, ceea ce îl determină să mai ciuntească introducerea și să intre în subiect:

— Dragi tovarăși ai acestei noi odisei! Să nu vă pierdeţi speranţa ! Voi avea grijă

---

[10] Pentru a demonstra ipoteza sa după care populareа insulelor Polineziei s-ar fi făcut dinspre răsărit, de pe coasta peruviană, etnograful și exploratorul norvegian Thor Heyerdahl (n. 1914) a efectuat în 1947 o călătorie (descrisă în volumul ,,Kon-Tiki“) pe o plută construită din lemn de balsa, după modelul vechilor ambarcații peruviene. Purtată de curenții marini și de vântul alizeu, pluta lui Heyerdahl (la bordul căreia s-a aflat și autorul acestei cărți, Bengt Danielsson) a străbătut distanța de cca 8 000 km dintre portul Callao (Peru) și insula Tuamotu.

[11] Pizarro Francisco (1471 sau 1475—1541), conchistador spaniol. I-a înfrânt pe incași (în 1532). instituind dominația spaniolă în Peru și într-o parte a Boliviei. A întemeiat orașul Lima (1535), capitala Perului. În 1541 a fost ucis de partizanii altui conchistador, Almagro.

de voi ca un părinte iubitor, și, până la urmă, vă voi conduce teferi și nevătămaţi la limanul dorit. Nu vă cer în schimb decât un singur lucru: să mă ascultaţi fără crâcnire. Primul meu ordin de zi se referă la planton. Douăzeci și patru împărţit la patru fac șase. Care va să zică, fiecare va sta de plan ton câte șase ore: trei ore ziua, trei ore noaptea ! Totodată, îl numesc pe Chico gornist-major, cu misiunea specială de a anunţa deșteptarea și stingerea în fiece dimineaţă și seară.

— Ce hahaleră! îi şopti Terry lui Nick. Îl vezi? Nici nu-i trece prin gând să facă și el de planton!

— Ce-o să mai pună șaua pe noi! mârâi Nick atât de tare, încât Bombasto se întrerupse și ceilalţi întoarseră capetele spre cei doi băieţi.

Fisher profită de ocazie ca să-l întrebe, nu fără ironie, cine îi predase lui comanda la bord?

— Nu încape nicio îndoială — îi răspunse Bombasto, zâmbind cam acru — că eu sunt comandant aici. Și-apoi, pluta e a mea. Adineauri chiar, Chico mi-a oferit-o, de bunăvoie… altminteri spus, a oferit-o patriei, patriei al cărei conducător sunt, sau voi fi în curând.

Toţi priviră uimiţi la Chico. Acesta confirmă că, într-adevăr, îi dăruise lui Bombasto pluta sa.

— De când trăiesc n-am auzit o gugumănie mai mare!

Izbucni Fisher. În ceea ce mă privește, refuz să primesc vreun ordin de la un comandant care n-a fost ales pe căi democratice.

Terry și Nick îl aprobară cu o mișcare a capului.

— Dacă toată lumea ar avea dreptul să voteze, atunci ar fi aleși numai lingușitorii și nebunii — ripostă Bombasto, furios. Comanda i se cuvine numai celui mai capabil. Și, la urma urmei, e și în interesul nostru comun să fie așa.

Fisher nu-și pierdu cumpătul și-i replică:

— Ceea ce spui dumneata acum sună fără îndoială foarte frumos. Numai că aș dori să știu după ce criterii stabilim cine e cel mai capabil?

— În împrejurările de faţă, e acela care a înmagazinat o vastă experienţă în conducerea oamenilor.

Era clar: definiţia aceasta Bombasto şi-o aplica lui însuşi.

— Întrucât mă privește, eu am o altă părere despre cine poate fi considerat cel mai capabil — spuse Fisher, cu severitate.

— Și eu așijderea — adăugară repede, unul după celălalt, Nick și Terry.

Se lăsă o tăcere lungă și apăsătoare. Bombasto îi puse capăt, întrebând neliniștit:

— Atunci, dumneata ce propui?

— Să nu aibă nimeni comanda — îi răspunse Fisher. Până acum am scos-o destul de bine la capăt și fără comandant. Nu văd ce rost ar avea să ne complicăm inutil viaţa. Un consiliu de război, din când în când, e tot ce ne trebuie deocamdată. Dacă vom avea de luat o hotărâre, o vom pune la vot și vom lăsa să hotărască majoritatea.

Bombasto se temuse ca Fisher, sprijinit de băieţi, să nu caute să preia el

comanda. Această soluţie îi convenea fiindcă-l scutea de jignirea de a se supune ordinelor al tuia. Rămase un timp pe gânduri și, în sfârșit, spuse:

— Bine… Fie așa cum aţi hotărât voi. Să știţi însă că această metodă e greșită, veţi vedea în curând… Cine a mai auzit de o ambarcaţie fără comandant?

— Ambarcaţia noastră nu e o ambarcaţie obișnuită și niciunul din noi nu s-a angajat pe ea de bunăvoie

— Îi replică Fisher. Dar, în loc să ne ciorovăim de po mană, mai bine ne-am odihni un pic. Totuși, mai e o problemă asupra căreia aș dori să ajung la o înţelegere cu senior Bombasto. E timpul să ne orânduim viaţa la bord, căci după toate probabilităţile, mai avem un drum lung de străbătut. Ce-aţi zice să ţinem o ședinţă mâine dimineaţă, îndată după deșteptare, și să punem în discuţie chestiunile care ne interesează?

Aprobară în unanimitate.

În dimineaţa următoare, când Terry și Nick ieșiră pe punte, îl văzură pe Fisher notându-și ceva, foarte atent, într-un carneţel.

— Caut să pun la punct jurnalul de bord, în cazul când nimeni nu s-a gândit încă s-o facă — le explică el.

Cum Fisher nu le mai dădu nicio altă lămurire, Terry îşi luă harponul și echipamentul de pescuit și sări în mare, sub plută, ca să prindă niscai pești pentru micul dejun.

Reușind să vâneze unul, îl ridică pe punte ajutat de Nick.

Ceilalţi așteptau nerăbdători să înceapă ședinţa. Primul care luă cuvântul fu Fisher. Începu, nu fără o anumită solemnitate în glas:

— Urez participanţilor la ședinţă bun sosit! Primul punct pe ordinea de zi e alegerea unui președinte. Aveţi vreo propunere?

— Eu am! răspunse Terry. Îl propun pe Fisher!

— Și eu pe Bombasto! strigă Chico, care îşi dăduse seama că idolul lui e în minoritate.

Cu un gest de refuz, Bombasto li se adresă, indignat:

— Degeaba, nu-mi intră mie în cap ideile voastre caraghioase și renunţ de bunăvoie la onoarea asta!

— În cazul acesta nu ne mai rămâne decât un singur candidat — făcu Fisher, zâmbind satisfăcut. Câte voturi pentru?

Terry și Nick ridicară îndată mâinile, dar Bombasto se mulţumi să ridice din umeri. Acest gest, Fisher îl consideră ca o aprobare. Chico gândi și el la fel, căci imediat

— Deși cu o anumită întârziere — înălţă și el braţul.

— Așadar, în unanimitate a fost ales Fisher, zise Fisher notând aceasta în procesul-verbal al ședinţei. Nick, dă-mi te rog o bucată de lemn. O voi folosi ca ciocănel prezi denţial. Îţi mulţumesc.

Fisher dăduse pe loc atâtea dovezi că se pricepe la secreriat, încât hotărâră să-i încredinţeze și în viitor sarcina de a întocmi procesele-verbale ale ședinţelor.

— Și acum să trecem la subiectul principal — spuse Fisher. Declarându-se de

acord cu hotărârea și înregistrând totodată și această nouă victorie a sa.

— Era și timpul — bombăni Bombasto.

— Nimeni nu are dreptul să vorbească dacă nu i-a venit rândul! se răsti la el Fisher.

— De unde știi dumneata că nu e rândul meu să vorbesc? Eu cred că este, și voi începe prin a spune că trebuie să dăm plutei un nume.

Era, într-adevăr, un amănunt important, care le scăpase până atunci. Propunerea lui Bombasto fu deci acceptată.

— Pluta fiind a dumitale — spuse, sarcastic, Fisher – sunt de părere să-i alegi și numele. Îmi închipui că te-ai gândit la asta mai de mult.

— Așa și e… Evident, nu poate fi alt nume decât *Equatoriana.*

Băieţii aprobară cu entuziasm. Fisher notă atât numele ambarcaţiei, cât și unanimitatea cu care fusese acceptat.

După succesul acesta, pe Bombasto nu-l mai interesă restul dezbaterilor. Fisher însă, simţindu-se în elementul său, ţinu următoarea cuvântare:

— Vom trece acum la punctul cel mai important de pe ordinea de zi: organizarea cât mai bună a muncii la bord.

Veţi admite cu toţii că trebuie să continuăm a veghea zi și noapte pentru a descoperi vreun vas. Din obligaţiile noastre zilnice mai fac parte pescuitul și gătitul. Nimeni nu va contesta că fiecare din noi, *fără nicio excepţie* (spunând aceasta, ridică glasul și-l privi fix pe Bombasto), trebuie să-și facă datoria. Vom întocmi aşadar un tabel de sarcini, repartizându-se fiecăruia o treabă precisă și timpul corespunzător ca s-o execute. Vom face o singură excepţie: cu Chico, care va fi scutit de pescuit, căci nu știe să înoate. Rostul lui e la bucătărie. Îmi închipui că Terry va accepta să-i ia locul la harponare. Mai are cineva de adăugat sau de propus ceva?

— Da — luă Chico cuvântul, spre uimirea tuturor. Voi găti, voi face tot ce-mi cereţi, în fiece zi a săptămânii. Cu o condiţie: să-mi lăsaţi duminica liberă, căci e zi de odihnă și a munci e un păcat.

— Cred că asta se poate aranja — spuse Fisher, binevoitor. Va fi desigur mai complicat de întocmit astfel la belul, ca să nu se supere nimeni. Din fericire, mă pricep la asemenea lucruri. Ce părere au ceilalţi?

Aprobară în unanimitate, chiar și Bombasto, care, cât timp Fisher vorbise, se făcuse că urmărește păsările de mare. Fisher consemnă conștiincios și luarea acestei hotărâri printr-o lovitură de ciocănel. Nici nu apucă să lase din mână instrumentul, că Bombasto se și ridică în picioare.

Socotise probabil consfătuirea încheiată.

— Puţintică răbdare! îl opri Fisher, indignat. Ședinţa nu s-a terminat încă. Mai avem de discutat o problemă importantă: gătitul.

Ceilalţi îl priviră nedumeriţi. Înainte de a continua, el așteptă ca Bombasto să se reașeze.

— Chiar așa cum auziţi: gătitul, prepararea meselor.

Pe scurt, problema se pune astfel: nu mai putem găti ne chibzuit ca până acum.

Provizia noastră de lemne nu poate dura o veșnicie. Asta înseamnă că mai devreme sau mai târziu va trebui să mâncăm pește crud, Thon crud, de pildă. Încercaţi să vă deprindeţi de pe-acum!

Scoase briceagul și tăie câteva fâșii din spinarea thonului pescuit de Terry cu puţin înainte de începerea consfătuirii.

Carnea, de o culoare roșie-închisă, avea un gust sărat, dar după primul dumicat toţi o găsiră acceptabilă. Toţi în afară de Bombasto, care declară că peștele crud e o mâncare greţoasă și că n-ar pune-o în gură nici dacă l-ai pica cu ceară fierbinte. De unde era atât de convins că e greţoasă nu le spuse, dar expresia de scârbă de pe chipul lui era atât de grăitoare, că nimeni nu îndrăzni să-l iscodească.

— Dacă vom strânge cureaua și vom mânca pește fript numai o dată la două zile, atunci lemnele pe care le avem ne-ar mai putea ţine două săptămâni — spuse Fisher, vrând să pună capăt discuţiei. Până atunci, ne vom obișnui și cu acest regim nou de nutriţie.

Propunerea aceasta nu fu de loc pe placul lui Bombasto.

— Asta e reacţia caracteristică a unui mic negustoraș cârpănos, care economisește fără rost și fără nin o raţiune practică! îi replică el, indignat. Mai sunt la bord destule lucruri pe care le-am putea folosi drept combustibil, după ce vom fi consumat și trunchiul de copac adus *de mine* pe plută cu mari cazne — sper că n-aţi uitat asta. Meritam o lecuţă de recunoștinţă, hai? În sfârșit…

Afară de lemnele de aici, mai există șanse de a găsi și altele plutind pe mare — trunchiuri de cocotieri smulși de cicloane de pe ţărmul insulelor, epave de ambarcaţii etc.

Socot că se cade să avem mai multă încredere în providenţă, care nu va lăsa fără hrană și fără mijloace de a o prepara civilizat niște naufragiaţi nevinovaţi!

De furie, Fisher se aprinse la faţă și era cât pe ce să-i arunce în obraz părerea ce-o avea despre nesocotinţa lui, părere care, bineînţeles, nu era prea măgulitoare. Deodată îşi aminti că avea la îndemână o bucată de lemn: ciocănelul prezidenţial. Păi dacă Bombasto era pus pe harţă, instrumentul acesta era destul de eficace ca să-i vie de hac! Se stăpâni însă, cerând să se treacă la vot. Chico, pus în faţa unei situaţii cam încurcate, votă automat contra lui Fisher când îl văzu pe Bombasto făcând astfel. Terry și Nick, dimpotrivă, apreciară că Fisher are dreptate. Rezultatul fu aşadar în favoarea tezei cu abstinenţa. Îmbujo rat la faţă de bucuria victoriei, Fisher încheie consiliul printr-o lovitură puternică de ciocănel.

Ciudat, pe Bombasto această înfrângere nu păru să-l usture peste măsură și, curând, avea să se dovedească mult mai șmecher decât îşi închipuiseră Fisher și băieţii. Ideea cu regimul de economii e stupidă — le spuse el, în esenţă.

Totuși, se va supune deciziei majoritare și va admite să mănânce pește numai o dată la două zile — atunci când este fript. În faţa unei atitudini atât de spartane, lui Fisher și băieţilor nu le mai rămase decât să ia act în tăcere, mulţumindu-se doar să-și dea cu cotul și să schimbe câteva priviri cu subînţeles. Totuși, a doua zi la prânz, când îl văzură pe Bombasto începând prin a-și pune deoparte o serioasă provizie de pește fript ca să-și potolească foamea din ziua următoare, fu cât se

poate de firesc să protesteze.

Bombasto însă avea — răspunsul gata pregătit:

— Dacă nu mă lăsaţi să-mi fac o mică rezervă de hrană pentru mai târziu, atunci o mănânc toată acum. Am un stomac destul de încăpător pentru asta, iar rezultatul va fi același, indiferent de modul cum înţeleg să-mi stochez provizia.

Ca să nu rămână pe-a generalului, Fisher vru să raţionalizeze peștele fript, distribuind fiecăruia numai „tainul" obișnuit. Băieţii erau însă de părere că Fisher se cam întrecea cu gluma, cu atât mai mult cu cât pește se găsea din belșug, cantitatea de combustibil necesară unei mese nefiind mai mare ca de obicei.

Fără să şi-o mărturisească, băieţii se temeau de consecinţele zgârceniei lui Fisher, dacă-l lăsau să drămuiască singur porţiile. Și-apoi, s-ar putea să provoace și iritarea generalului, veșnic înfometat. Nu protestară însă. La urma urmei, totul era o chestiune de timp. Se vor obișnui.

Terminându-se lemnele, Bombasto oricum va trebui să se dea bătut, resemnându-se să mănânce pește crud. Că doar nu era să facă greva foamei!

Mai trecură două săptămâni. Încet, dar sigur, *Equatoriana* plutea în largul Pacificului. În acest răstimp, niciun alt vapor nu se mai ivi la orizont. Apa rece a curentului polar începea să se încălzească treptat sub acţiunea soarelui tropical, iar culoarea oceanului să se schimbe dintr-un verde spălăcit într-un albastru strălucitor. În această nouă ambianţă apărură alte specii de pește, aducând o oarecare variaţie în monotonia alimentară a plutaşilor. La drept vorbind, se mai modificase gama „materiei prime", dar nu și cea culinară. În locul thonului aveau acum la dispoziţie câteva sorturi de pești, pe care îi mâncau însă tot sub formă crudă sau friptă. Adevărata noutate în decorul acela puţin schimbat o constitui curând „intrarea în scenă" a peștilor zburători. Aceștia ţâșneau din mare ca niște torpile proiectate parcă de arma submarină a nu știu cărui zeu nevăzut.

Ca mărime și anatomie, semănau cu niște heringi, dar, spre deosebire de aceștia, puteau plana în aer cu aripioarele lor larg deschise. Rareori dacă se ridicau la mai mult de un metru deasupra apei, dar puteau parcurge astfel distanţe destul de lungi, chiar de aproape o sută de metri.

— Ce zglobii și fără de griji sunt! glăsui Terry urmărind un banc de pești zburători planând graţios în spatele plutei.

— Așa e, arată a fi tot atât de fericiţi ca și rândunelele primăvara — îi răspunse Fisher. Să nu credeţi însă că zboară ca să se joace. O fac numai ca să scape de hăituirea peștilor mai mari. De scăpat însă, vai, nu scapă, după cum nici noi nu putem ieși din impasul în care ne aflăm.

Uitaţi-vă la exemplarul acesta… îl vedeţi? A ţâșnit în sus crezând că se depărtează de dușman, și iată-l nimerind, bietul de el, taman în gura călăului!

Fisher le propuse să nu mai aprindă focul ziua, ci numai noaptea, flăcările exercitând o atracţie aproape magnetică asupra peștilor zburători. Rezultatul fu uimitor: stoluri întregi începură să aterizeze pe punte. Într-o zi, când era rândul lui Terry la gătit și tocmai se pregătea să aprindă focul, un pește zburător pică, spre nespusul lor amuzament, chiar în tigaie. Altă dată, tocmai când se plictisiseră să

mănânce numai „rândunici” de mare, se ivi pe ne așteptate un alt soi de pește. S-a întâmplat într-o zi când toţi, în afară de Terry, care era de planton, îşi făceau siesta la umbra cabinei. În loc să descrie însă o curbă eleganţa în aer și apoi să se scufunde cu un plescăit abia perceptibil, după sistemul atât de abil al peștelui zburător, acest soi necunoscut și mult mai voluminos execută, afundându-se în apă, o enormă și stângace plesnitură cu coada, împroșcând stropi în toate direcţiile.

Grupul adormit fu trezit brusc de stropii de apă și, bineînţeles, toţi îşi închipuiră că Terry făcuse o glumă de prost gust. Abia mai târziu, când un alt pește, identic

(sau, poate, chiar același) procedă la fel, în partea cealaltă a plutei, îşi dădură seama că-l bănuiseră pe Terry pe nedrept.

— Peștele ăsta e o doradă, un macrou auriu! Exclamă Fisher încântat și, ducându-se să-și ia echipamentul de scafandru, sări îndată în apă.

Câteva minute mai târziu se întoarse cu un pește lat, lung de aproape un metru sau chiar mai mult, având un cap mare și turtit. Se vedea bine de unde i se trăgea nu mele, căci trupul lui, de o culcare albastră-verzuie, era tărcat cu dungi de un auriu strălucitor.

— Ce animal frumos! spuse Chico admirativ, mângâindu-l afectuos.

— Cred că are vreo paisprezece – cincisprezece kilo grame — zise Fisher, cântărindu-l în mână.

Băieţii renunţaseră mai de mult să cântărească din ochi peștii și-l lăsară și de data aceasta pe Fisher să-i evalueze greutatea. Nicidecum impresionat de această neparticipare, Fisher agăţă coada peștelui de o parâmă pe careşi-o confecţionase singur, îl ridică săltându-l de câteva ori cu destul efort și spuse:

— Patrusprezece kilograme și trei litre. Doradele nu ating niciodată greutatea thonilor. Recordul mondial este de 35 kilograme!

Peste puţin, spre dezamăgirea lui Chico, macroul începu să-și piardă treptat-treptat culoarea și să devină alburiu.

Fisher îl consolă lămurindu-l că e un amănunt fără importanţă și că nu scade valoarea cărnii.

— Când mor, doradele îşi pierd totdeauna culoarea. Din fericire nu și gustul — ceea ce e mult mai important. E peștele cel mai delicios din lume. De data asta lăsăm economia la o parte și-l frigem imediat.

Toţi aplaudară, bineînţeles, dar Fisher îi întrerupse:

— Cred că e vremea să înghiţim puţin calciu!

Remarca aceasta, plină de tainice subînţelesuri, nu avu niciun efect asupra lui Bombasto. Nick și Terry se opriră însă din mestecat și, după ce căutară nedumeriţi la Fisher, schimbară și între ei câteva priviri. Calciu? Singurul lucru pe care-l știau despre calciu era că e un fel de doctorie.

Și unde să găsești așa ceva pe plută? Uite-l că-i cere lui Chico să-i aducă grabnic o piuliţă, sau ceva asemănător.

Piuliţa lui Chico era o piatră scobită, pe care obișnuia să sfărâme, ca un bolovan cilindric, boabele, ca să obţină mălai. Mirarea tuturor spori când îl văzură pe Fisher adumând oase de pește, punându-le în cavitatea așa-zisei piuliţe și invitându-l pe

Chico să le zdrobească cu pisălogul.

Acesta, deși tot atât de nedumerit de intenţiile lui Fisher, începu să le piseze, cu gesturi îndemânatice, transformându-le curând într-o pulbere foarte fină. Abia acum bine voi Fisher să le dea explicaţia:

— Scheletul peștelui conţine calciu. Lipsa calciului poate avea urmări grave: înmuierea oaselor, căderea dinţilor. În mod obișnuit, ne luăm calciul trebuincios din lapte și din brânză. Cum însă aici-nu avem nici lapte, nici brânză, trebuie să-l luăm de la pești. Un medic francez, pe nume Bombard[12], care a traversat acum câţiva ani Atlanticul singur, pe o barcă pneumatică, pornind de pe coastele Franţei și ajungând până în Indiile Apusene, a uitat să-și ia o râșniţă sau o piuliţă, așa că n-a avut cu ce să macine sau să pulverizeze oase de pește. Drept consecinţă i s-a vătămat coloana vertebrală, și nici până în ziua de azi nu s-a îndrăvenit. Dacă nu vrem s-o păţim la fel, atunci e nevoie să înghiţim regulat făină din oase de pește.

Zicând acestea, Fisher luă între degete, din piuliţă, puţină pulbere și o presără pe bucata lui de pește. Impresionaţi, băieţii făcură la fel. Nu avea un gust deosebit, și dacă numai cu atâta îşi asigurau sănătatea, foarte bine!

Înfulecară fără nazuri. Bombasto, în schimb, care continua să nu acorde încredere cunoștinţelor și leacurilor lui Fisher, se opri din mestecat și-i preveni pe băieţi:

— Părerea mea e că habar n-aveţi ce mâncaţi, sărmanii mei copii, așa că mă simt obligat să vă lămuresc eu. Mâncaţi scârnă de pește. Asta mâncaţi. Făină din oase de pește folosesc și eu, dar numai ca îngrășământ agricol la ferma mea din Ecuador. E minunată pentru culturile de cartofi și de grâu. Dar pentru oameni tot scârnă rămâne! Ptiu!

Îşi cuprinse nasul între degetul arătător și cel gros, strângându-l tare de tot și făcând totodată o schimă de scârbă. Bineînţeles, acum băieţilor nu le mai venea să înghită cu nepăsare dumicatul din gură, deși, cum am spus, pulberea asta nu schimba mai de loc gustul peștelui. Dar Fisher îi speriase îndeajuns vorbindu-le de primejdiile unei îmbolnăviri, așa că preferară totuși să mestece mai departe, curajos.

În meniul zilelor următoare figurau când macrourile aurii, când carnea de thon, de bonito, de pești zburători, ba și de rechin. Fiecare specie având gustul ei propriu, mesele nu erau chiar atât de uniforme și în niciun caz nu-i puteau îmbolnăvi. Se

---

[12] Bombard Alain, doctor francez care a traversat Atlanticul singur într-o barcă, în 1952, pentru a analiza cauzele care duc la moartea atâtor naufragiați în mijlocul mărilor cu resurse foarte bogate și înainte ca condițiile fizice sau filosofice să fi devenit ele însele mortale. Ajungând la concluzia că frica este aceea care îi omoară înainte de vreme, el și-a închinat viața luptei împotriva fricii, împotriva deznădejdii ucigașe, pentru salvarea miilor de naufragiați. (Vezi lucrarea „Naufragiat de bunăvoie” de Alain Bombard.) Din nefericire, Bombard a murit în cursul unei alte experiențe de luptă cu marea.

simţeau cu toţii în perfecte condiţii fizice. Bombasto însuși, care, credincios liniei sale de conduită, continua să-și facă rezerve de pește iiipt și să refuze cu aceeași înverșunare să-l presare cu năstrușnicul calciu, arăta ca o floare. Se îngrășa și, cu fiece zi ce trecea, apărea tot mai robust. Degeaba îl dăscălea Fisher, spunându-i că va veni momentul când va resimţi lipsa calciului. Nici nu se sinchisea. Aveau aşadar mâncare din belșug. După ce Nick învăţă și el meșteșugul pescuitului, dispuneau întotdeauna de o cantitate de hrană mai mare decât le trebuia — în pofida apetitului de căpcăun al lui Bombasto.

Toate ar fi fost bune și frumoase dacă Bombasto și Fisher s-ar fi înţeles. Din păcate, concepţiile lor se loveau cap în cap ori de câte ori venea vorba de politică, de religie sau de afaceri — și aceasta se întâmpla foarte des.

Băieţii căutau să evite palavrele inutile, care degenerau într-o ceartă în gura mare și se terminau de obicei cu o retragere strategică a fiecăruia din adversari la un capăt al plutei, furioși și cu mutrele bosumflate. Când însă discuţiile se purtau în jurul unor probleme de interes comun, ca, de pildă, plantoanele sau organizarea treburilor, atunci băieţii nu pregetau să ia atitudine, străduindu-se să-i împace. Chico nu șovăia nicio clipă: el lua întotdeauna partea lui Bombasto; Nick, însă, rămânea mai departe partizanul lui Fisher. Totul atârna în cazul acela de votul lui Terry, care, de multe ori, era pus în grea încurcătură. Uneori înclina de partea unuia, alteori de a celuilalt. Fisher, bunăoară, se arăta totdeauna inventiv, indemî naţie și săritor la o nevoie, pe când Bombasto era vesel și glumeţ și avea o rezervă inepuizabilă de cântece și snoave nostime. Singurul lucru care-l indispunea pe Terry la Fisher era modul lui de a se agita tot timpul —, de a se arăta prea zelos la treabă, ceea ce, practic, se traducea prin întocmirea a tot soiul de tabele de sarcini și prin repartizarea exagerată de corvezi inutile. Cel mai mare cusur al lui Bombasto, în schimb, era lenevia și codeala când trebuia să-și îndeplinească îndatoririle.

Cu toate acestea, viaţa pe plută s-ar fi desfășurat destul de ordonată și de armonioasă dacă Bombasto nu și-ar fi dedicat tot timpul și toată energia compunerii unor lungi discursuri pe care să le ţină când se va înapoia în Ecuador.

Partea curioasă era că demonul inspiraţiei îl lovea tocmai când îi venea rândul la gătit ori la pescuit. Drept e că nimeni nu suferea în munca lui, căci, de obicei, Chico bucătărea în locul generalului, iar Terry și Nick erau totdeauna bucuroși să facă ture suplimentare de pescuit.

Tertipurile lui Bombasto îl enervau însă pe Fisher pentru faptul că dezorganizau orarul lucrului, împărţit cu atâta grijă pe tabelul întocmit de el. Dar mai ales îl scotea din sărite comportarea lui faţă de Chico, căruia îi poruncea ca unui servitor, trimiţându-l ba să-i aducă din cabină peștele fript, ba să-i instaleze pe punte un umbrar. Bombasto încerca să se scuze spunând că e băgat până-n gât într-un discurs de o maximă importanţă, și anume despre „Libertate, egalitate și fraternitate”, și că îşi pierde firul dacă se întrerupe din scris ca să facă niște treburi lipsite de importanţă. Fisher avea dreptate — ziceau Terry și Nick — când făcea remarca (pe un ton destul de aspru și ironic) că Bombasto nu se prea omoară cu

punerea în aplicare a ceea ce propovăduiește. Erau însă de părere că dacă Chico îl admiră atât de mult pe Bombasto și e dispus să-l slujească fără crâcnire, e o chestiune care îl privește personal. În cele din urmă, Fisher, dându-și totuși seama că riscă să piardă sprijinul băieţilor constrângându-l pe Bombasto „la disciplină", o lăsă mai moale. Nu se putea opri să facă însă din când în când niscai aluzii despre necesitatea ca *toată lumea,* fără absolut nicio excepţie, să-și facă datoria. Odată, la o ședinţă, când el împinse lucrurile un pic cam prea departe, Bombasto, pricepând aluziile, își ieși din fire. Părăsi ostentativ întrunirea, înainte ca ordinea de zi să fie epuizată și ca Fisher s-o fi încheiat printr-o lovitură a faimosului ciocănel la care meșterise o săptămână întreagă. Nu mică fu uimirea tuturor, ceva mai târziu, găsindu-l lungit pe punte, la pupa, cu faţa în jos. Bombasto zvâcnea din mâini și din picioare ca o broască, iar lângă el, urmărindu-i atent mișcările, se afla Chico. Puţin după aceea îi văzură schimbând rolurile:

În timp ce Chico zvâcnea din picioare, apoi mișca braţele, și în urmă braţele și picioarele deodată, Bombasto număra cu glas tare: „Un-doi!" „Un-doi!"

— Vrei să știi ceva? îi spuse Terry lui Nick. Bombasto s-a apucat să-l înveţe pe Chico să înoate!

Terry nu se înșela. Seara, la cină, Bombasto spuse, chipurile în glumă, că, în vederea unei cât mai judicioase repartiţii a muncii, se hotărâse să-l înveţe pe Chico să înoate. Adăugă apoi, cu nevinovăţie, că, din acest lucru, va trage și el oarecare modeste foloase.

— Drept răsplată pentru osteneală, Chico mă va putea înlocui și la pescuit, nu numai la gătit, iar eu voi fi scutit de a mai fi acuzat că nu-mi fac datoria.

— Și asta numești dumneata o „mai judicioasă repartiţie a muncii? bufni Fisher, indignat.

— Și de ce nu? L-am angajat pe Chico în serviciul meu pentru tot restul călătoriei și am de gând să-l plătesc foarte bine… când vom ajunge acasă și îmi voi fi realizat planurile. Unde vezi dumneata vreun rău în asta? Ca să vă convingeţi, iată și contractul pe care l-am semnat cu Chico.

Spunând acestea, Bombasto le flutură triumfător, prin faţa ochilor, un peticuţ de hârtie.

— Vă rog din Tot sufletul să nu vă împotriviţi! Vă implor să nu spuneţi nu! interveni Chico. Niciodată n-am avut o slujbă mai bună și atât de bine plătită!…

Fisher, mut de surprindere, deschise de câteva ori gura fără să scoată un sunet — aidoma thonului pescuit cu puţin înainte de Terry și care mai palpita încă pe punte.

Pe urmă, scârbit, le întoarse spatele, își luă harponul și masca de scafandru și se aruncă în apă cu un plescăit greoi. O îndelungată experienţă îl învăţase că acesta e mijlocul cel mai imediat și mai eficace de a-ţi calma nervii.

Bombasto continuă deci să-i dea lui Chico lecţii de înot pe uscat, iar acesta, făcând progrese rapide, primi după câteva zile încuviinţarea de a intra în apă, legat de mijloc cu o funie ţinută la celălalt capăt, de pe plută, de profesorul lui. Acesta părea încântat să se plimbe pe punte încolo și-ncoace, militărește, și să comande

elevului său mișcările. Dar Terry și Nick intrau în apă cu Chico, îl escortau dându-i îndrumările necesare, cu răbdare și prietenie. Într-o zi, pe la sfârșitul unei săptămâni bogate în peripeţii de tot felul, pe când Chico exersa sub supravegherea lui Bombasto, Fisher îi ceru răspicat să-i dea funia cu care acesta continua să-l ţină pe Chico, fără nicio noimă acuma, deoarece băiatul știa să înoate și singur destul de bine. Fisher spuse că era îndreptăţit să i-o ceară, întrucât intenţiona să harponeze ceva pește pentru cină.

— Dumneata să-ţi aștepţi rândul! Să-mi termin eu mai întâi treaba, care e tot atât de importantă ca și a dumitale! îi răspunse Bombasto, privindu-l de sus.

De data aceasta Fisher nu se mai putu stăpâni. Răcnind ca un căpiat, îl înșfacă pe Bombasto de mijloc și-i făcu vânt în mare. Terry îşi dădu seama că se întâmpla o ne norocire dacă-i lasă pe cei doi să-și continue cearta. Apucându-l strâns de un braţ, Terry îl împinse pe Fisher în cabină și încercă să-l potolească. În cele din urmă, acesta se declară gata să-i ceară scuze lui Bombasto. Și să pună astfel capăt zâzaniei.

Ieșind din cabină, îl văzură pe Chico așezat pe margi nea plutei, cu ochii holbaţi în apă. Lângă el, la fel de îngrijorat, se afla Nick. Amândoi urmăreau zvârcolirile fu mei, care ba se întindea, ba se strângea.

— A căzut în apă ca un bolovan și n-a ieșit încă la suprafaţă — îngăimă Nick. Să nu i se fi întâmplat ceva.

— Sunt sigur că l-a atacat un rechin — scânci Chico.

— Atunci ce așteptaţi? strigă Terry. Trageţi de funie!

Traseră tustrei din răsputeri. Li se alătură și Fisher, și curând izbutiră să-l scoată pe sărmanul Bombasto. Deși respira greu și îndruga cuvinte fără sens, nu părea să se fi vătămat prea tare. În sfârșit, cu un ultim efort reușiră să-l ridice pe plută. Apa îi ţâșnea din gură ca dintr-o fântână, așa că-l întoarseră cu faţa în jos ca să-l golească de toată cantitatea de apă pe care o înghiţise.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Terry, constatând că Bom basto îşi mai revenise puţin.

— Păi… eu… nu… nu… nu știu să înot — bolborosi generalul.

— Halal profesor, n-am ce zice! spuse Nick. Și noi care credeam, când cu recuperarea plutei abandonate de evadaţii ăia, că numai din altruism pentru Chico, care nu știa să înoate, și din grijă pentru armele dumitale ai refuzat să părăsești bușteanul…

Fără să-și dea seama de ce, Terry simţi nevoia să-i ia apărarea lui Bombasto. Zise:

— Poţi să știi totul în teorie și să nu fii în stare să realizezi în practică. Eu știu, bunăoară, cum zboară și cum se pilotează un avion, căci m-am documentat în revista „Știinţa pentru toţi”. Asta nu înseamnă însă că-dacă mă arunc într-un avion cu reacţie, pot și să-l pilotez.

— Atunci aruncă-te în apă! doar atât îi mai replică Nick.

Așa cum făgăduise, Fisher îşi ceru scuze, iar Bombasto îl asigură că totul fusese uitat. În adâncul. Sufletului lor însă dihonia dintre ei persista și nu aștepta decât prilejul ca să iasă din nou la iveală. Astfel, în timpul ședinţelor, era destul ca unul

să facă o propunere, pentru ca celălalt să intervină imediat cu o contrapropunere. Ca totdeauna, Chico, devotat, ridica mina și vota cu Bombasto. Cu aceeași încăpăţânare, Nick continua să fie suporterul lui Fisher. Terry, consecvent, căuta să se călăuzească după bunul simţ. Drept care, în intervalele dintre ședinţe, și suspectându-se mereu unul pe celălalt, atât Bombasto cât și Fisher încercau fiecare să-l atragă pe Terry de partea lui. Nu e de mirare, deci, că acesta se plictisi curând de toată tevatura asta, de gâlcevile care izbucneau pentru un fleac de nimica, cu atât mai mult cu cât din pricina lor nu se puteau bucura în voie de farmecul aventurii.

Într-o zi, când adunarea se poticni iarăși într-o chestiune atât de elementară cum era aceea de a se hotărî care din cele două lăzi de ambalaj va fi sacrificată mai întâi pentru nevoile bucătăriei, tocmeala îl agasă ca niciodată pe Terry. Pe dată îi încolţi o idee. Scorul fiind la egaltate — doi la doi — toţi se uitau la El, ca să vadă de partea cui se declară. Dar în loc să se pronunţe, Terry izbucni:

— M-am săturat de certurile și de discuţiile astea fără nicio noimă! Nu mai particip la niciun vot! Căutaţi să vă puneţi de acord și fără mine. De asemenea, refuz să mai iau parte la ședinţe până când nu isprăviţi cu zâzaniile dintre voi.

— Cum așa? Refuzi să votezi? îl întrebă Fisher, ridicând uimit din sprâncene. Dar nu e de loc democratic!

Bombasto sări ca ars:

— Care va să zică nici azi nu putem lua o hotărâre!

Mă întreb ce fel de mentalitate democratică o mai fi și asta! Numai lașii renunţă la luptă!

— Și pentru ce n-aș refuza să votez? protestă cel vizat. Se obișnuiește în toate parlamentele lumii. Îmi în chipul că și în ţara dumitale. Refuzul meu e definitiv și categoric!

Nu apucă să termine, că Fisher declară răspicat:

— În caz de balotaj, regulamentul prevede că votul președintelui e hotărâtor.

— Asta e o tâmpenie ! răcni Bombasto. Conform regulamentelor, pe care, precum vezi, le cunosc și eu, votul hotărâtor nu-l are președintele, ci glontele.

Și, ca să-și sublinieze spusa, bătu de câteva ori cu palma în pistolul de la brâu. Se lăsă imediat o tăcere grea, căreia Fisher îi. Puse capăt cu o lovitură de ciocănel.

Abia se ţinea să nu-și iasă din pepeni:

— În cazul acesta, ședinţa se suspendă până când o vom putea relua într-o atmosferă mai pașnică.

În aceeași noapte, așa cum se aștepta Terry, atât Bombasto cât și Fisher căutară, fiecare în parte, după ce toţi se retrăseseră în cabină, să-l atragă în tabăra lui. Bombasto, primul, îl momi afară pe punte, propunându-i, nici mai mult, nici mai puţin, decât să se alăture lui și să declanșeze împreună o revoltă împotriva regulamentului lui Fisher, care — adăugă el — dacă. Va mai fi lăsat de capul lui, va deveni din ce în ce mai tiranic.

— Cu cele trei pistoale ale mele, ușor putem pune stăpânire pe ambarcaţie — îi şopti el, înflăcărat. Îl luăm prin surprindere, în timpul somnului; ceilalţi nu pot

facenimic împotriva noastră. Gândește-te ce viaţă minunată ne așteaptă după aceea. Nu va mai trebui să ne spetim robo tind cât e ziua de lungă, căci îi vom pune pe ceilalţi s-o facă.

Nici nu apucă bine Terry să respingă cu indignare ne demna propunere, că se și ivi Fisher, luându-l de braţ.

Acesta începu prin a-i demonstra, punct cu punct, cât era de important pentru ei să nu se lase doborâţi de egoismul și tirania lui Bombasto.

Și Fisher încheie oferindu-se să-l aleagă pe Terry preşedinte al adunărilor, dacă acesta consimţea să colaboreze cu dânsul. Dar, spre marea lui uimire, Terry îl pofti politicos, dar ferm, să-l lase în pace.

Era atât de scârbit, încât îi pierise somnul. Se gândea cum să găsească o soluţie care să-l scoată din încurcătură.

Deodată îl străfulgera o idee, făcându-l să exclame cu glas tare: „Ei, fir-ar să fie! Prost am fost până acum!" Nick, care dormea alături, se trezi speriat.

— Ssst. Hai imediat pe punte! îi şopti Terry pe un ton conspirativ.

Ieșiră tiptil și se așezară la prova, unde Chico, care era de planton, scruta conștiincios întinsul mării. O lună plină, roșie, lumina apa și ciudatele contururi ale norilor.

— Uitaţi-vă la norul ăla! Ce minunat e! spuse el plin de admiraţie. Parcă-i o floare, nu-i așa? Și colo, ceva mai departe, parcă-i un castel mare, poleit cu aur, un adevărat palat al îngerilor. De ce nu priviţi și voi?

Băieţii nici nu ridicară capul. Erau atât de absorbiţi de cele ce-și șușoteau, încât nu aveau nici ochi, nici urechi pentru ceea ce se petrecea în jur.

— Am fost niște tontălăi! îi spunea Terry lui Nick.

Niște tontălăi sadea! Numai noi suntem de vină că au fost atâtea certuri și neplăceri. Vina e atât a ta, cât și a mea și a lui Chico. Știi de ce? Fiindcă tot timpul am luat partea când a unuia, când a celuilalt. Și asta pe degeaba.

De ce n-am forma, tustrei, un grup? în felul acesta le-am ţine piept la ședinţe atât lui Bombasto, cât și lui Fisher, chiar dacă ei ar cădea totuși la-nvoială!

— Așa-i! Așa-i! Formidabilă idee! exclamă Nick.

De ce nu te-ai gândit la asta mai de mult?

Terry tăcu. Nu era momentul să-i reproșeze că ar fi putut și el să chibzuiască la o soluţie, în loc să se ducă totdeauna la culcuș când se isca vreun conflict pe plută.

Obosit, dar satisfăcut, îi ceru să-i explice lui Chico proiectul. Acesta cam strâmbă din nas. Bombasto era stăpânul lui, și dacă lucrurile ar ajunge până acolo încât să trebuiască să voteze împotriva lui Bombasto — ceea ce un indian cu simţul onoarei n-ar face-o niciodată – va fi imediat dat afară din slujbă. La gândul că așa ceva s-ar putea întâmpla aievea, îl năpădiră lacrimile. Plângea de-a binelea, spunând că nu va mai găsi niciodată un stăpân atât de bun și de darnic ca Bombasto. După un timp se opri din bocit, zicând:

— Vorbind drept, voi aţi fost și mai buni și v-aţi purtat cu mine ca fraţii… Gata, m-am hotărât: bizuiţi-vă pe mine!

Încântaţi, Terry și Nick îl bătură prietenește pe spate, după care pecetluiră

înţelegerea alipind fiecare pe rând degetul gros al mâinii sale pe degetul gros al celorlalţi.

— Nick și cu mine ne ducem să ne culcăm. Trebuie să fim în formă pentru bătălia de mâine — zise Terry cu gravitate.

— O clipă! îl opri Nick. Am uitat un lucru important.

Bombasto are arme, iar cele trei pistoale ale sale sunt mai convingătoare decât cele trei voturi ale noastre.

Într-adevăr, nu puteau să nu ţină seamă de acest amănunt, pe care i-l făcură cunoscut și lui Chico.

— Eu știu unde își ascunde armele în timpul nopţii – răspunse acesta. Le pitește sub o scândură, în locul unde se culcă. Doarme însă atât de adânc, încât sunt sigur că putem să-i întoarcem ușurel pe o coastă și să-i luăm armele fără să simtă, după care să-i reîntoarcem la loc.

Cum nici Fisher nu trebuia să bănuiască nimic despre cele urzite, hotărâră să nu întreprindă acţiunea înainte ca acesta să intre în cart. Într-adevăr, așa cum îi asigurase Chico, Bombasto dormea tun și nu simţi nimic când băieţii îl rostogoliră și-i luară revolverele.

— S-a făcut! Acum, în mâinile noastre sunt și dreptul și puterea — spuse Terry, întinzându-i lui Chico armele.

Acesta se grăbi să le ascundă într-un loc sigur, la prova.

În dimineaţa următoare, cei doi adversari nu erau prea bine dispuși când se arătară, cu o oarecare întârziere, la micul dejun. În timp ce Fisher, posomorât, se uita în jos fără să scoată o vorbă, Bombasto mormăia ceva pentru sine și arunca din când în când câte o privire piezișă spre

Fischer. Observase, bineînţeles, că-i dispăruseră armele și era convins că numai Fisher i-o făcuse. În schimb, cei trei băieţi sporovăiau și glumeau mai veseli ca oricând. Terry nu putu rezista ispitei de a-i tachina un pic pe Bombasto și pe Fisher, întrebându-i de ce sunt atât de morocănoși.

Bombasto bolborosi ceva nedesluşit, dar Fisher răspunse mai mult mâhnit decât furios:

— Am încercat adineauri să cad la o învoială cu Bombasto, dar nu știu de ce e mai îndărătnic ca oricând. Ascultă, Terry, dacă tot nu vrei să mai votezi la consfătuire, atunci nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să spargem pluta, să ne luăm fiecare câte un buștean și… p-aci ţi-e drumul, care încotro!

— Bine! Promit că data următoare am să votez! Spuse Terry zâmbind cu toată faţa.

Încântat de această făgăduială neașteptată, pe care o socoti drept o victorie personală, Fisher se duse în cabină să-și ia ciocănelul. Se întoarse numaidecât și, înainte de a strânge resturile mesei, se instala pe lada prezidenţială, bătu tare cu ciocănelul și glăsui:

— Ne-a rămas de discutat problema, nerezolvată în se dinţa de ieri, a lăzilor. Pe care o ardem mai întâi?

Bombasto, care până atunci nu fusese atent, ridică de odată vocea și spuse

iritat:

— Care va să zică o luăm de la început! Dar cum se poate una ca asta? încă nu v-aţi dat seama că sistemul vostru e greșit? Nu există decât un singur mijloc ca să punem capăt palavrelor și zâzaniilor: să alegem, o dată pentru totdeauna, un comandant. Am repetat acest lucru de nenumărate ori până acum.

— Un comandant care să hotărască totul de unul singur! îi replică Fisher, indignat. Asta se numește dicta tură sadea! N-am nicio îndoială, băieţi, că sunteţi de părerea mea și că veţi respinge cu votul vostru o propunere atât de periculoasă!

În timpul acestui duel verbal, băieţii schimbau între ei priviri complice și abia dacă se puteau stăpâni să nu izbucnească în râs, deoarece propunerea lui Bombasto. De atâtea ori formulată, se potrivea minunat cu noul lor plan, un plan ce avea să le aducă puterea la bord. Spre cumplita dezamăgire a lui Fisher, băieţii se declarară de partea lui Bombasto.

— Vă daţi seama ce faceţi? le atrase el atenţia, după ce îşi reveni un pic din uimire. Doar veniţi dintr-o ţară democratică!

Bombasto, amăgit și el de atitudinea băieţilor, pe care-i credea total de partea lui, îl întrerupse pe un ton ce nu suferea replica:

— Democraţia, după câte știu, înseamnă să lași majoritatea să decidă, nu-i așa? Păi, atunci s-o lăsăm să se rostească. A te împotrivi înseamnă a nu da dovadă de democraţie.

De furie, Fisher se aprinse la faţă, dar, neavând încotro, înghiţi în sec. Cum nimeni, însă, nu se arătă dispus să-l scoată din încurcătură, bătu încet cu ciocănelul, zicând cu un ușor tremur în glas:

— Cu patru voturi contra un vot am hotărât să ale gem un comandant, căruia să-i încredinţăm conducerea până la sfârșitul călătoriei. Și, înfruntând din nou, cu o oarecare solemnitate, privirile celorlalţi, adăugă: Rămâne acum să-l alegem pe comandant. Nădăjduiesc că vă veţi da seama cât e de important să facem o alegere bună.

Avem nevoie de un om altruist, gata să se jertfească la o nevoie, un om care se gândește numai la binele tuturor și nu la propria sa comoditate, un om care să fie pildă pentru toţi: pescar priceput și destul de îndemânatic ca să repare lucrurile când se strică…

Abia isprăvi de recitat mica pledoarie pentru sine, că Bombasto și începu:

— Dar feriţiva să alegeţi un cârcotaș îngust la minte, care vă va pune să faceţi tot felul de corvezi inutile, nu mai și numai din pasiunea de a întocmi tabele de sarcini.

Nu, dragii mei, ceea ce vă trebuie e un bărbat puternic, călit în lupte, care să nu știe ce e frica, un om care să fie ca un tată pentru voi, un pușcaș dibaci care să vă îndestuleze cu carne de pasăre delicioasă, nu tot cu pește și iarăși pește, și să vă apere de dușmanii ce v-ar ameninţa.

Era atât de înduioșat de propriile sale cuvinte, încât ochii i se umplură de lacrimi. Fisher începu să dea semne vădite de neliniște: dar dacă băieţii se lăsau influenţaţi?

Trebuia neapărat să-l împiedice să mai continue, așa că-l întrerupse:

— E timpul să purcedem la vot. Cine-i pentru domnul Bombasto?

Nu se ridică nicio mână. Uluit, generalul își mută privirea de la unul la altul și, în sfârșit, atingându-l pe Chico cu cotul, îl întrebă:

— Chico, ce-i cu tine, băiatule? Ai uitat că trebuie să votezi?

— Presiunile asupra alegătorilor sunt interzise! îl aver tiză Fisher. Și, zâmbind satisfăcut, îi privi pe fiecare în parte și adăugă: Câte voturi pentru mine?

Nimeni nu schiţă nici cel mai mic gest. Fisher păli, dar nu-și pierdu cumpătul. Zise:

— Asta ce mai vrea să însemne? V-aţi schimbat pă rerea? Nu mai vreţi să votaţi?

Atunci se auzi vocea lui Nick:

— Cum să nu, vrem să votăm. Suntem chiar convinși că alegerea unui comandant prin voinţa majorităţii e cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Cu o condiţie: candidatul la căpetenie să fie într-adevăr cel mai capabil, cel mai cinstit și să se bucure de dragostea tuturor. Ne miră însă că, înainte de a pune chestiunea la vot, aţi omis să ne întrebaţi dacă nu mai există cumva și alţi candidaţi.

Dacă n-am acceptat pe niciunul din cei propuși până acum este fiindcă am socotit că nu întrunesc condiţiile ce rute. De aceea eu fac acum o altă propunere pentru candidatura de comandant. Acest altcineva nu numai că se bucură de încrederea majorităţii, dar și cunoaşte insulele din sudul Pacificului, spre care ne îndreptăm. Deci, eu îl propun comandant pe Terry.

— Să punem și această propunere la vot! răspunse, resemnat, Fisher.

Pe dată, Nick și Chico ridicară mâinile. Câteva clipe mai târziu, cam strâmbându-se, Bombasto înălţă și el laba lui uriașă. Toţi aveau acum privirile aţintite asupra lui Fisher. Acesta lăsă să mai treacă câteva clipe, apoi, în colţul buzelor îi miji un zâmbet. Izbucnind în sfârșit într-un hohot puternic de râs, își dădu încuviinţarea printr-o îndi n-are a capului.

— De trei ori ura pentru căpitanul Terry! strigă Chico.

Toţi chiuiră din toată inima, încântaţi că izbutiseră să se pună de acord pentru prima oară.

CAPITOLUL VI
Planuri fanteziste

Cu noul comandant, treburile de la bord se săvârşeau fără tabele complicate sau discuţii lungi și fără noimă.

La drept vorbind, Terry conducea lucrurile cam în același fel ca Fisher, căci totdeauna se consulta cu tovarășii săi înainte de a lua o hotărâre importantă. Se sfătuia însă cu fiecare în parte, individual, procedeu ce se dovedi practic, evitând ședinţele. În felul acesta, băieţii nu mai erau nevoiţi să asiste la certurile dintre Bombasto și Fisher – certuri care, în orice caz, se mai răriseră. Într-o singură

privinţă erau cu toţii de acord, și anume că a sta cu braţele încrucișate așteptând o ipotetică salvare însemna să fie la cheremul plutei, prizonierul ei. Nerăbdători să ajungă cât mai curând la o insulă, îşi înălţaseră chiar cămășile la catarg, deasupra păturii roșii a lui Chico, convinși că în felul acesta vor înainta cu o viteză sporită. Ca să le treacă timpul mai repede, începură a calcula milele pe care le străbăteau zilnic, căutând să stabilească oarecum și ruta pe care înaintau. Nu era ușor, căci n-aveau nici sextant, nici compas, nici hartă. Băieţii, în schimb, erau încântaţi că pot să pescuiască, să înoate în voie, să se prăjească la soare, să-și petreacă o bună parte din timp cântând, istorisind tot felul de povești sau, pur și simplu, dormind.

Chico, fiind tot timpul în preajma băieţilor, izbutise să înveţe nu numai să înoate și să pescuiască, dar și să se deprindă cu limba engleză.

De foame și de sote n-aveau cum suferi, căci ploua des, iar marea mișuna de pești. Zilnic apăreau alte și alte specii. Puteau astfel frige când un soi, când altul; totuși li se făcuse lehamite de pește și iar pește. Așa că fură mai mult decât încântaţi când, într-o zi, pe la sfârșitul lui iulie.

În timp ce-și făceau siesta în cabină, Bombasto dădu buzna înăuntru, vestindu-i că zărise o pasăre de mare. Ieșiră cu toţii repede pe punte, ca să aplaude providenţialul prânz picat din cer. Terry îi ceru lui Chico, pe șoptite, să aducă imediat din ascunzătoarea secretă unul din cele trei pistoale și să i-l dea lui Bombasto, meșterul-trăgător.

Pasărea venea de la apus și lupta din răsputeri cu vântul potrivnic. O vreme păru chiar că nu va mai putea înainta, deși bătea voinicește din aripi. Așteptară nerăbdători să ajungă deasupra plutei, în timp ce Bombasto îşi și lingea vesel buzele şi-şi mângâia drăgăstos pistolul. După comen tăriile pe care le făcea, părea mai încântat că are prilejul să tragă decât să mănânce pasărea.

— Furat de patima dumitale vânătorească, domnule general, pierzi din vedere un lucru foarte important — îi spuse Fisher, bătându-l ușurel pe umeri.

— Un lucru foarte important? Nu zău!… Ce anume?

— Da, da, anume că ne apropiem de uscat; că, deci, călătoria noastră e pe sfârșite. Pasărea asta aparţine unei specii care nu se depărtează niciodată prea mult de ţărm.

Cu siguranţă că prin apropiere trebuie să fie o insulă…

Eu zic s-o cruţăm. E o pasăre-pilot, ne va călăuzi într-acolo. Sunt fericit că voi ajunge astfel la timp la Chicago și-mi voi putea vedea din nou de afaceri…

— Păi, asta înseamnă că ajung și eu la timp în patrie ca să asist la parada victoriei noastre — spuse Bombasto în culmea fericirii, sărutându-l mai întâi pe Fisher, apoi pe fiecare băiat în parte.

Chiotele lor de bucurie erau însă nu numai premature, clar și mult prea puternice, căci pasărea, speriată, descrise câteva cercuri în aer, și, lăsându-se apoi purtată de vânt, dispăru în aceeași direcţie de unde venise.

— Vezi că nu e bine să spui hop până n-ai sărit? îi spuse Nick lui Terry. Ia-o de unde nu-i! Asta îmi amintește de meciul nostru cu St. Quentin. Nu l-ai uitat…

Cum să-l uite? gândi Terry. Cu zece minute înainte de final, conduceau cu 2 la 1. Erau atât de siguri de victorie și de inferioritatea adversarilor, încât socoteau că nici nu mai era nevoie de vigilenţă. Dar echipa St. Quentin, făcând un efort suprem, a marcat două goluri, ultimul chiar din greșeala lui Terry, căci pasase unui adversar. Jenat de ne plăcuta evocare a amicului său, acesta se mărgini să râs pundă:

— N-ar fi exclus să ratăm prima insulă. Dar chiar pe toate n-o să le ratăm. Mai sunt mii și mii de insule în Mările Sudului.

Fisher și Bombasto, dimpotrivă, erau din ce în ce mai convinși că voiajul lor era pe terminate. Se așezară amândoi la prova, lângă plită, și începură să vorbească însufleţit despre grozavele treburi pe care le vor face odată întorși acasă: Fisher, la făbricuţa lui de aparate de radio, Bom basto, la planurile lui militare. Ceea ce nu însemna că nu regreta bunătate de friptură de pasăre. Lăsându-și gândurile să-i zboare în voie, se juca mașinal cu tingirea, fapt care stârni, prin nu știu ce amintiri gastronomice, imaginaţia băieţilor.

— Dacă ar fi cazul, voi cam ce-aţi comanda într-un restaurant care ar avea o listă de mâncare cu tot felul de bunătăţi? Ce-aţi alege, de pildă, la micul dejun? Întrebă Nick.

— Mai întâi, niște jumări cu costiţă afumată, apoi o salată de roșii și pâine prăjită — răspunse Terry cu o grabă ce trăda o dorinţă care nu o dată i-a chinuit ceasurile și visele.

— Eu aș începe cu un grape-fruit, după care ar urma o porţie de fasole și ficat la grătar cu garnitură de cartofi prăjiţi.

— Și seara?

— De ce te grăbești? Mai e până la masa de scară. La unsprezece, mi-ar plăcea să mănânc câteva sandvișuri cu șuncă și să beau un pahar cu lapte.

— Eu prefer un sandviș cu pateu de ficat și un pahar cu bere. Aș cere însă numai un singur sandviș, ca să nu-mi stric pofta de mâncare pentru masa de seară.

— Și ce-ai comanda seara?

— Chifteluţe cu sote de fasole verde, morcovi și conopidă.

— Mie îmi plac mâncărurile mai suculente. De pildă, o friptură cu cartofi noi și mazăre verde și o budincă de griș.

— Și o porţie serioasă de îngheţată de ciocolată.

— De acord cu desertul.

De pe această listă de mâncare fantezistă, desertul era singurul fel care-l ispitea și pe Chico. Fericit că poate lua și el parte la conversaţie, repetă cuvântul magic „îngheţată de ciocolată” de câteva ori, având, pe faţă, o expresie de totală fericire.

Erau atât de cufundaţi în fantasmagoriile lor culinare, încât uitară că, până una alta, trebuiau să pescuiască ceva pentru cină. Se întunecase de-a binelea și era prea târziu ca să mai intre în apă. Nu-și făcură sânge rău pentru atâta lucru. Schimbară subiectul începând să discute, foarte animat —, despre vreun mijloc de a găsi mai repede insula de unde venise pasărea, ca să ajungă la concluzia că bătuseră apa-n piuă și că vor trei ui să recurgă la vechea lor metodă: să aprindă un foc și să stea în permanenţă de veghe, unul din ei chiar în vârful catargului,

pentru a avea o cât mai largă perspectivă a mării.

Noaptea, Terry avu un somn agitat. Visa că se afla la o petrecere prilejuită de ziua lui aniversară, împreună cu coechipierul lui la fotbal. Tocmai când voia să se trateze cu o porţie zdravănă de parfeu de ciocolată, atât de frumos garnisit cu păsărele de marţipan, auzi deodată un ţipăt: „Foc Terry sări în picioare și dădu buzna spre locul de unde i se părea că pornise ţipătul, dar abia când se lovi de peretele cabinei îşi dădu seama că totul nu fusese decât un vis și că, în realitate, se află pe o plută în derivă în mijlocul Pacificului. Totuși, ceva nu era tocmai în regulă…Nu, nu se înșelase, cineva striga: „Foc! Văd un foc!" Terry se trezi de-a binelea și se îndreptă spre ieșire.

Gânduri groaznice i se învălmășeau în minte. Dacă Nick, care era de planton, nu supraveghease destul de atent flacăra semnalizatoare și pluta luase foc?

— Nick! Nick! Ce s-a întâmplat? strigă el.

— Ce e?… Ce vrei? se auzi un glas somnoros în spatele lui.

Era Nick, care dormise buștean în cabină, până fusese trezit atât de brutal.

— Foc? O fi Chico… — continuă Nick, încă buimac.

În același moment, glasul disperat al micului indian ră sună din nou, asurzitor:

— Arde undeva! Văd un foc!

Strigătul îl trezi și pe Fisher. Alergă spre ușă, dar în vânzoleală îl lovi pe Bombasto, trezindu-l și pe el. Tuș patru se înghesuiau acum buluc în deschizătura ușii, mă rând învălmășeala. În sfârșit, ieșiră cu toţii afară. O beznă tot atât de groasă ca aceea dintr-o mină de cărbuni la câteva zeci de metri adâncime acoperea nemărginirea. Nu avură nevoie să se mai dumirească de ce anume se întâmpla, căci imediat văzură cerul brăzdându-se, la intervale regulate, de jerbe de lumini galbene, verzi, roșii și albastre.

— Colo, uite colo focul! se auzi glasul din văzduh al lui Chico.

Abia atunci Terry îşi dădu seama că bravul ortac stă tea de strajă în vârful catargului.

Oftă ușurat și spuse:

— Măi băiete, tare ne-ai mai speriat! Ai folosit un cuvânt greșit. Ceea ce se vede acolo nu e un foc, ci niște lumini. Din fericire pentru noi, foc și lumini nu înseamnă același lucru.

Chico se lăsă să alunece pe punte; nu putea să le ex plice ce fel de foc văzuse.

— Cred că sunt niște focuri de artificii — fu de părere Fisher, după ce o nouă explozie multicoloră împroșcă văzduhul. Probabil că suntem în apropierea unei insule mai mari, care sărbătorește vreun eveniment…

Într-adevăr, se putea să fie așa, dar, negăsind, o altă ex aplicaţie mai bună, continuară să privească, tăcuţi, feeria aeriană. Pluta înainta acum în direcţia de unde izbucnea viitoarea, iar vântul le era prielnic. Totuși nu înaintau chiar atât de repede și mai aveau până la punctul cu prin cina pe puţin câteva mile, când, brusc, focurile se stin seră. Terry se căţără pe catarg. Trecură așa câteva ore.

Bombasto, ca de obicei, adormise și sforăia de zor. Deodată se auzi fluieratul lui Terry:

— Mai e ceva? întrebă Nick de pe acoperișul cabinei, unde se urcase.

— De aici, de sus, se vede la orizont un lanţ de lumini — răspunse Terry. Acum iar s-au stins… Ia te uită, s-au aprins din nou!

Coborând repede de pe acoperiș, Nick, cu toată împotrivirea lui Terry, se aburca și ol pe catarg, făcându-și un locșor pe îngusta bară transversală.

— E un pachebot — spuse Nick după un timp. Sunt luminile cabinelor, dar nu înţeleg de ce apar și dispar…

Terry credea și el același lucru, dar Fisher ași dădu cu părerea că luminile puteau veni și de la ferestrele unor clădiri înalte. Dar când se mai apropiară ceva, îşi dădură seama că luminile se mișcau și Fisher trebui să admită că, într-adevăr, clădiri care să se legene ca vapoarele nu există. O oră mai târziu, izbutiră să deslușească conturul unui pachebot care stătea nemișcat.

— Acum îl văd perfect! exclamă Nick, emoţionat.

— Și eu îl văd — spuse Terry cu un tremur în voce.

— Bănuiesc ce s-a întâmplat… Să știi că luminile nu sunt altceva decât semnale de alarmă. S-or fi defectat motoarele sau s-a produs vreo spărtură la carenă…

Bombasto, care fusese trezit de Chico, împărtășea ipoteza lui Nick și exclamă plin de bucurie:

— Vom fi sărbătoriţi ca niște eroi dacă reușim să salvăm pasagerii și echipajul unui vapor atât de mare! Ziarele din lumea întreagă vor publica în prima pagină articole despre noi, ba chiar și fotografiile noastre!

Entuziasmul lui îi molipsi și pe ceilalţi.

— Și societăţile de asigurare ne vor da o bună recompensă — interveni Fisher, care nu-și dezminţea niciodată spiritul practic.

Amândouă perspectivele îl fascinau pe Terry. Coborând pe dată de pe catarg, îi ceru lui Fisher coperta caietului de bord, pe care o răsuci ea pe un cornet. Citise în poveştile cu naufragii că mai totdeauna căpitanii vapoarelor se folosesc în atari împrejurări de portavoce. Fiind acum destul de aproape de vapor pentru a fi auzit, Terry, urcat pe acoperișul cabinei, se adresă astfel prin „megafonul” improvizat „colegului” său de pe pachebot:

— Ahooo! Ahoo, vaporule! Vă cheamă *Equatoriana!* Suntem aproape!… Vă oferim ajutorul nostru!

Se opri, așteptând un răspuns, și mormăi, niţel speriat:

— Să sperăm că nu-s prea mulţi… Zău că nu putem primi prea mulţi pasageri…

Totuși, deși continua cu apelurile sale în direcţia misteriosului vapor, dintr-acolo nu venea niciun semn care să arate că au fost auziţi. Poate că nu răzbeau până la cabinele călătorilor, căci chiar acelea din rândul de jos erau la o înălţime de cel puţin zece metri faţă de nivelul plutei. În afară de asta, vuietul valurilor și desigur larma pasagerilor cuprinși de panică acopereau chemările lui Terry. Așa îşi explica el tăcerea celor de pe pachebot.

Lămpile din cabine aruncau o lumină destul de puternică pe pereţii vasului, pentru ca Terry, chiar mai târziu, să deslușească, destul de clar, o scăriţă de frânghie, a cărei extremitate inferioară ajungea până la vârful catargului plutei.

— Eu zic să ne ajutăm cu vâsla ca să ajungem mai repede acolo. Mă urc apoi pe vas și dezleg eu misterul 1 îi asigură Terry, sigur de sine.

Dar imediat îşi dădu seama că se cam pripise cu cutezanţa. Din fericire pentru el, toţi începură să strige:

— Vrem să venim și noi!

— Bine, accept — răspunse Terry cu o oarecare condescendenţă, menită să-i păstreze în ochii lor prestigiul de comandant. Mă veţi ajuta să leg pluta de parâma care atârnă lângă scăriţa de frânghie și pe urmă ne urcăm cu toţii pe vas. Dacă vreţi, luaţi și revolverele. Repede Chico, scoate armele!

Spre marea lui mulţumire, nu numai Nick, dar și Fisher și Bombasto aveau armele la ei.

După ce legară pluta, Terry se sui pe scăriţa de frânghie și privi cu băgare de seamă peste balustradă. Coverta era pustie. Făcându-le semn tovarășilor săi să-l urmeze, unul câte unul, toţi cinci se aflară curând pe vas. Nehotărâţi ca niște mioare pierdute, se îndreptară într-o doară spre o fereastră luminată. Strecurară o privire prin ea și văzură un salon spaţios, în care patru piraţi discutau cu aprindere.

Purtau cizme negre și cămăși îndungate, iar la cingătoare le atârnau pistoale și lungi iatagane. Unul avea chiar un ochi acoperit cu un plasture negru. Nu mai încăpea nicio îndoială: piraţi sadea!

— E clar, nu? şopti Nick, înfiorat.

— Unica soluţie e să capturăm vasul — spuse răspicat Terry, care-și recăpătase încrederea.

— I-aș culca la pământ pe toţi patru dintr-un singur foc! se făli Bombasto ridicând revolverul. Parcă anume s-au așezat pe linia de ochire. Ar trebui doar ca ăl de colo, mai scund, să facă un pas mai la dreapta.

— Stai binișor! îl domoli Fisher. Să facem un plan de bătaie…

În aceeași clipă, doi bărbaţi deschiseră ușa unei cabine învecinate și ieșiră pe punte râzând zgomotos. Unul era un șeic cu turban și mantie albă, celălalt un toreador în pantaloni negri, foarte ajustaţi. Terry și ceilalţi se uitau muţi și nemișcaţi la perechea aceea stranie.

— Dragul meu — se adresă șeicul companionului său, vorbind în englezește — ești un toreador cât se poate de autentic.

— Iar dumneata un veritabil șeic! răspunse toreadorul, salutându-l după tradiţia spaniolă.

Câteva clipe mai târziu, de undeva din interiorul vasului se auzi o orchestră intonând o muzică veselă de dans.

— Cum de nu ne-am dat seama că am picat taman în toiul unui bal mascat? izbucni în râs Fisher, vădindu-și astfel superioritatea. Un bal mascat și costumat, însoţit de focuri de artificii. Asta înseamnă că suntem salvaţi! exclamă el, bătându-l pe fiecare pe spinare, ca și cum ar fi vrut să-i convingă și în felul ăsta. Îşi strânseră mâinile cu toţii și se îmbrăţișară fericiţi.

Două doamne de vârstă mijlocie, costumate ca niște dansatoare de flamenco, brodindu-se în aceeași clipă pe acolo, se opriră și se uitară la ei nedumerite. Ar fi

făcut mai bine să nu se oprească însă, căci Fisher, înșfăcându-le pe amândouă de talie, începu să le învârtească și apoi să ţopăie în jurul lor ca un sălbatic. Lucrurile luară o întorsătură și mai neplăcută pentru bietele femei când Bombasto se prinse și el în joc. Numai când, gâfâind și abia trăgându-și sufletul, izbutiră să se smulgă din strânsoarea lor și s-o zbughească ţipând, numai atunci Fisher și Bombasto se astâmpărară. Profitând de acalmie, Terry interveni cu ne tăgăduitul său simţ al realităţii:

— Să-l căutăm pe căpitan și să-i explicăm cum de suntem aici.

Îl găsiră pe căpitanul pachebotului la o mică distanţă de prova.

Terry începu:

— Avem onoarea a vă raporta că suntem supravieţuitorii unui naufragiu.

— Hm… hm… văd… — răspunse acesta. Atunci, eu sunt căpitanul Blood în persoană! Ha! Ha! Ha!

— Unde-i, vă rog, adevăratul căpitan? întrebă Terry, puţin nerăbdător.

— Îl găsești în sala mare de bal. Te previn însă, tinere, că-i vei cere degeaba să-ţi împrumute un costum de comandant din garderoba lui. S-au epuizat toate. Ultimul l-am luat chiar eu.

Și, izbucnind într-un hohot de râs, falsul căpitan îl dădu la o parte şi-şi continuă drumul, urmat de veselul alai alcătuit din pașale, romani cu togă și sandale, astronauţi, maratoniști, balerini, călugări și eschimoși, care îl trăgeau când la dreapta, când la stânga, urcând și coborând de pe puntea superioară pe cea de jos. Când, în sfârșit, ajunseră în sala mare a balului, erau atât de sleiţi de neobișnuita, pentru ei, alergătură pe scări în sus și-n jos, încât abia se mai ţineau pe picioare. Sala balului era ticsită de oameni costumaţi în fel și chip.

În momentul acela stăteau buluciţi în faţa unui podium lipit de perete, pe care un bărbat chipeș, cu pielea bronzată de soare, îmbrăcat într-o uniformă strălucitor de albă și de bine călcată, se întreţinea cu câţiva ofiţeri de marină.

Se vedea cât de colo că era echipajul autentic al vasului, pe care estrada îl separa oarecum de lumea din sala.

Trăgând adânc aer în piept, cu genunchii tremurând, își croiră drum până la podium, pe care se urcară. Acolo luară poziţia de „drepţi”, iar Terry rosti cu o anumită se lemnitate:

— Permiteţi-mi, vă rog, domnule comandant, să mă prezint: sunt căpitanul *Equatorianei.* Dânșii fac parte din echipajul meu.

— Foarte bine! Dar de ce nu v-aţi prezentat mai de vreme? îi răspunse chipeșul comandant, oarecum contrariat, uitându-se în același timp la o listă pe care tocmai i-o întindea unul din ofiţeri.

— De ce nu ne-am prezentat mai devreme? Credeţi că suntem deghizaţi în costume de naufragiaţi? Vă raportăm că de mai bine de două luni ne aflăm în derivă pe ocean…

Ultimele lui cuvinte fură acoperite de fanfara mateloţilor, declanșată la un semn al frumosului ofiţer. Înainte de a se putea dumeri ce se întâmplă cu ei, comandantul îi și împinse în luminile rampei, anunţând cu glas tunător:

— Iată, doamnelor și domnilor, și ultimul grup: „Cei cinci naufragiaţi de pe *Equatoriana”…*

Asistenţa începu să aplaude și să strige atât de tare, în cât larma deveni infernală. Terry, totuși, se simţi năpădit de o emoţie nelămurită și-i fu nespus de greu să-și reţină lacrimile.

Când zgomotul se mai potoli și scăpară de sub lumina reflectoarelor, constatară că rămăseseră singuri pe podium. Ofiţerii dispăruseră. Săriră de pe estradă, hotărâţi să-l găsească pe comandant și să-l convingă că nu s-au travestit în naufragiaţi. La nevoie vor arăta ca dovadă pluta.

Dar nu reușiră să facă decât câţiva pași, căci imediat fură înconjuraţi de o mulţime de „mascaţi” care-i felicitau cu admiraţie pentru ingenioasele lor travestiuri. Cea mai sâcâitoare era o cocoană rotofeie, întovărășită de un soţ neobișnuit de slab și de deșirat și de două fete grăsane, de vârsta lui Terry și a lui Nick. Purtau costume de coloniști din Vestul sălbatic, cizme și pinteni, bundiţe de piele tivite cu ciucuri și pălării de cowboy cu boruri largi. Îmbrăcămintea domnișoarelor era însă cel puţin cu un număr mai mică, dacă nu cumva înseși domnișoarele nu erau cu un număr mai mare decât îmbrăcămintea.

— Hm, ciudat… cum se face că nu v-am mai văzut până azi? întrebă mămica. În ce clasă voiajaţi dumneavoastră?

— În clasa de dedesubt — se hlizi Terry.

Fără a se arăta câtuși de puţin descumpănită de răspunsul obraznic al băiatului, matroana din Vestul sălbatic îşi împinse fetele în faţă și spuse, ţuguindu-și buzele:

— Daţi-mi voie să vi le prezint pe fiicele mele, Daisy şi Edna. Nu le invitaţi la dans?

Tocmai când căutau un tertip ca să iasă din încurcătură, apăru comandantul. Călca cu pași apăsaţi, făcându-și loc prin mulţimea care se dădea în lături, respectuoasă, ceea ce oferi prilejul lui Nick și lui Terry să bată în retragere.

— Daisy?… Ăsta-i un nume de vacă — bombăni Terry.

— Dar Edna? Parcă-i o marcă de mașină de cusut.

Îşi făcură loc cu coatele în direcţia căpitanului, dar acesta mergea mai repede și, până să-l ajungă, se și urcase din nou pe scenă, cerând asistenţei să păstreze câteva mi nu te de tăcere. Când larma se potoli, el se adresă tuturor pe un ton ceremonios:

— Doamnelor și domnilor, după o scurtă deliberare, comisia pentru acordarea recompenselor a hotărât în unanimitate să atribuie premiul întâi, pentru cel mai interesant costum de bal, ultimului grup care s-a prezentat, adică celor cinci naufragiaţi de pe *Equatoriana.* Îngăduiţi-mi, vă rog, să spun tuturor — și credeţi-mă că nu exagerez de loc — că aţi contribuit *cu toţii,* și într-un mod cu totul remarcabil, la reușita acestei serate. Multe din costumele prezentate sunt niște adevărate capodopere. Veţi fi însă de acord că nimeni n-a reușit să creeze ceva mai veridic, mai realist, mai fidel, respectând până și cele mai mici detalii portretistice, ca acești cinci companioni ai croazierei noastre. Priviţi arta cu care au realizat întregul ansamblu al transformării, de la unghiile de la picioare crescute peste măsură până

la părul vâlvoi. Așadar, cei cinci premianţi sunt rugaţi să vină la rampă și să-și primească binemeritata lor răsplată.

Fură împinși spre scenă și, după felicitările de rigoare, căpitanul înmână fiecăruia o cupă de argint.

— Ne-am dus pe copcă! Nu scăpăm de-aici cu una cu două — murmură Terry, pândind un prilej s-o tulească prin mulţimea încă înghesuită în jurul lor. Când mă vedeţi că o iau din loc, să veniţi după mine — le şopti el alor săi.

— Nu cumva credeţi că o să vă lăsăm să picaţi tocmai acum! se auzi deodată, în spatele lor, o voce energică de femeie, în timp ce o mină vânjoasă se prăbuși pe umărul lui Fisher.

Era matroana, colonista din Vestul sălbatic. Terry se simţi deodată înșfăcat de mijloc de tot atât de atletica ei fiică, Daisy, și antrenat spre pista de dans. I se păru atunci că până și saxofoanele îşi bat joc de el. Privind în jur, îl văzu pe Chico între un cavaler medieval cu un banjo și un cântăreţ negru în smoching. Sufla din răsputeri dintr-o trompetă. Singura lui consolare, dacă se poate spune așa ceva, era că și Nick fusese capturat și suferea aceleași chinuri lângă Edna.

— Lasă cupa din mână dacă te împiedică să dansezi — îl îndemnă Daisy după ce făcură primul tur al salonului.

— Ai dreptate — replică Terry, întrezărind o ocazie să scape. Mă duc s-o las în cabină și mă întorc imediat.

Daisy îi dădu drumul, deși graba lui ar fi putut părea suspectă. Înţelegând stratagema lui Terry, pe care nu-l scăpa din ochi, Nick se simţi, chipurile, și el foarte obosit.

Scuzându-se, se luă fuga fuguţa după prietenul lui. Numai după ce urcară în goană câteva scări şi-şi dibuiră calea printr-un labirint nesfârșit de coridoare ca să ajungă în fine pe covertă, se simţiră în siguranţă. Acolo, pe puntea cu fotolii și mese, transpiraţi de zbenguială, o sumedenie de pasageri consumau îngheţată. Un chelner se ivi cu o tavă plină cu pocale ispititoare.

— Îngheţată de ciocolată! exclamă Terry, transportat.

— Eu, unul, mor de foame. De ieri dimineaţă n-am pus nimic în gură — zise Nick.

Dar când se pregătea să cheme chelnerul, Terry. Își aminti de un lucru ce-l descurajă.

— Trebuie să ne punem pofta-n cui! oftă el. Așa se întâmplă când te întorci la viaţa „civilizată”! Nimeni nu-ţi dă mâncare pe gratis.

— Stai ! îl opri Nick. N-ai văzut ce se află în fundul cupei primite ca premiu?

Terry îşi aplecă ochii și scoase un teanc de bancnote.

— Am primit fiecare și câte cincizeci de dolari — spuse Nick fericit, frecându-se vesel pe burtă. Acum putem mânca câtă îngheţată poftim.

Zis și făcut. Și, cu cât înfulecau mai multă îngheţată, cu atât viaţa li se părea mai frumoasă.

— Eu socot că deocamdată să-l lăsăm în pace pe comandant, întrucât tot n-o să creadă adevărul — glăsui Terry cu inocenţă, comandând pentru a treia oară

„ultima porţie”. Se va găsi cineva care să descopere pluta când se va lumina de ziuă și-i va raporta.

— Dar dacă pluta, care nu-i păzită, se ciocnește de pereţii vasului? N-ai auzit motoarele? Dacă pluta se scufundă, dispare și dovada materială că n-am minţit. Căpitanul va avea tot dreptul să ne considere niște pasageri clandestini, furișaţi la bord în momentul plecării din port a pachebotului. O să ne pună la curăţatul cartofilor.

— Stai niţel. Și mai e ceva. Părinţii noștri trebuie să fie tare îngrijoraţi. Avem prilejul acum să-i informăm…

Trebuie să fie un serviciu de radiotelegrafie pe bordul unui vas ca ăsta. Hai să redactăm telegramele.

Nick dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate. Hai să scriem niște telegrame.

Cerură chelnerului hârtie și condei și se apucară de scris.

Un sfert de oră mai târziu, Terry lăsă tocul din mână și spuse:

— Nu, nu e bine. N-o să reușim să punem totul într-o telegramă, și cu câţi dolari avem nu ne ajunge să plătim ditamai poliloghia.

— Cred și eu, dacă ai de gând să telegrafiezi un roman întreg. Să nu ne pierdem în amănunte de prisos, să ne mărginim la esenţial.

Până la urmă căzură de acord să redacteze un text comun pentru ambele familii:

CONTINUAM O VACANŢA NEPREVĂZUTĂ DAR BINEMERITATA STOP DIN PĂCATE PUŢINE TELEGRAFE ȘI OFICII POȘTALE PE-AICI STOP ÎN VIITOR VOM SCRIE MAI DES STOP ÎN CURÂND ACASĂ

TERRY ȘI NICK

— Poate că n-ar strica să-i anunţăm pe ce pachebot suntem — spuse Nick, după ce-și recitiră capodopera și se mai înfruptară cu o porţie de îngheţată.

Îl întrebară politicos pe chelner cum se numește vaporul.

— Asta-i bună! Nu știţi numele vaporului pe care călătoriţi de o lună de zile? se miră acesta. Dacă îmi făgăduiţi să păstraţi secretul, vi-l spun. Iată-l: *Olandezul zburător*[13] — și se depărta hohotind de râs.

— Să-l întrebăm pe radiofonist, fu de părere Nick – căci e mult mai important să comunicăm alor noștri poziţia de pe hartă decât numele vaporului.

După o serie de căutări, găsiră în sfârșit postul de radiotelegrafie. Era o încăpere destul de spaţioasă, în care se găseau două persoane. Una, întoarsă cu spatele la ușă, purta o uriașă pălărie mexicană. Din cealaltă, aproape complet ascunsă de bustul companionului său din faţă, nu se vedeau decât picioarele.

Deși experienţa neplăcută cu pasagerii deghizaţi în cowboy era proaspătă,

---

[13] Sau “corabia fantomă” cum era denumită în legendele marinărești, fantastice, de demult.

băieţii făcură totuși câţiva pași înainte, întrebând cu glas tare:

— Care din dumneavoastră e domnul radiotelegrafist?

Personajul cu pălărie mexicană întoarse, capul spre ei.

— Ia te uită! exclamă Terry.

Nu mai puţin uluit, Nick completă:

— Păi, ăștia sunt…

— Bombasto și Fisher în carne și oase!

Deși așa cum stăteau tolăniţi în jilţuri, și dată fiind prezenţa unor sticle cu vin pe podea și pe noptieră, din care consumaseră bând nu cu păhărelele, ci cu acele cupe pântecoase primite drept premiu, ei ar fi trebuit să fie în al nouălea cer, feţele lor, ce-i drept stacojii, nu vădeau o bună dispoziţie deosebită. Ba erau chiar posomorâte.

— Știţi cum se cheamă pachebotul ăsta? întrebă Terry.

— Bineînţeles. E pachebotul american *Tropicana* și ne aflăm la nord de Insulele Marchize. Vaporul trece acum ecuatorul. Suntem exact la jumătatea drumului dintre

Panamá și continentul australian. Căpitanul a sărbătorit acest dublu eveniment cu focuri de artificii și un bal mascat.

— Da' ce-i cu mutrele astea pe voi? Nu cumva colonista aia masivă v-a agăţat și pe voi? Cât e de când săreaţi în sus de bucurie c-aţi fost salvaţi?

Bombasto mototolea în mână o foaie din ziarul tipărit la bord. Spuse, cătrănit:

— Ei bine, aflaţi că revoluţia noastră a fost înăbușită.

N-au putut-o duce la bun sfârșit fără mine. Partizanii mei sunt care la închisoare, care în exil.

— Credeţi că situaţia mea e mai bună? zise atunci Fisher. În lipsa mea, făbricuţa pe care o înjghebasem s-a dus de râpă… Sunt ruinat.

— De unde știţi? La o adică, înţeleg ca ziarul de bord să publice știrea eșuării revoluţiei. Dar să se ocupe tocmai de făbricuţa dumitale…?

Fisher trase cu năduf o sorbitură din cupa lui de argint înainte de a-i răspunde:

— Radiotelegrafistul a fost gentil… M-a pus în legătură cu asociatul meu. L-am auzit atât de clar, de parcă era în odaia de alături… Așa am aflat dezastrul! Aveţi prinlejul să comunicaţi și voi cu părinţii voștri. Iată colo intrarea în cabina radiotelegrafistului.

— E mai bine să le telegrafiem — spuse cu o voce slabă Nick.

— Mai ales că nici nu așteptăm răspuns — adăugă Terry.

Când ieșiră din cabină, unde lăsaseră șaptesprezece dolari și douăzeci de centi, îi văzură pe Bombasto și Fisher plimbându-se pe punte. Aceștia, zărindu-i pe băieţi, se apropiară de ei și le cuprinseră mâinile într-ale lor. Abia stăpânindu-și emoţia, Fisher le spuse:

— Vorbesc în numele meu și al domnului Bombasto.

După cum v-am făcut cunoscut adineauri, ne-a lovit același destin neînduplecat. Amândoi suntem sătui până peste cap de hoinăreala asta fără rost. Ni s-a făcut lehamite de câte năpaste s-au abătut asupra noastră. Ne-am hotărât să renunţăm, pentru un timp, la ceea ce, îndeobște, se numeşte o viaţă „civilizată" și să rămânem

prin părţile astea, pe una din insulele acestea paradiziace din Mările Sudului.

Am studiat harta și am găsit nenumărate insule prin apropiere, așa că nu ne va fi de loc greu să acostăm pe una din ele. Dacă rămânem aici, vom fi arestaţi ca pasageri clandestini și trimiși imediat la zdup, de îndată ce vaporul va fi atins coasta Australiei. Cum reușim să ne facem rost de puţină hrană și de câteva obiecte de primă necesitate, întindem pânzele! Vă mulţumim pentru tot ce-aţi făcut pentru noi. Rămâneţi cu bine, băieţi!

Le strânseră încă o dată mâinile și se depărtară amândoi cu pași repezi. Buimăciţi, băieţii se lăsară să cadă pe niște scaune goale, încercând să-și adune gândurile.

După un timp de chibzuire, Terry spuse:

— Ar trebui să le facem rost de un primus și de câteva cutii de conserve. Ar fi păcat să se certe pentru mâncare încă din primele zile. Hai să căutăm cambuza. Pe pacheboturile transoceanice există întotdeauna un mare magazin. Bani mai avem destui ca să facem câteva cumpărături.

Găsiră magazinul fără nicio dificultate; bineînţeles însă că era închis. Un cavaler medieval, întâlnit în drum, le spuse că gestionarul era în sala de bal, așa că, neavând încotro, îşi luară inima în dinţi și o porniră într-acolo înfruntând din nou mulţimea încă trepidantă a pasagerilor.

Chico era tot în mijlocul orchestrei și cânta mai departe din trompetă, cu aceeași ardoare. Din nefericire, matroana era și ea acolo, împreună cu fiicele ei. Într-o clipită, băieţii fură înșfăcaţi; de data asta îşi dădură seama că n-o să mai scape chiar atât de ușor din strânsoarea de menghine a fetelor. La un moment dat, când Terry și partenera lui, împinși de ceilalţi dansatori, se apropiară de Nick, Terry îi strecură la ureche:

— Cred că nici eu n-o să mă mai pot obișnui cu viaţa „civilizată”…

Nick reuși să-i șoptească și el:

— Orice mi s-ar părea mai bun decât ce văd aici… Uff!…

Terry, după alte două tururi, adăugă:

— Mă bate gândul că nici Fisher, nici Bombasto n-or să reușească s-o scoată la capăt fără noi…

— Atunci ce mai așteptăm? Mergem și noi cu ei! răspunse Nick, înainte ca vajnicele lor partenere să-i poată despărţi din nou.

Hotărârea era luată. Dar cum să-l părăsească pe Chica?

Strecurându-se anevoie până la podium, Terry izbuti să-i comunice micului indian intenţiile lor:

— Vii și tu cu noi?

— Mai întrebi, căpitane! îi răspunse Chico, vesel și simpatic ca totdeauna.

— Eşti un băiat de zahăr! Lasă trompeta aia și fugi de-i anunţă pe Fisher și pe Bombasto să ne aștepte pe plută — adăugă, despărţindu-se de estradă în ritm de dans, ca să nu dea ceva de bănuit fermecătoarei Daisy.

Dar fata, știind ce păţise, nu-l lăsă să-i scape. Terry îşi stoarse creierii ca să găsească o ieșire din impas. Tot soiul de povestiri cu evadaţi de sub escortă i se

perindau prin minte. Numai că toate istorisirile citite cândva descriau evadări din temniţe și lagăre, din beciuri solid zăvorâte, niciuna însă de posibilitatea de a scăpa din braţele de oţel ale unei domnișoare nebune după dans. Așa că Terry nu se putu împiedica să nu-i blesteme în gând pe toţi autorii de romane poliţiste pentru lipsa lor de realism.

Nick, în schimb, era limpede că lăsa pe seama lui Terry sarcina de a găsi un mijloc cât mai ingenios de salvare.

Într-adevăr, tot ceea ce găsi să spună în clipa imediat următoare, când reușiră să se apropie din nou unul de celălalt, fu:

— Măi, că tare o să-i duc iar dorul înghețatei de ciocolată!

Nu rosti bine aceste cuvinte, și o idee miji în capul lui Terry. Fără să vrea, Nick îi sugerase unicul lucru care ar fi putut determina fetele să părăsească sala de bal.

— Îţi place înghețata? o întrebă el pe Daisy cu un zâmbet cuceritor. N-ai avea poftă de una?

Mai încăpea vorbă? Bineînţeles că și Edna avea chef.

— Atunci vă invit la bar să mâncaţi câte înghețate doriţi — le îmbie Terry cu galantonie.

Fetele bătură încântate din palme. Dar înainte de a se îndrepta spre ușă, ca să fie cât mai sigure că n-or s-o ia din nou la sănătoasa, îşi încleștară strâns degetele pe braţele partenerilor lor. „O să fim nevoiţi să facem o probă strașnică de atletism ca să ne descotorosim de ele!” gândi Terry. Cu îndoială însă, căci nu era prea convins că va ieși biruitor dintr-o întrecere atletică cu Daisy!

— Când ajungem în dreptul piscinei, le dăm un brânci! şopti Nick.

„Procedeul nu-i tocmai elegant, dar e practic” — gândi Terry. Ca un făcut însă, mergând agale pe covertă, la ea pătul căreia, spre prova, se afla bazinul, ele se opriră să privească marea, sprijinindu-se de balustradă, taman deasupra locului unde priponiseră ambarcaţia.

— Ia te uită, o plută!… exclamă Daisy, în culmea surprizei.

— Daaa?… Crezi într-adevăr că e o plută? Răspunse Terry, aruncând și el, neîncrezător chipurile, o privire peste balustradă.

Nick îi sări în ajutor:

— Ţi se pare. E atât de întuneric afară! Poate că nu-s decât niște bușteni aduși de curenţi… Sau vreo balenă moartă…

— Nu, nu și nu! Pe cât pariaţi că e o plută? afirmă, ritos, și Edna.

Terry schimbă tactica. Îi dădu cu cotul lui Nick:

— Au parcă dreptate fetele… Și eu cred că e o plută. Pui rămășag?

— Pun. Dar să știi că pierzi.

— Pe zece dolari!

— Pe zece dolari.

— Haide, bate palma ! Coborâm pe puntea de jos și ne convingem îndată cine a avut ochi buni. Ei, ai curaj?

— Am.

Și zicând așa, și făcu un salt acrobatic peste balustradă, urmat tot așa de repede

de Terry.

— Vai, ce curajoși sunteţi ! exclamară fetele bătând din palme, în culmea entuziasmului.

Dar băieţii nu mai auziră lauda.

Bombasto, Fisher și Chico îi așteptau pe plută, nerăbdători să-i vadă o dată venind. Vasul înainta acum cu o viteză bunicică, și pluta remorcată se balansa și se lovea atât de tare, cu toată opintirea lor de a o ţine la distanţă cu vâslele proptite în chila lui, încât îi cuprinsese teama.

În orice clipă, o izbitură mai puternică le putea fi fatală.

De îndată ce Nick și Terry ajunseră pe plută, Fisher tăie odgonul. Pluta se opri brusc, răsturnându-i pe toţi pe punte.

Până să-și vină în fire și să se ridice, *Tropicana* era destul de departe. Ca două marionete solitare, Daisy și Edna se profilau acum pe fondul luminat al salonului, fluturând frenetic batistele. Zâmbind fericiţi, Terry și Nick le răspunseră cu o reverenţă.

CAPITOLUL VII
Descoperiri neașteptate

După ce *Tropicana* dispăru în noapte, Fisher aprinse un felinar de vânt pe care i-l oferise un pasager costumat în matroz de caravelă[14]. La lumina lui, băieţii observară pla sate cu grijă pe ladă un sextant, un compas, o hartă maritimă și un ghid intitulat: „Cartea de buzunar a insulelor

Pacificuluie. Îl felicitară pe Fisher pentru spiritul lui de prevedere, apoi îl întrebară la ce depărtare se găsea insula cea mai apropiată.

— Până mâine dimineaţă nu pot da niciun răspuns precis. Îmi trebuie soarele ca punct de reper longitudinal.

Totuși, nu văd de ce ne-am alarma: mai sunt încă destule insule în calea noastră.

— Cred că ar trebui să-ţi predau dumitale comanda – spuse deodată Terry cu filotimie, deși se vedea cât de colo că îl durea să renunţe la funcţia sa.

Fisher refuză. Nici nu voia să audă de așa ceva.

— Ai fost ales comandant prin voinţa majorităţii nu temporar, ci pentru toată durata călătoriei. Ai dovedit că posezi calităţile cerute pentru o astfel de sarcină; o vei continua deci și pe mai departe, până la capătul călătoriei.

Bombasto, Nick și Chico fură și ei de acord că Terry se dovedise un căpitan destoinic.

Terry nu se lăsă rugat. Își reluă imediat rangul și rolul spunând:

— Aţi reușit să aduceţi și altceva la bord în afară de instrumentele procurate de

---

[14] Corabie cu pânze, folosită în trecut de spanioli și de portughezi.

Fisher?

Chico scoase la iveală, dindărătul cabinei, un coif de cavaler medieval.

— Nu văd ce-am putea face cu tinicheaua asta ! spuse Terry dezamăgit.

— Mai bine confiscam un costum de scafandru — glăsui Nick, cu părere de rău. Am văzut unul în sala de bal. Ce bine ne prindea!

Chico nu-i răspunse, ci, continuând să zâmbească misterios, apropie coiful de ochii lui Terry, invitându-l printr-un gest să se uite înăuntru. De îndată ce privi, dezamăgirea lui Terry se transformă în bucurie. Exclamă:

— Îngheţată de ciocolată!

Și simţi că-i e grozav de foame — foame de îngheţată!

Nick se aplecă și el deasupra coifului, luminându-l cu lanterna. Într-adevăr, era plin până în vârf cu cea mai divină îngheţată. Cum să nu simtă nevoia să se înfrupte și el, după atâta tevatură în sala de bal?

— Cu restul banilor am cumpărat coca-cola — îşi completă Chico expunerea, arătând nu fără mândrie lădiţa de la picioarele sale.

Felicitându-l, Terry contemplă aprobativ lădiţa, calculând în gând numărul sticlelor, în vederea consumării lor raţionale. Apoi se încruntă, uitându-se la coif.

— Îngheţata nu poate ţine mult — spuse el.

— Atunci s-o mâncăm pe loc — strigă vesel Nick.

— Stop! exclamă Bombasto, făcând îngrozit un semn de protest cu mâinile. Cine a mai auzit să se înceapă un ospăţ cu desertul?

Apoi, privindu-i cu subînţeles, dispăru în cabină. După câteva minute, se întoarse cu o enormă tavă de argint, în cărcată cu tot felul de bunătăţuri: friptură, pui, pateu de ficat, somon afumat, sparanghel, pătlăgele roșii, salată verde…

Terry, revenindu-şi cel dintâi din uimire, îşi recăpăta glasul și spuse vesel:

— Păi aici avem tot ce ne poftește inima! Numai să nu-i trăsnească prin cap comandantului *Tropicanei,* descoperind ce s-a întâmplat cu ospăţul lui, să facă calea întoarsă.

— S-avem iertare, dar chiar căpitanul ne-a oferit aceste bunătăţi — replică Bombasto cu un gâlgâit de râs în beregată. Chiar el m-a poftit în sufragerie și mi-a spus să mă servesc cu tot ce doresc. Ordinele căpitanului se execută totdeauna! Regret numai că n-am putut lua mai mult decât tava asta… Dar văd că ne pierdem vremea cu verzi și uscate în loc să ne punem fălcile în mișcare. Să-i dăm drumul!… Totul trebuie isprăvit înainte de se crapă de zi. Niciunul din alimentele astea delicate nu rezistă la soarele tropical.

Era pentru prima oară, de două luni, când puteau mânca altceva decât pește. Dar cu toată foamea lor lupească, nu erau siguri că au să dea gata ditamai festin, așa cum îi sfătuia Bombasto.

Acesta porni ofensiva, urmat imediat de ceilalţi. Nu se mai auzea decât plescăitul mestecatului, exclamaţii de plăcere și, din timp în timp, gâl-gâl-ul coca-colei adusă de Chico. Înfulecau pe întrecute, hulpavi, așa că nu-i de mirare că trufandalele dispăreau una după alta ca prin scamatorie și că, pe măsură ce li se rotunjea pântecul, viaţa li se părea mai frumoasă. Între două dumicaturi, Bombasto

abia dacă mai avea timp să mormăie ceva. La un moment dat, Fisher îşi lăsă bucata de friptură și spuse visător:

— Cred, dragii mei, că nu se putea găsi ceva mai extraordinar ca să ne luăm rămas bun de la „civilizaţie" decât banchetul acesta. Nu știu dacă în aventura noastră care abia începe vom avea parte așa de curând de o asemenea mulţumire trupească. N-ar fi exclus ca în zilele următoare să ducem dorul acestor delicatese. Dar pe de altă parte, gândiţi-vă la viaţa minunată care ne așteaptă de aci înainte. În sfârșit suntem și noi niște oameni *liberi.* S-a terminat cu deșteptătoarele care ne trezesc când e somnul mai dulce. Am scăpat de întâlnirile la care musai trebuia să ne ducem. Do ce ne-am mai grăbi, n-avem de ce! Am scăpat de toate obligaţiile, de toate constrângerile; impozite, poliţe neachitate, cine se mai gândește că există?…

Nu mai e nevoie să ne îmbulzim în autobuz… Nu mai știm ce-i aia zgomot. N-o să mai suferim de frig. Tristeţea o vom alunga pentru totdeauna…

— Unde mai pui că am terminat și cu școala. Cu învăţătura, adică — adăugă Terry, trăgând o dușcă de coca-cola pentru a face să alunece în jos o îmbucătură de pateu…

— Tot ce spuneţi voi e într-adevăr minunat — îi în trecupse Nick. Se vede însă că nu-l cunoaşteţi pe tata. E-n stare să mă găsească și la capătul pământului… Și-apoi, la urma urmei…

Nu-și termină fraza, dar în loc să arunce în mare osul de pui pe care-l sugea, îl examină gânditor, îl învârti de câteva ori printre degete și, ridicând capul, îi spuse lui Terry pe un ton neutru:

— Ţie nu ţi-e niciodată dor de-acasă?

— Ba da. Mă gândesc destul de des la tata, la mama, la bunică-mea, uneori chiar și la Elisabeth — recunoscu Terry. Nu-mi fac însă prea multe griji, căci am convingerea că ne vom revedea în curând.

— Nick înălţă sprâncenele mirat. Terry continuă:

— Tu nu crezi că și ei ar fi mult mai fericiţi pe o insulă din Mările Sudului? Tata se vaită toată iarna că e mort de oboseală, mama oftează de câte ori trece prin faţa vitrinei în care și-a așezat scoicile aduse din Mările Sudului, Liz și-a epuizat toate suvenirurile havaiene, iar bunica nu contenește de vorbit despre comorile ce-ar putea fi descoperite pe meleagurile astea. Sunt sigur, Nick, că, îndată ce vor afla unde suntem, vor veni și ei.

— Tatăl tău e cu totul altfel decât al meu — răspunse Nick. Tata n-ar admite nici în ruptul capului să locuiască pe o insulă din Pacific. Nu se gândește la nimic altceva decât la afacerile lui. Cum crezi tu c-ar putea fi el fericit dacă nu și-ar citi zilnic gazeta preferată?

— Eu cred că te înșeli. Uită-te la Fisher. Nici el nu era preocupat decât de clipa când îşi va relua afacerile. Și nu vezi cât e de fericit acuma? Poate că totul s-ar rezolva mai ușor dacă și afacerile unchiului Rollo s-ar duce de râpă.

Ascultându-l, Nick se învioră și-i reveni întreaga bună dispoziţie. Terry încheie:

— Cum punem piciorul pe uscat, aruncăm în mare că te va sticle goale, cu

răvașe pentru ai noştri de acasă. Îi informăm unde suntem și ce trebuie să ia cu ei. Sticle avem berechet. Trebuie numai să le deșertăm cât mai repede.

Zicând acestea, îi întinse lui Nick o sticlă, îşi luă și el una și amândoi le goliră pe nerăsuflate.

Stăteau povârniţi într-o poziţie din cele mai comode, ca să-și ajute digestia și să dirijeze mai direct în stomac băutura, când Chico le atrase deodată atenţia că mai aveau și coiful cu îngheţată. Dar până când să-i vină rândul, se topise în întregime. Bombasto îl consolă spunându-le filosofic că tot răul e spre bine, deoarece, în stare lichidă, e mai ușor de mânat la vale. Și, ca să le-o dovedească, turnă din crema topită în trofeele lor de argint, îl duse pe-al său la gură și sorbi totul dintr-o înghiţitură. Ceilalţi procedară la fel (nu cu aceeași viteză, bineînţeles), și când se întinseră din nou pe punte ca să-și facă siesta, un cer diafan vestea deja ivirea zorilor.

Dar iată că un duduit ritmic, continuu totuși, provenit parcă de la niște motoare, îl făcu pe Terry să sară în sus, speriat. O fi *Tropicana* — îşi spuse, buimăcit de somn. Se întorcea, așa cum prevăzuse, să-i aresteze! Cât vedea însă cu ochii, marca era pustie. Întorcând capul, care nu-i fu mirarea văzându-l pe Bombasto lângă cabină. Pompa cu o mână într-un primus aprins ca să-i sporească flacăra, iar cu cealaltă hâţâna energic o cratiţă.

— N-o să-mi spui că au mai rămas provizii, senior general, după chiolhanul de-aseară — spuse Terry, simţindu-se încă greu la stomac.

— Nicio fărâmitură, dar m-am gândit că n-o să ne strice să iau și câteva cutii de conserve de pe *Tropicana,* Am grijă de voi… Poftim la masă. Tocăniţa e gata… Simţi ce miros bun are?

Și-i vârî cratiţa sub nas.

— Du-te, te rog, cu cratiţa mai încolo! Mi se face greaţă numai când mă gândesc la mâncare.

Și-i întoarse spatele. Printre gene îl văzu atunci la ea pătul opus al plutei pe Fisher. Făcea calcule în carneţelul lui. De bună seamă complicate, căci acoperiseră o filă întreagă. Pe punte, lângă el, așezase sextantul și câteva tabele pe care le consulta din când în când. Observând că Terry se trezise, i se adresă:

— Am stabilit longitudinea la care ne aflăm. Suntem exact la 312 mile distanţă de insula cea mai apropiată.

— Cale lungă… Se cheamă că mai putem dormi mult și bine — gângăvi Terry, căscând.

Se suci pe o coastă, reluându-și somnul întrerupt cu un sfert de ceas înainte. Dar se trezi imediat, năpădit de remuşcări. Era sau nu comandantul plutei? Răspundea sau nu de soarta tuturor? Dacă se întâmpla să treacă vreun vapor? Prin zonele astea nu era exclus ca navigaţia să fie destul de frecventă… Ziua nu era nicio primejdie de ciocnire… Dar noaptea? Catargul lor nu avea lumină.

Îşi aminti că Fisher se gândise să ia cu el felinarul de vânt.

L-ar putea fixa în vârful catargului, coborându-l numai când era nevoie de el. Ca să se scutească de osteneala de a se căţăra și a coborî pentru a-l pune și a-l lua

de acolo (felinarul le era de trebuinţă și în cabină și pe punte), exista un mijloc practic: să-l atârne de un scripete pe bara transversală și, cu ajutorul unei frânghii, să-l facă să lunece în sus și-n jos după plac.

Asemenea probleme tehnice îl pasionau grozav pe Terry.

Chibzuind cum s-o rezolve pe aceasta, se trezi de-a binelea. Se ridică în picioare și, regăsindu-şi sprinteneala, prinse să scotocească printre sculele aflătoare la bord. Dibăci o bucată de lemn și începu s-o cioplească. Rezultatul strădaniilor sale fu un soi de obiect destul de ciudat, care putea aduce, la o adică, cu un mosorel, dar care funcţiona.

Mândru de îndemânarea sa, Terry se căţăra pe catarg, fixând cu băgare de seamă scripetele de bara transversală.

Numai după ce termină, îşi roti privirea pe întinsul oceanului din jur. Ceea ce văzu îl făcu să scoată un strigăt de uimire.

— Ssst ! Ssst!… Nu puteţi tăcea și voi odată? se auzi vocea scandalizată a lui Fisher, care se culcase. De ce m-aţi trezit?

Terry nu-l lăsă să adoarmă la loc. De sus, de pe catarg, îl întrebă emoţionat:

— Cum arată un miraj?

Ca un pilc de palmieri. Mirajele se iscă însă numai în pustiuri. În Sahara, de pildă. Mai bine ai coborî și te-ai duce și tu la culcare.

— Dacei ceea ce văd nu e un miraj, atunci află că drept în faţa noastră se profilează niște palmieri adevăraţi.

Fisher sări în picioare. Totuși, abia după ce se urcă pe acoperișul cabinei și scrută și el atent orizontul, admise că, într-adevăr, Terry nu se înșelase.

— Să fi greșit calcularea poziţiei noastre? zise, examinând jenat tabelele.

Începu să refacă toate calculele, repetând operaţia de trei ori, pentru a rosti apoi, în culmea nedumeririi:

— Nu mai pricep nimic. Calculele mele sunt corecte. La longitudinea și latitudinea la care ne aflăm, harta maritimă nu indică decât mare liberă. Așa cum am mai spus, până la insula cea mai apropiată trebuie să fie pe puţin 312 mile.

— Atunci înseamnă că am descoperit o nouă insulă.

Bombasto, Nick și Chico, care se treziseră și ei, se arătară entuziasmaţi de această descoperire neașteptată.

Norocul le surâdea acum: vântul bătea în direcţia insulei, iar aceasta se contura din ce în ce mai precis. După toate probabilităţile, avea cel puţin trei mile lungime.

Apropiindu-se, constatară că era un mic atol acoperit cu palmieri și copaci frunzoși; un strat fin de nisip albicios așternea ţărmul. De la postul lui de observaţie, din vârful catargului, Terry avea o perspectivă bună asupra lagunei, până departe, în centrul insulei, ca și asupra fâșiei de pământ ce tivea partea opusă. Dar nici ţipenie de fiinţă omenească și nimic care să arate că insula ar fi locuită.

— Un adevărat paradis! Un adevărat paradis ! nu contenea să repete Chico.

Erau cu toţii de aceeași părere. Totuși, un lucru îi neliniștea: stâncile acelea de mărgean ce înconjurau jur-împrejur insula și de care valurile înalte se spărgeau cu furie, împroșcând o ploaie deasă de stropi.

— Într-o privinţă, mă bucură faptul că insula asta e atât de inaccesibilă. O să ne lase lumea în pace — spuse Fisher, gânditor. Bariera masivă de corali e ca un zid de fortăreaţă !

— În altă privinţă însă nu e bine — îi răspunse Nick. Nu-mi vine a crede că o să putem acosta la mal.

— Cine nu riscă nu câştigă ! interveni Bombasto. Vom căuta să ne strecurăm printre valuri. Merită osteneala.

În paradis nu se pătrunde niciodată ușor. E rezervat puţinilor aleși care s-au dovedit demni de el. Dacă porţile lui s-ar deschide primului venit, fără condiţii, ar deveni repede neîncăpător.

Se uitară atunci cu toţii la Terry, care, lăsându-se să lunece de pe catarg pe punte, puse capăt controversei:

— Nu trebuie să încercăm o pătrundere printre stânci.

Îmi veţi răspunde că băștinașii acostează cu ciobacele lor pe insule și mai violent bătute de talazuri. Desigur. Ba și că pentru o plută primejdia e mai mică decât pentru o pirogă fragilă, deoarece pluta nu poate fi găurită. Dar dacă insula asta nu corespunde așteptărilor noastre? Ce ne facem pomenindu-ne imobilizaţi printre coralii înalţi fără posibilitatea de a mai putea ieși?

— De ce crezi asta? întrebă Fisher, uimit.

— De ce nu ne-ar conveni insula asta? se miră și Bombasto, foarte contrariat.

Obiecţiunile lui Terry nu fuseseră rostite într-o doară.

El avusese răgazul să examineze amănunţit situaţia în timp ce scrutase orizontul, așa că nu-i fu greu să le completeze și cu alte argumente:

— În primul rând, pe o insulă de mărgean se găsesc puţine fructe și legume. Singurii copaci roditori sunt cocotierii. Dar curând ni s-ar urî mâncând numai și numai nuci de cocos. În al doilea rând, surse de apă nu se prea găsesc pe insulele de mărgean. Nu uitaţi că nu mai avem decât două chiupuri cu apă de ploaie, iar seceta bântuie uneori luni de zile pe aceste meleaguri din Mările Sudului. În al treilea rând, nu știu dacă peștele lagunei e comestibil. Multe specii sunt chiar otrăvitoare. În al patrulea rând, am avea de furcă cu ţânţarii, care trebuie să fie puzderie prin părţile astea, după cum povestesc navigatorii. În al cincilea rând, printre inamicii neplăcuţi, să nu uităm și crabii de uscat, care te pândesc și te atacă de cum te văd adormit.

Degeaba am ridica un ţarc în jurul nostru, căci ei se princep să sape galerii subterane și tot ajung până la noi. Așa dar, dacă insulă e nelocuită, înseamnă că *nici nu poate fi locuită.* Cel mai cuminte lucru, zic eu, e să cercetăm mai întâi locurile înainte de a hotărî dacă rămânem sau nu. Fiind singurul care am mai călătorit în Mările Sudului, voi porni primul în recunoaştere. Ajutaţi-mă să desprind uşiţa cabinei. Voi încerca să plutesc pe ea până la atol. În timp ce eu voi da o raită pe insulă, voi să ţineţi pluta paralel cu coasta, păstrând o oarecare distanţă. Vântul bate de-a lungul ţărmului, așa că, cu o cârmă la pupa, pe care o puteţi confecţiona din orice scândură de la bord, puteţi înfrunta valurile fără prea multă dificultate. Dacă ostrovul mi se pare prielnic, vă dau de veste fluturând un braţ deasupra

capului. Atunci lăsaţi pluta să lunece încetișor printre colţii de stâncă spre ţărm. În caz contrar, voi ridica amândouă braţele, căutând să vă ajung cât mai repede cu ambarcaţia mea.

Cuvintele lui Terry nu erau lipsite de miez. Chiar un căpitan veritabil, înzorzonat cu trese de aur, nu putea vorbi mai frumos.

— Vin și eu cu tine — glăsui Nick imediat, ca un prieten credincios cum fusese totdeauna.

— Și eu, dacă îmi daţi voie — interveni Chico.

— Poate că, într-adevăr, ar fi mai cuminte să nu pornesc singur — murmură Terry, uitându-se la Fisher și la Bombasto.

Aceștia încuviinţară. Generalul adăugă:

— Eu îmi încarc armele, ca să fiu gata să vă apăr dacă sunteţi atacaţi de bandiţi sau de rechini!

— Îţi mulţumesc. Totuși, te rog să nu tragi înainte de a-ţi face eu semn — îi răspunse Terry, amintindu-și de păţania lor din insulele Galapagos.

De cum terminară de scos ușa din ţâţâni, băieţii o lăsară să alunece ușurel în apă și păşiră și ei pe această mică plută improvizată. Conform instrucţiunilor lui Fisher. Se întinseră cu faţa în jos de-a lungul marginilor ei, lăsându-și un picior în apă ca să poată împinge la nevoie.

— Să ne grăbim. S-o luăm înaintea valului ce se pregăteşte să ne ajungă din urmă. Acuma! ordonă Terry.

Și, dând exemplu, începu să acţioneze voinicește cu piciorul, izbutind astfel să treacă cu bine peste creasta în spumată a valului și să ajungă — purtat de el — la ţărmul dinţat de corali. Când apa se retrase, mica lor ambarcaţie se afla în afara primejdiei, reușind chiar să pătrundă prin vadul puţin adânc până pe plajă. Cum erau desculţi, nisipul fierbinte le frigea tălpile, ceea ce-i făcu să se adăpostească la umbra palmierilor. Terry scutură un cocotier și culese câteva nuci, pe care le găuri în câteva locuri cu un beţigaș ascuţit. După ce băură lichidul înviorător şi-şi potoliră setea, Terry, înainte de a continua explorarea pe sub palmieri, îşi frecă braţul gol cu câteva picături de lapte de cocos, având grijă să meargă ţinând braţul cât mai departe de trup.

— Dar asta ce mai e? îl întrebă Nick.

— E o momeală pentru eventualii ţânţari. Dacă sunt pe aici, se năpustesc îndată, atrași de miros.

După o bucăţică de mers, Terry îşi readuse braţul la poziţia verticală. Era edificat. Nici urmă de ţânţari. Nici de crabi de uscat. În sfârșit, ajungând în dreptul unor tufișuri dese și înalte, Terry spuse:

— Să trecem prin ele. Dacă nici aici nu ne întâmpină ţânţarii și nu ne atacă crabii, înseamnă că putem poposi pe insulă fără nicio grijă.

Îşi croiră cu destulă greutate un drum prin huceagurile încâlcite, fără nicio surpriză neplăcută. Dar pe măsură ce înaintau, constatau că sub picioarele lor pământul devenea tot mai moale și mai mlăștinos. În sfârșit răzbiră dincolo.

Dădură peste o poiană smălţată cu flori tropicale, în cele mai sclipitoare culori.

În mijlocul ei lucea un mic lac.

Gustară apa și văzură că e bună de băut. Ceva mai departe se înălţa o pădurice cu copaci falnici, care semănau cu miște arţari. Apropiindu-se, Terry spuse satisfăcut:

— Dacă rămânem pe insulă, nu mai avem grija pâinii ceea de toate zilele.

— Cum adică? întrebă Nick.

— Ăștia sunt arbori de pâine. Deocamdată n-au încă fructe. Uită-te ce muguri frumoși au dat. Cum nu fac serminţe, singurul mijloc de a-i cultiva e prin butășire. Luând în considerare marele lor număr, înseamnă că insula a fost locuită până nu de mult. Și n-ar fi cu neputinţă să mai fi rămas câţiva oameni pe-aici.

Cercetară locurile mai departe și dădură peste niște plantaţii.

— Ia te uită! Aici crește rubarbă! exclamă Nick.

— Nu e rubarbă, ci *taro,* o rădăcinoasă. Crește pe mai toate insulele Mărilor Sudului. Tubercula taro-ului e tot a atât de bună la gust ca și cartofii. Dar, neîngrijit, s-a sălbăticit… Asta înseamnă, totuși, că insula a fost părăsită mai de multă vreme.

Ajunseră în dreptul unei pădurici de palmieri. De pe stâncile lagunei, un stol mare de păsări îşi luă, speriat, zborul. Să fi fost cu miile, după norul alb de aripi fâlfâitoare ce acoperi pe un larg spaţiu văzduhul.

— La o adică, ne vom obișnui și fără *porridge*[15]-ul de dimineaţă. În schimb, îţi garantez că vom avea jumări și ochiuri berechet — spuse Terry luând dintre pietre câteva ouă de culoare verzuie, pline cu picăţele.

— Crezi că-s bune de mâncat?

— Mai e vorbă. Sunt tot atât de gustoase ca și ouăle de găină. Măi băieţi, dacă și aprovizionarea cu pește va fi la înălţime, atunci să știţi să problema hranei noastre e rezolvată.

Ca să cerceteze, Terry rupse câţiva mărgeni și-i aruncă în apă. Cel puţin o duzină de pești îşi arătară boturile.

— Aţi văzut? Laguna e înţesată de pește. Am recunoscut câteva specii comestibile. Băieţi, cred că nu putem găsi o insulă mai ospitalieră. Voi ce părere aveţi?

Nick și Chico erau de acord.

— Atunci, aici ne ridicăm coliba — zise Terry privind în jur. Vom fi mai bine apăraţi de furtuni și de uragane aici, pe malul lagunei, decât pe plajă. Lacul fiind destul de aproape, poate că reușim să aducem apa la…vilă săpând un canal, ca să nu mai fim nevoiţi s-o cărăm mereu cu ulciorul. Ia să văd cât e până acolo…

Măsură cu pasul distanţa până la lac, dându-le, în ace lași timp, o serie de instrucţiuni:

— Duceţi-vă și voi de măsuraţi poiana. Poate că e destul de mare ca să amenajăm un teren de fotbal!

La cuvintele “teren de fotbal”, Nick, fără să stea la gânduri, o și luă iute la picior,

---

[15] Mâncare națională engleză. O fiertură din fulgi de ovăz.

urmat ca un mânz zburdalnic de Chico. Peste puţin reveniră. Nick era pe jumătate încântat, pe jumătate dezamăgit:

— E loc suficient. Poiana are o sută de paşi pe cincizeci lăţime. E chiar mai mare decât ne trebuie. Asta mă bucură. Ai pierdut însă din vedere că nu suntem decât cinci. Nu e chiar atât de amuzant să jucăm cu un singur portar şi cu patru echipieri. Şi apoi nici nu avem minge.

— Dragă Nick, îi vom invita pe toţi camarazii noştri de acasă. Sunt sigur că Dick, Gerry, Raymond, Jock, Harry, Bernard, Jack şi toţi ceilalţi — afară de Edgar, bineînţeles — vor veni imediat încoace, de îndată ce vor afla ce lucruri extraordinare îi aşteaptă pe insula minunată. Îl vezi pe vreunul din ei rezistând la atâtea isjpite? Să pescuiască în voie? Să înoate cât vor? Să se îşi caţăre nestingheriţi în copaci? Când vom fi destul de numeroşi, vom înfiinţa un stat, vom alege un preşedinte şi vom construi un oraş în colţişorul ăsta de rai pe care am avut fericirea să poposim.

— Dar te-ai gândit cât o să coste să-i aducem pe toţi aici?

— Se aranjează şi asta — răspunse de data asta mai potolit Terry. Dacă întemeiem un stat liber, putem emite şi timbre. De pretutindeni se vor ivi colecţionari care să cumpere mărci pentru poşta noastră cu sticle aruncate în mare. Banii o să curgă gârlă. Şi vom putea face faţă nu numai cheltuielilor pentru călătoria invitaţilor, ci ne vom putea cumpăra şi mingi de fotbal, şi harpoane, şi puşti submarine, şi toate obiectele de care vom avea nevoie.

— Eşti formidabil, Terry! Niciodată nu m-ar fi dus mintea la aşa ceva! spuse Nick, foarte impresionat.

Terry îi aruncă una din acele priviri semeţe cu care mareşalii îşi gratifică uneori trupa. Continuă:

— Cred că…

Ce credea, Nick şi Chico n-aveau să afle niciodată.

Căci, înainte de a-şi termina fraza, dinspre mare se auzi o bubuitură puternică.

— Pluta! Să ştiţi că-i pluta! strigă Nick, scoţând capul de după un palmier.

Probabil că, neliniştiţi de lunga lor absenţă, cei de pe plută trăseseră un foc de armă, pe care Terry se prefăcu a nu-l înţelege, ruşinat că-şi uitase îndatoririle de comandant, izbucni furios:

— Asta e încă o boacănă de-a lui Bombasto! Sper că n-a tras în vreun indigen… Haidem repede să vedem.

— Poate că a vrut să vâneze o pasăre de mare – căută Nick să-l liniştească, în vreme ce alergau în direcţia de unde pornise împuşcătura. Doar dacă n-o fi lansat un semnal de alarmă…

Ajungând la centura exterioară a atolului, pricepură în sfârşit ce se întâmplase. Pluta fusese împinsă departe de ţărm de un curent marin ce curgea în sens opus cu direcţia vântului. Îl văzură pe Fisher muncindu-se să înalţe o pânză la catarg, pentru a readuce pluta pe linia paralelă cu coasta insulei, şi pe Bombasto cocoţat pe acoperişul cabinei, pregătindu-se să tragă încă un foc de armă.

Când îi zări, generalul îşi băgă revolverul înapoi la cingătoare şi începu să le

facă semne cu mâinile și să le strige ceva. Ce anume striga nu putură auzi, căci distanţa era destul de mare. Totuși, nu le fu prea greu să înţeleagă că Bombasto îi îndemna să revină cât mai repede pe plută.

— Mai bine ar părăsi ei pluta și ar căuta să ajungă la ţărm! spuse Terry, gâfâind din pricina alergăturii.

— Ai uitat că Bombasto nu știe să înoate? îi aminti Nick. Trebuie să găsim o altă soluţie. Și cât mai e timp — adăugă el.

Chico, ca totdeauna, nu spunea nimic.

— Ar fi o mare prostie să ne luăm după Bombasto, abandonând un paradis ca ăsta — spuse Terry, cătrănit.

Dar un căpitan nu-și părăsește niciodată nava și echipa jul în primejdie!

— Ai dreptate. N-am pierde numai bunătate de plută, ci și harpoanele, cuţitele și atâtea alte lucruri pe care le avem la bord… Da' sticlele goale de coca-cola? Da' hârtia și peniţele adunate cu atâta trudă?… Fără ele, cum să dăm de veste colegilor noștri? Cum să mai putem cere ajutor dacă, într-o bună zi, ne-am sătura de aventură?

În timp ce vorbeau, Chico se gândi că ar fi util să pună la adăpost uşiţa cabinei, care zăcea pe plajă.

— Las-o acolo! îl opri Terry. Am nevoie de ea pentru altceva… Propun să mergem de-a lungul ţărmului și, odată ajunși în dreptul plutei, s-o luăm înot până la ea.

Porniţi-o voi înainte, vă ajung și eu numaidecât…

— De ce nu vii și tu acuma cu noi? îl întrebă Nick mirat.

— Las că afli mai târziu — îi răspunse Terry, enigmatic. Fă așa cum ţi-am spus și grăbește-te.

Nick se supuse fără prea multă tragere de inimă. Chico îl urmă. Când îi văzu îndepărtându-se, Terry îşi scoase briceagul din buzunar și, așezându-se pe nisip, începu să cresteze niște slove pe ușă. Literele nu erau nici prea frumoase, nici prea drepte, dar sensul cuvintelor era cât se poate de clar:

EQUATORIANA
INSULA DESCOPERITA DE CĂPITANUL
TERRY BENSON
ȘI DE ECHIPAJUL SAU
BOMBASTO, FISHER, CHICO, NICK

Isprăvind, Terry târî ușa până la palmierul cel mai apropiat, o ridică în picioare, după care o fixă pe trunchiul arborelui cu câteva cuie desprinse din balamalele ei și bătute cu un pietroi. Făcu câţiva paşi înapoi și, după ce îşi contemplă, cu o legitimă mândrie, opera, porni și el pe urmele băieţilor. Zâmbetul de satisfacţie avea să-i dispară însă curând, când îşi dădu seama că avea de parcurs ditamai calea de-a lungul coastei și că numai cu preţul unor mari eforturi, rănindu-și picioarele desculţe pe stâncile alunecoase, cu muchii ascuţite și depresiuni adânci, îşi putea

păstra echilibrul. Neliniștea avea să-i sporească, zărindu-i pe Nick și pe Chico — pe care-i credea, dacă nu pe plută, cel puţin înotând spre ea — încă făcând acrobaţie printre conglomeratele de corali, înaintând cu e încetineală de melc.

Reușind să mai scurteze distanţa dintre ei, Terry strigă:

— Grăbiţi pasul, mârţoagelor

Auzindu-i glasul, Chico se opri, întorcând capul spre el.

Dar deși această mișcare a capului n-a însemnat decât o fracţiune de secundă, a fost de ajuns ca să-l facă să se poticnească de o scobitură a stâncii și să cadă. Când Terry îl ajunse, Nick era gata cu diagnosticul:

— Cred că Chico și-a fracturat urât de tot glezna.

Chico făcea încercări zadarnice să se ridice, dar piciorul nu-l ţinea. Terry și Nick se priveau uluiţi. Dar Chico le spuse, resemnat:

— Pe mine lăsaţi-mă aici… Am să fiu mulţumit să vă știu pe voi pe plută. Oi găsi eu ce să mănânc ca să nu mor de foame până se va ivi un vapor.

— De când sunt n-am auzit o gugumănie mai mare ! îl mustră Terry, făcând un efort să-și stăpânească emoţia.

Află, dragul meu Chico, că dacă nu putem ajunge tustrei pe plută, atunci rămânem tustrei aici.

Se lăsă o tăcere lungă și grea.

— Dacă o să ne uităm așa unul la altul, atunci chiar că nu ne mai rămâne nicio șansă — rupse tăcerea Nick.

Eu zic să-l luăm pe Chico cu noi și să înotăm până la plută, susţinându-l fiecare cum putem.

— Așa n-o să izbutim niciodată! Ideea mea e mai bună: îl punem pe apă cu o velă și niște flotoare.

— Cu o velă și niște flotoare?

În loc să-și piardă vremea explicându-i, Terry se în dreptă spre un pâlc de palmieri și se întoarse peste puţin cu patru nuci de cocos și o frunză mare de palmier.

Spintecă nucile în jumătăţi cu ajutorul unei pietre. Apoi, cu briceagul, le făcu o gaură la gură, prin care petrecu un curmei de liană, întocmind astfel două șiraguri.

— Copiii băștinașilor se folosesc de astfel de flotoare când învaţă să înoate — îl lămuri, în sfârșit, pe Nick, care stătea cu ochii holbaţi la el. Cu un șir de flotoare sub spate și cu altele sub picioare, Chico va pluti pe apă ca un dop. Atenţie, Nick, ridică-i picioarele, eu îl ţin de subsuoară…

Ridicându-l cu băgare de seamă, îl transportară la ţărm, apoi îl așezară pe spate în apă. Flotoarele îl susţineau de minune.

— Perfect!… Chico, ia frunza de palmier în mâini și caută s-o ţii cât mai sus, ca pe velă — îl instrui Terry.

Chico făcu întocmai, nespus de amuzat simţind cum vântul se opintește în pânza vegetală la început ușurel, apoi din ce în ce mai serios. Băieţii se ţineau cu greu după el, deși înotau din răsputeri. Abia când se apropiară destul de mult de plută ca să-i poată distinge, Bombasto și Fisher pricepură că s-a petrecut ceva

anormal. Ajungând la câţiva metri de plută, Fisher le întinse o prăjină întrebându-i ce s-a întâmplat, în timp ce-i ajuta să-l salte și să-l tragă pe Chico pe punte. Îi făcură două aţele din două scândurele, iar Bombasto deschise câteva cutii de conserve și se apucă să prăjească niște cârnăciori.

— O îmbucătură vă va ajuta să vă recuperaţi energia cheltuită.

După ce terminară de mâncat, Terry și Nick făcură o descriere atât de entuziastă a insulei, încât Bombasto și Fisher aveau ochii în lacrimi văzând-o cum dispare încetul cu încetul în urma lor.

— Singura mângâiere e că vom mai face asemenea descoperiri încântătoare — încheie, oftând, Terry. Ah, dar nu ştiţi un lucru formidabil! De acum înainte, numele noastre vor figura în cărţile de istorie și de geografie alături de numele altor exploratori celebri. Ascultaţi cât de minunat sună: Columb, Magellan, Cook, Terry Benson, Nick, Fi…

Spre dezamăgirea lui, Fisher nu se arătă de loc impresionat. Mai mult chiar: în loc să împărtășească sentimentul lor de mândrie și să se extazieze la gândul nemuririi, îi tăie vorba nu fără un zâmbet ironic:

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spulber gloria, Terry…

În timp ce voi eraţi pe insulă, am făcut și eu o descoperire. Și anume că sextantul meu era defect. Probabil că în noaptea când am sărit de pe *Tropicana* pe plută s-a zdruncinat, sau poate i-o fi plesnit vreun arc, ceea ce a determinat o deplasare de câteva grade. Când am descoperit unde e buba, nu mi-a fost greu să-l repar. Am refăcut calculele și, bineînţeles, am găsit insula pe hartă.

Poartă numele de Malden și, după cum se arată în ghidul meu de buzunar, a fost descoperită de un englez încă din anul 1825. Deși era cunoscută și de polinezienii de pe alte ostroave, care veneau cu pirogile s-o exploreze, ea n-a fost niciodată locuită până-n zilele noastre. Și-acum, băieţi, pregătiţi-vă pentru o nouă decepţie. Să vă citesc ce mai scrie aici, în ghid: *„De curând, în America s-au pus bazele unei societăţi pentru construirea unui cazinou pe Malden. Directorii societăţii prevăd că, din cei 500.000 de americani care vizitează anual insulele Hawai și celelalte insule din Mările Sudului, cel puţin zece la sută — altminteri spus 50.000 de turiști — vor fi atrași de acest cazinou, iar o linie aeriană specială, deservită zilnic de un avion, în ambele direcţii, va face legătura între Hawai, Malden și Tahiti. În proiect se prevede și un hotel cu aproximativ 1.000 de camere, un modern complex comercial, câteva piscine și un debarcader pentru iahturile venite să participe la diverse competiţii nautice pe oceanul dinafara lagunei”.*

Fisher adăugă, cu același zâmbet de compătimire ironică:

— Vedeţi, aşadar, că nu e nicio pagubă că am dat chix cu insula asta.

De data asta, Terry nu mai găsi niciun răspuns.

CAPITOLUL VIII
Probleme arzătoare

După ce le mai trecu amărăciunea pricinuită de insula Malden, echipajul *Equatorianei* se apucă să studieze cu migală harta, pentru a nu mai rătăci în neștire. După toate probabilităţile, aveau să mai întâlnească nenumărate alte insule tot atât de mirifice ca Malden, despre care ghidul lui Fisher nu menţiona că ar fi și ele expuse ţelurilor turistice ale constructorilor de cazinouri și hoteluri.

Prima insulă pe care o puteau atinge la capătul unei săptămâni era tot un atol. Se numea Maura și era mai mic decât cel precedent. Se mai deosebea de acesta și prin faptul că era lecuit de un trib de polinezieni.

— Cu atât mai bine — spuse Terry. O să găsim printre ei oameni binevoitori care să ne ajute să ne construim colibele și să ne arate locurile prielnice pescuitului.

— Câţi locuitori are? întrebă Nick, curios.

— Ghidul menţionează aproximativ șapte sute — îi răspunse Fisher.

— Perfect! Suficient ca să găsim destui băieţi pentru două echipe de fotbal. Ce zici, Terry?

— Ar fi grozav. Am putea programa imediat un meci, căci până o să ajungă mesajele noastre la colegii din An glia, mai e mult și bine!…

Chico, a cărui gleznă se mai vindecase, era deopotrivă de încântat. În schimb Fisher și Bombasto nu prea înmpărtășeau entuziasmul băieţilor. Fisher se temea să nu fi pătruns prea mult civilizaţia pe acolo, așa încât să nu mai poată fi vorba de un „paradis. Poate că sunt și albi pe acolo… Poate că băștinașii au să le ceară bani pentru terenurile unde-și vor clădi case și aranja grădini. Bombasto, dimpotrivă, era convins că oamenii din părţile astea oceanice erau sălbatici și vicleni. Spunea că avusese destule prilejuri să-i cunoască îndeaproape și că totdeauna se alesese cu fel de fel de neplăceri. Prietenii lui să nu-l înţeleagă greșit, să nu creadă cumva că se teme de băștinași. El îi va apăra pe toţi la caz de primejdie (spunând acestea, ridică revolverul și ochi într-o ţintă imaginară). Dacă, totuși, prietenii se hotărăsc să coboare pe o astfel de insulă, îşi vor da singuri seama că viaţa lor va deveni în curând un infern. Vor fi obligaţi să se baricadeze în casă și să stea cu cehii în patru ca să preîntâmpine atacurile.

Întâmplător, elementele naturale aveau să pună capăt argumentelor „pro” sau „contra* stabilirii lor pe Maura.

Căci, prin acţiunea conjugată a vântului și a curenţilor submarini, pluta fu împinsă tot mai aproape de insula cu pricina și, într-o bună zi, se opri la câţiva metri de ţărm. Părea, ca și Malden, raiul pe pământ. Coasta Maurei, spre deosebire de cea a Maldenului, avea nenumărate cricuri, admirabile trecători printre recifurile de mărgean, care le permiteau să acosteze adânc în interiorul insulei. La început, Fisher și Bombasto refuzară să debarce. Acceptară numai când Terry îi încredinţă că nu vor rămâne pe insulă dacă ea nu va corespunde așteptărilor. Apoi, ca un căpitan ce se respectă, Terry se urcă pe catarg, pentru a alege vadul cel mai

accesibil. În acest timp, echipajul aștepta la babord și la tribord semnaiul de pornire, ţinând mâinile încleștate pe vâslele improvizate din crengi groase și scânduri. Soarta le era bine voitoare. Pluta alunecă de la sine până în dreptul unei deschizături mai largi dintre stânci, iar apa fiind destul de adâncă, putură ajunge fără nicio dificultate pe plaja de nisip.

— Stop! comandă Terry, fericit că manevra izbutise și că, în sfârșit, puneau capăt lungii lor hoinăreli.

Se hotărâse, în gând, să rămână acolo, indiferent de ce vor spune ceilalţi.

Legară pluta de un ciot de copac, după care o luară la picior. Drept în faţa lor se desfășura splendoarea verde a unor palmieri. Se îndreptară într-acolo și dădură peste o cărăruie.

— Ar fi bine, Terry, s-o iei înainte. Nu strică să ai și un revolver cu tine. Eu voi forma ariergarda — spuse Bombasto, dându-i una din armele sale.

Terry și Fisher se gândeau că Bombasto era ca totdeauna un prăpăstios. Generalul, parcă ghicindu-le gândurile, le explică — nu fără o anumită logică — că Terry nu mai avea calitatea de comandant și de conducător al echipajului și pe uscat, așa că, de acum înainte, fiecare putea face ce-i place. Pentru a evita orice incident la ivirea băștinașilor, Terry o luă înainte pe potecă. Era bine bătătorită, iar plantaţiile tot mai numeroase îl fă cură să ajungă la concluzia că la capătul potecii trebuia să fie un sat.

— Iohooo! strigă el când zări primul acoperiș din frunze de palmier al unei căsuţe.

Știa că acesta era semnalul cu care polinezienii din Mările Sudului se chemau unii pe alţii.

Ciudat… Nu-i răspundea nimeni. Nu se auzea nici mă car lătratul unui câine. Neliniștit, Terry deschise ușa căsuţei. Era pustie. Pustie și coliba învecinată, pustie și cea de peste drum. Printre colibe se aflau plantaţii de pomi fructiferi. Terry străbătu câteva livezi, repetând strigătele. Era cât pe ce să ajungă la punctul de unde plecase, când deodată, dindărătul unui copac gros, auzi o voce răgușită poruncind:

— Mâinile sus!

Terry se adăposti imediat după trunchiul unui bananier și întinse revolverul. Spaima lui avea să dureze nu mai o clipă, căci vocea care îl somase atât de autoritar era a lui… Bombasto! auzind strigătele lui Terry, îşi închipuise că e un băștinaș. Râzând și cu mâinile ridicate deasupra capului, escortat de Bombasto, porniră spre locul unde restul echipajului aștepta nerăbdător.

— Îmi pare rău că generalul n-a avut norocul să înșface un băștinaș — îşi încheie Terry relatarea, spre ne spusa veselie a tuturor. Dacă găbjea unul, poate că dezlegam mai repede misterul satului ăstuia. S-ar părea că a fost părăsit de curând. Casele sunt încă în stare destul de bună. Dacă ar fi fost abandonate, era de așteptat ca live zile să fie năpădite de bălării. Ceea ce nu-i cazul.

— Poate că oamenii au plecat pe o altă insulă, din lipsă de apă… Or fi secat fântânile. S-au mai văzut astfel de băjenii provocate de secetă — îşi dădu cu

părerea Fisher.

— Da' de unde! Toate fântânile sunt pline cu apă bună de băut.

— Să nu se fi înecat toţi în mare! dramatiza Nick.

— N-ar fi exclus… întrebarea e: de ce-au pornit cu toţii pe mare, oameni și animale? în tot satul n-am văzut picior de om sau de animal. Până și coteţele de găini, până și cocinele porcilor sunt pustii.

— Oricare ar fi pricina migrării, e de reţinut că suntem singurii stăpâni ai acestui sat — remarcă Bombasto, îndreptându-se spre căsuţa cea mai apropiată.

Câteva clipe mai târziu, băieţii îl auziră chiuind de bucurie. Ducându-se într-acolo și intrând înăuntru, îl găsiră tolănit pe o laviţă făcută dintr-o împletitură de crengi de ibiscus[16], peste care era așternută o saltea de frunze.

— E primul pat veritabil de când am părăsit Ecuadorul ! Pipăiţi ce moale e! Bineînţeles că e mai plăcut decât dușumeaua tare a cabinei!

— După mine, băieți! în explorare! Poate că mai găsim și alte culcușuri la fel! Pe cele mai faine, precum și locuinţele, ni le alegem prin tragere la sorţi.

— Mai întâi să căutăm să descoperim cauza fugii locuitorilor — spuse Terry, cam enervat de lipsa de interes a generalului. Trebuie să fi avut un motiv foarte te meinic… E în interesul nostru să aflăm de ce au făcut-o, pentru că de lucrul acesta depinde dacă rămânem sau nu pe insulă.

— S-or fi speriat de duhuri rele — zise Bombasto. Nici nu vă închipuiţi cât de proști și de superstiţioși sunt oamenii de pe meleagurile astea.

Terry scutură energic din cap și-i replică și mai enervat:

— Nu cred că trebuie să-i considerăm mai proști decât noi… Chiar dacă au fost alungaţi de superstiţii, e prudent să ne convingem că într-adevăr *aceasta* e pricina. Îmi propun deci să cercetez cu luare aminte toată insula. Vine cineva cu mine?

Toţi s-au declarat gata să-l urmeze, în afară de Bombasto, care socotea că e mai folositor să încerce starea paturilor din sat.

Încredinţaţi că vor izbuti investigaţia și fără Bombasto și revolverele lui, ceilalţi porniră. Nenumărate cărări du ce-au în toate direcţiile, dar, ca să fie siguri că nu omit nicio casă, îndată ce ieșeau din una treceau la cealaltă de peste drum. Văzură mulţi arbori de pâine, nenumărate plantaţii de taro așezate printre pâlcurile de palmieri. Judecând după movilele înalte de coji de cocos, se putea trage concluzia că băștinașii tocmai începuseră să pre pare copra. Ici, colo, dădură și de colibele în care se află postiseră în timpul acestei îndeletniciri. Exploratorii noștri, deși îşi semnalau prezenta prin strigăte, nu primiră niciun răspuns de nicăieri. Nicio urmă, nimic care să le arate că mai rămăsese picior de băștinaș pe insulă.

Terry îşi prevenise tovarășii să nu mai bea atâta lapte de cocos, căci, în loc să-și potolească setea, şi-o vor aţâţa. De-a surda avertisment. Până să-i dea dreptate, goliseră o cantitate apreciabilă, așa că, întorcându-se în sat, sleiţi și descurajaţi că nu putuseră dezlega enigma, primul lor gest fu să se repeadă la

---

[16] Arbore tropical, cu flori frumoase, din familia malvaceelor.

fântâni. Și fiindcă aveau nevoie să se răcorească după atâta umblat, umplură cu apă câteva tigve, le atârnară pe crengile unui copac și improvizară…

duşuri. Nu le mai rămânea decât să se lungească pe un așternut de frunze și să se odihnească înainte de a încropi ceva de-ale gurii.

— Credeam că în lipsa noastră Bombasto va avea grijă să ne pregătească de mâncare — mârâi cu ciudă Nick.

Când colo, îl vedeţi? A dormit tot timpul! Se vede treaba că a descoperit un pat strașnic. Îi auziţi cum sforăie?

Mai e vorbă că-l auzeau?! Zgomotul pe care-l făcea putea trezi tot satul, admiţând că ar fi fost populat. Ciu dat însă! Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic.

Terry ciuli urechile:

— Nu e numai sforăitul lui Bombasto. Mai e ceva…

Căutară cu toţii să deslușească de unde venea duduitul.

— Nu poate proveni decât de la un motor de vapor sau de avion — fu de părere Fisher.

Nedumerirea lor dură doar câteva minute, căci, ridicând ochii spre văzduh, zăriră două avioane. Probabil că piloţii îi observaseră, căci imediat, făcând un viraj brusc, coborâră în picaj la o mică distanţă deasupra palmierilor.

— Să știţi că e tata ! îngăimă Nick, alb ca varul.

— Lasă gugumăniile. Îl apostrofă Terry. De unde era să știe că suntem aici?

— Uiţi telegrama de pe *Tropicana?* Crezi că era atât de greu să ne ia urma? Se vede că nu-l cunoști pe tata…

Terry privea nedumerit evoluţia avioanelor. Și dacă Nick nu se înșela? Dacă tatăl și mama lui se aflau în unul din ele?

Zbârnâitul avioanelor se înteţea din ce în ce mai tare.

Coborâseră atât de jos, încât aproape că atingeau coamele palmierilor. Le putură identifica: erau niște aparate militare de recunoaştere. Câteva minute mai târziu, băieţii deslușiră clar capetele celor patru bărbaţi din carlingă.

Niciunul nu semăna cu unchiul Rollo sau cu tatăl lui Terry. Oftară uşuraţi.

Bombasto, în timpul acesta, nepăsător la toate câte se întâmplau în văzduh și pe pământ, dormea. Când se trezi, nu catadicsi nici măcar să deschidă ochii, ba chiar făcu un gest cu mâinile în lături, ca și când ar fi vrut să alunge o muscă supărătoare. Gestul lui însemna: ce căutaţi aici? Nu vedeţi că vizita voastră e nedorită?

Terry avu o idee năstrușnică. Luă o nuielușă și se apucă să scrie, cu litere mari de-o şchioapă, pe nisip:

CARAŢI-VĂ DE-AICI!

Nick adăugă dedesubt, cu litere și mai mari:

N-AVEM NEVOIE DE NIMIC

Fisher merse și mai departe:

PROPRIETATE PARTICULARĂ

Iar Chico, dând de data aceasta dovadă de inițiativă, mâzgăli cu stângăcie:

Aviatorii reușiseră probabil să descifreze mesajul exploratorilor noștri și, conformându-se, cotiră brusc, dispărând, ca peste puţin să reapară aruncând un container.

În cădere, acesta ateriză, pe acoperișul unei căsuţe:

— Halal militari! îi vedeţi ce bine au nimerit? ironiză Terry, grăbindu-se să se caţăre pe pridvorul căsuţei.

Ardea de nerăbdare să afle cât mai repede cine erau și ce voiau aviatorii. Deschise febril containerul și scoase dinăuntru o hârtie pe care era scris ceva. Începu să citească.

— Spune mai repede ce scrie acolo! De ce taci? îl întrebă Fisher enervat, văzându-l pe Terry împietrit de uimire.

Căutând să se stăpânească și dregându-și vocea, el începu să citească următoarele:

— „Către ocupanţii neautorizaţi ai Maurei! Vă aflaţi într-o zonă militară din care indigenii au fost de curând evacuaţi. În zilele următoare vor avea loc aici o serie de experienţe cu bomba atomică. Am stabilit legătura prin radio cu amiralul comandant al zonei. Vă ordonă să rămâneţi pe loc până când va veni un distrugător să vă ia”.

Terminând de citit, Terry se lăsă să alunece de pe acoperiș în mijlocul echipajului său. O adâncă descurajare îi cuprinse pe toţi.

— Dacă așteptăm distrugătorul, s-a dus pe copcă planul nostru — spuse Fisher, rupând tăcerea.

Ceilalţi nu-i răspunseră. Fisher continuă:

— Să presupunem că acel comandant al distrugătorului acceptă să ne remorcheze… Rezultatul va fi catastrofal. Pluta nu va rezista. Se va sfărâma ca o cutie e chibrituri, căci o asemenea navă de război înaintează cu o viteză de cel puţin treizeci și cinci de noduri pe oră. Și atunci cum ne mai putem continua călătoria, fără plută?

Amiralul n-o să ne dea alta. Așa că visul nostru s-a sfârșit ! Vom fi expediaţi urgent acasă!

— Niciodată, din principiu, nu am avut încredere în amirali! zise Bombasto.

— De ce n-am încerca să ajungem cu pluta noastră în larg? spuse Terry, revenindu-și din uimire și înflăcărându-se. Oceanul e nesfârșit, iar pluta noastră o infimă coajă de ou pe imensitatea lui. Nu putem fi reperaţi chiar atât de ușor. Poate că mai e o șansă de fugă. Văd în container o hartă a zonei interzise. Dacă izbutim să ieșim din zonă, nimeni nu ne mai poate împiedica sa debarcăm pe ce insulă dorim.

Toţi se declarară de acord, iar Terry continuă:

— Înainte de toate trebuie să dispărem din raza de acţiune a avioanelor. Tu,

Nick, șterge imediat tot ce am scris pe nisip și scrie, în schimb, cu litere cât mai vizibile: “O.K”[17]. Voi, ceilalţi, adunaţi cât mai multe nuci de cocos, banane și pau-pau, ca să le luăm cu noi pe plută. Nu uitaţi să umpleţi și câteva tigve cu apă.

Băieţii trecură imediat la executarea instrucţiunilor lui Terry. Câteva minute mai târziu văzură uşuraţi că avioanele o apucaseră, cu toată viteza, spre nord.

— Repede acum în direcţia opusă! spuse Terry. Haide, grăbiţi-vă ! N-avem timp de pierdut!

Pluta se smucea de ciotul de palmier de care fusese priponită.

— Băieţi, avem noroc! exclamă Fisher. E momentul refluxului. Apa din lagună se retrage către ocean! Avem cale deschisă!

Transportară de zor proviziile. Chico îi sfătui să ia câteva crengi de palmier, ca să manevreze pluta prin bancul de nisip și prin vadul puţin adânc al lagunei. Înainte de a da semnalul de pornire, Terry avu ceea ce i se părea a fi o idee strălucită:

— Ajutaţi-mă să transport buștenii ăștia pe ţărm – spuse el arătând înspre un maldăr de la marginea păduricii.

— Ce vrei să aci cu ei?

— Vreau să-i derutăm pe urmăritori. Îi aprindem, și ei or să creadă că am dat foc plutei și că ne-am refugiat undeva în interior. Le vor trebui câteva zile bune ca să scotocească toate cotloanele. În timpul ăsta, noi vom fi departe, în larg.

Lui Fisher și lui Nick nu le prea surâse planul, Bombasto însă se arătă încântat:

— Bravo, băiete. Ideea ta e admirabilă! Să nu șovăi niciodată să arzi toate punţile în urma ta. Dar dacă totuşi mai există o șansă să le salvezi, atunci cu atât mai bine. Ce mai păcăleală o să înghită amiralul!

Zicând acestea, Bombasto dădu foc buștenilor. Între timp, Terry îi luă pe Nick și Chico și se îndreptă cu ei spre ţărm.

Făcură o bunicică distanţă mergând încolo și încoace, până când, cotind brusc, Terry se întoarse la locul de unde plecaseră, după care o apucă pe una din cărăruile din pă durice, îndreptându-se spre plută. Planul lui era să-i facă pe urmăritori să creadă că s-au ascuns undeva în partea de nord a satului.

Fisher și Bombasto împinseră pluta pe apă, apoi o ancorară, așteptând venirea celorlalţi. Cu chiote de bucurie, băieţii înotară până la ea. În timp ce o împingeau cu crengile, dirijând-o prin laguna, ei îşi roteau privirile jur-împrejur. Niciun urmăritor nu se zărea. O jumătate de oră mai târziu, pluta era în larg.

A doua zi, după o noapte de odihnă binemeritată, ţi miră un consiliu de război. La o distanţă de câteva sute de mile sud-vest se afla, potrivit hărţii din container, un arhipelag foarte întins, cunoscut sub denumirea de Insulele Ellice. Examinând harta cu atenţie, îşi dădură seama că se aflau în afara zonei interzise. Hotărâră în unanimitate să se îndrepte într-acolo.

Problema era cum să sporească viteza plutei. Trebuiră să renunţe la singura soluţie indicată pentru asemenea scop — o velă — deoarece nu mai aveau ce

---

[17] În regulă. Expresie frecventă în limba engleză.

atârna la catarg, nicio ţoală, nicio cuvertură, nimic. De asemenea, nu putură realiza nici strălucita idee a lui Bombasto de a camufla pluta, căci, din păcate, nu exista niciun strop de vopsea la bord. În schimb fură de acord cu Terry că ar trebui desprinse, provizoriu, catargele, ceea ce ar spori șansele de a trece neobservaţi, în caz de urmărire.

După un prânz bogat, compus din nuci de cocos, banane și pau-pau, se puseră pe treabă. Catargele erau neobișnuit de grele, iar marea, foarte agitată, le îngreuia munca.

Petrecură o zi întreagă creştind, în dușumeaua plutei, în jurul catargului, un șănţuleţ și improvizând un fel de scripete care, acţionat de o frânghie, îi putea ajuta la manevrarea catargului în sus și în jos, ridicându-l și coborându-l după împrejurări.

— Acum meritäm să îmbucăm și noi ceva — spuse Bombasto vesel. Ce doresc domnii? Cârnăciori fripţi? Poate o tocăniţă bine scăzută? Domnii pot alege ce le dorește inima… Chico, aprinde primusul!

Aleseră cârnăciori fripţi. Chico se și execută. Dar, înainte de a se apuca să pompeze primusul, intră în cabină, unde zăbovi o bucată de timp, apoi ieși pe punte căutând nu știu ce.

— Nu ştiţi unde-s chibriturile? Nu le găsesc nicăieri…

Nu-i răspunse nimeni. Habar n-aveau unde sunt. Până la urmă Terry exprimă cu glas tare ceea ce toţi bănuiau: le uitaseră pe insulă când au aprins buștenii.

Trebuiră să se mulţumească deci cu fructe crude și nuci de cocos. Fisher rupse primul tăcerea, cerându-i lui Terry ceasul de la mână.

— Ce vrei să faci cu el? îl întrebă acesta cu mirare. Ai și dumneata unul.

— Știu. Tot ce-ţi pot răspunde e că avem norocul că *sunt* două ceasuri la bord. Hai, dă-l încoa și ai să vezi…

Cum americanul nu era în toane prea bune, Terry îi satisfăcu cererea fără să mai crâcnească. Fisher băgă ceasornicul în buzunar și nu dădu nicio lămurire în tot cursul orelor următoare până la culcare. Care nu le fu uimirea când, a doua zi dimineaţă, ieșind pe punte, auziră zumzăitul familiar al primusului. Fisher pompa de zor și o flacără vie, albastră, încununa discul de metal al lămpii de gătit. Alături se afla o lentilă, formată din geamurile convexe de la ceasornicele lor. Ingeniozitatea lui Fisher fu răsplătită cu sincere felicitări, iar Bombasto, entuziasmat, îl bătu prietenește pe umăr — după obiceiul american — și-l pupă zgomotos pe amândoi obra şi — după obiceiul ecuadorian.

Și iarăși se mai scurseră câteva zile, fără ca vreun vas de război să apară la orizont. Aviatorii — era clar — le pierduseră urma. Chiar dacă am presupune că ei nu se lăsaseră înșelaţi de stratagema plutașilor, șansele lor de a-i repera scădeau pe măsură ce vântul înteţit răscolea valurile, care se ridicau până la acoperișul cabinei. Nu mai aveau deci niciun motiv să se teamă, iar când Chico, ca să-i înveselească, începu să cânte din fluier, buna dispoziţie le reveni de-a binelea.

Din păcate, cu cât se simţeau mai în siguranţă, cu atât slăbeau și disciplina și ordinea la bord. În unanimitate.

Terry fusese reales căpitan până la capătul călătoriei. Totuşi, o luă şi ol razna, în această atmosferă de sărbătoare generală. Cu cât se apropiau mai mult de Insulele Ellice, cu atât programul lor de muncă şi de cart era mai puţin respectat.

Într-o zi, după prânz, moleşiţi de căldura soarelui, mângâiaţi de briza dulce a mării, adormiră cu toţii, fără să fi stabilit în prealabil cine urma să preia cartul. Terry n-ar fi putut spune cât dormise, când deodată fu trezit de un ţipăt. Dezmeticindu-se, îl auzi pe Chico strigând că arde ceva. Amintindu-şi de păţania lor din noaptea când tot micul indian zărise, primul, pachebotul *Tropicana,* îl corectă:

— Iarăşi confunzi focul cu lumina? Ei hai, spune-mi, unde ai văzut o lumină?

Dar era un foc de-adevăratelea, şi încă unul serios de tot. Flăcări mari, roşii, lingeau lacome puntea în partea dintre primus şi prova. Cum adormiseră cu toţii în cabină, iar vântul sufla de la pupa, nu simţiseră nici dogoarea focului, nici mirosul de ars. Mai mult ca sigur că focul fusese provocat de neglijenţa unuia din ei, care lăsase lentila pe dușumeaua de bambus a plutei. Cine săvârşise imprudenţa fatală nimeni n-avea să ştie vreodată.

Apă aveau de unde lua. Numai că Fisher şi Nick, năpustindu-se să umple cele două chiupuri de lut, se ciocniră unul de celălalt, prefăcând vasele în cioburi. Rămaseră cu toartele în mâini. Chico se repezi în cabină şi se întoarse numaidecât cu pătura lui zdrenţuită, pe care o folosiseră ca velă la catarg. O udară cu apă şi o aruncară peste vâlvătaie. Degeaba: abia reuşeau să înăbuşe flăcările într-un loc, şi ele izbucneau în altul, mai puternice, întinzându-se pe întreaga suprafaţă plutei. Vântul împinse flăcările spre cabină.

— Trebuie să ne salvăm lucrurile! răcni Terry, disperat. Singura soluţie e să le aruncăm în apă.

Se năpustiră în cabină, dar nu mai avură timp să ia decât câteva obiecte fără importanţă, căci cabina fusese şi ea cuprinsă de flăcări. Ca să nu ardă şi ei, săriră în mare. Având în vedere că Bombasto nu ştia să înoate, îl legară cu o funie de mijloc şi-i dădură şi lui drumul în apă. Câteva clipe mai târziu, catargul se prăbuşi peste cabină, sfărâmând-o.

— S-a gândit careva să lege cu o sfoară obiectele aruncate în mare? întrebă Terry.

Din nenorocire, niciunul nu avusese această prezenţă de spirit. Văzură doar o lădiţă, o cămaşă şi un carnet plutind departe de ei. Harponul, sextantul, busola, cuţitele se scufundaseră.

Mai apucară să asiste la ultima fază a incendiului. Curând, din plută nu mai rămăsese decât scheletul, adică cele nouă grinzi groase legate una de alta, care, fiind afundate adânc în apă, scăpaseră de la dezastru. Acum se puteau încumeta să se urce pe trunchiurile arse şi înnegrite de fum. O parte din odgoanele care le ţineau împreunate arseseră şi ele, dar cele cruţate de flăcări mai puteau asigura plutirea carcasei. În condiţiile atât de vitrege ale clipei aceleia, epava era totuşi o salvare. De asemenea salvatoare erau şi puţinele obiecte descoperite în spaţiile dintre buşteni — un cuţit şi o sticlă goală.

— Mai are cineva un creion ca să putem lansa un S.O.S. într-o sticlă? întrebă Terry.

Spre nespusa lor bucurie, Fisher, scotocindu-se în buzunar, găsi caietul de bord și creionașul lui de argint. Rupse din caiet o filă, o lăsă să se usuce la soare și scrise pe ea un apel de ajutor, indicând totodată și poziţia lor aproximativă. Terry adăugă pe marginea filei alte câteva S.O.S.-un înainte de a o împături și a o introduce în sticlă. Ca dop folosiră puţină rășină din scoarţa buștenilor. În ultimul moment, Terry legă de gâtul sticlei o cârpuliţă în chip de fanion. Cu steguleţul fluturând în bătaia vântului, sticla de coca-cola îşi luă drumul pe mare. Sperau ca apelul lor să nu se piardă în neant.

Între timp se lăsase întunericul, iar înaintea lor se deschidea o lungă și frământată noapte în care aveau să discute tot soiul de probleme. Dintre ele, cea mai spinoasă era cum să-și procure hrana fără harpon, fără undiţă. Din puţinele soluţii imaginate au ales-o pe cea mai realizabilă: confecţionarea unui harpon primitiv, prin legarea cuţitului de o bucată de lemn.

În dimineaţa următoare, Fisher sări în apă și încercă să harponeze. Fără mască însă nu putea vedea în apă şi-şi pierdu vremea degeaba. După o jumătate de oră de încercări nereușite, fu bucuros să-l lase pe Terry să-și încerce norocul. Spre rușinea lui, nici Terry nu izbuti. Observase însă câteva scoici mari, printre algele de sub bușteni. La drept vorbind, nu cu ochii le „observase”, ci cu… spinarea, julindu-se de ele. Cu mari eforturi, smulseră atâtea scoici cât să-și astâmpere foamea care-i mistuia, iar ca desert — la sugestia lui Fisher — mâncară cu toţii alge, bineînţeles afară de Bombasto. „Parcă mâncăm jurubiţe de aţă” — mormăiau băieţii, dar Fisher îi asigură că ele conţineau minerale utile organismului. Japonezii — adăugase el — mănâncă în fiecare zi alge.

Și iarăși începură a examina problema pescuitului. Terry ajunse la concluzia că era mai practic să pândească de pe plută peștii. Cu puţintică răbdare, puteau să-i împungă cu harponul atunci când macrourile și thonii îşi scoteau boturile afară. Calculele lor erau fără îndoială corecte, dar Terry, cătrănit că-și pierduse bunătate de harpon, ezita să-i înţepe cu unealta aia ridicola, fără să fie sigur de reușită. Abia în după-amiaza zilei următoare reuși, după îndelungate așteptări și manevre, să prindă un macrou. Lihniţi cum erau și însetaţi, primiră această izbândă cu chiote de bucurie. În entuziasmul general, Bombasto uită de aversiunea sa pentru peștele crud și strânse, într-o largă îmbrăţișare, nu numai pe Terry, ci și macroul!

Dar în asemenea condiţii, aventura lor devenea din ce în ce mai chinuitoare. În afară de atâtea altele, mai greu de îndurat era dogoarea soarelui tropical, de care nu se puteau apăra pe pluta lor lipsită de orice adăpost. Când îi răzbea arșiţa cumplită, săreau în apă să se răcorească. Erau însă atât de sleiţi de puteri, încât nu puteau sta agăţaţi de plută mai mult ca o oră. Curând, începură să li se umfle picioarele și să li se înmoaie unghiile de atâta ședere în apă.

Și așa, zilele treceau una după alta. În special îi chinuia setea. Ceasuri de-a rândul priveau tot mai neliniștiţi cerul invariabil senin, căutând să dibuiască un cât de mic norișor vestitor de ploaie. Când, în sfârșit, zăgazurile ce rului se sparseră

cu fulgere și tunete, râdeau ca niște copii fericiţi primind darurile lui Moș Crăciun. După prima aversă urmară altele, din ce în ce mai potopitoare și mai lungi. Începură acum să blesteme ploaia ce nu mai contenea, așa cum înainte blestemau dogoarea soarelui. Cu toate că termometrul — presupunând că ar fi avut unul — ar fi indicat cu siguranţă cel puţin 65 de grade Fahrenheit, în momentele acestea le clănţăneau dinţii de frig și erau nevoiţi să sară în apă ca să se încălzească!

Ajunseseră în acel hal de sleire când nici raţia cotidiană de pește nu şi-o mai puteau procura. Într-una din dimineţi, Terry, deși într-o stare totală de sfârșeală, livid și cu ochii în fundul capului, mahmur după o noapte mai agitată ca oricare alta, făcu o ultimă tentativă de a harpona o problematică scrumbie. Deodată lăsă să-i scape harponul din mână și zgâi ochii. Nu, nu se înșela, coca ce i se părea o nălucire se afla acolo, aievea. Începu să strige:

— Un vapor. Un vapor! Vine spre noi!

Într-adevăr, silueta unui vapor (să fi fost un distrugător?) se profila vizibil la orizont și părea că se îndreaptă spre ei. Marc le fu dezamăgirea văzându-l însă că apucă în altă direcţie. Se ridicară în picioare și agitară cu disperare mâinile, deși îşi dădeau seama că nu aveau nicio șansă ca pluta lor cotropită de valuri să poată fi observată de cineva.

— Ah, dacă am putea aprinde un foc!… spuse Terry, privind amărât bușteniı pârliţi.

— Cum de nu m-am gândit să trag câteva focuri de revolver! se văicărea Bombasto.

— Eh, dacă n-am fi demontat catargul ca să nu fim observaţi! oftă Nick cu un reproș.

O tăcere apăsătoare se lăsă asupra tuturor. Terry se apropie de marginea plutei, ca să vadă dacă scrumbia pe care o prinsese înainte mai era acolo, şi îşi dădu seama de realitatea cruntă: peștele dispăruse în apă odată cu „harponul” pe care-l scăpase din mână când zări se va porul. Băieţii căutară să-l consoleze, spunându-i că-l admiră pentru frumoasa lui strădanie de a face totuși faţă situaţiei, în vreme ce ei n-aveau nici măcar energia să ridice un deget. O sugestie a lui Fisher le mai descreţi frunţile. Propunea să se confecţioneze un laţ dintr-o bucată de odgon, pentru o ultimă încercare.

— N-am nimic contra — răspunse Terry. Să încercăm. Dar mai e ceva de rezolvat: cum ademenim peștele să intre în laţ? încă n-am auzit ca cineva să fi prins thoni cu sistemul acesta! Cu rechinii s-ar mai putea, dar nu cu thonii!… Aţi observat un rechin albăstrui, care se ţine scai de noi încă de când a izbucnit incendiul pe plută? Marinarii știu că rechinilor le plac mortăciunile. Rechinul ăsta ne-a pus gând rău! Simte că suntem la grea ananghie şi-şi așteaptă liniștit ceasul. Cred că e momentul să-i stricăm socotelile. Mai bine el în stomacurile noastre, decât noi în burdihanul lui !

— Crezi că se poate să mănânci carne de rechin? întrebă Nick. Oamenii din Mările Sudului nu pun gura pe carnea lui.

— Când ai la îndemână pești mai gustoși, nu te uiţi la rechini, căci carnea lor e

vârtoasă și amăruie — îl susţinu Fisher. Dar în lipsă de altceva…

— Omul la nevoie mănâncă orice! admise Nick, posomorât.

— Pe mine lăsaţi-mă să mor liniștit de foame — oftă Bombasto.

Fără prea multă speranţă, Fisher și Terry aruncară laţul în mare. Rechinul, ca și cum ar fi tras cu urechea la ce grăiau cei de sus, înota acum foarte aproape de plută.

Nu părea nici intimidat, nici dispus să-și vâre de bunăvoie căpăţâna în juvăţ.

— N-am procedat bine — zise Fisher, scoţând laţul din apă. Trebuie să calculezi bine când îl arunci. În așa fel ca să-l înhaţi într-un loc unde e mai subţire, adică de coadă. Domnule general — i se adresă el lui Bombasto — dacă tot vrei şti mori, ce-ar fi să te așezi pe marginea plutei și să lovești apa cu picioarele?. Poate că în felul acesta vei stârni curiozitatea rechinului, înlesnindu-ne prinderea lui…

— Dacă e să mor, atunci vreau s-o fac într-un mod demn și să fiu înmormântat cu toate onorurile militare, în propria mea ţară, nu uitat în burta unui rechin ! râspunse Bombasto, marţial.

Chico se oferi să ţină el locul generalului.

— Nu — îi ripostă Fisher. Pielea ta e de culoare prea închisă. Nouă ne trebuie o pereche de picioare albe, alt minten rechinul nu le vede. Dihăniile astea au vederea slabă.

— Atunci să ne facă Nick serviciul ăsta — interveni Terry privind în direcţia prietenului său. Haide, Nick, te asigur că rechinul nu va îndrăzni să se atingă de tine dacă lovești puternic apa cu picioarele.

Nick nu se arătă încântat de această perspectivă. Se scărpină încap și se strâmbă.

— În cazul acesta am s-o fac eu — spuse Terry cu hotărâre.

Era totuși neliniștit. Adresându-se lui Fisher, îi atrase atenţia:

— Te rog să fii cu ochii în patru. Arunci laţul înainte ca rechinul să ajungă la picioarele mele… Nu se știe niciodată…

Terry începu să plescăie apa cu picioarele. După un timp, dihania lunecă lin, apropiindu-se paralel cu pluta. Fisher, care o pândea, o lăsă să ajungă cu partea dindărăt a trupului în dreptul lui și atunci zvârli laţul. Imobilizat cu coada în aer, rechinul era condamnat, căci, ca orice vietate marină, întreaga lui capacitate de mișcare și de cârmuire se afla în apendicele codal.

Toţi patru apucară odgonul, luptându-se să tragă vânatul pe plută.

Neavând cuţit, Fisher se folosi de o cochilie mare de scoică. Cu muchia ei zimţată și tăioasă spintecă burta animalului, împărţind tuturor o bucată zdravănă dintr-o carne albă, asemănătoare cu a codului, dar vâscoasă și tare. Gustul ei nu era chiar atât de oribil pe cât se aşteptau. Sau poate li se părea, căci erau înfometaţi. După ce mâncă și a treia porţie, Fisher luă din nou scoica în mână.

— În stomacul rechinilor se găsesc uneori obiecte ciudate — spuse el. Ia să vedem…

Zis și făcut. În burdihanul căscat se ivi deodată un obiect cilindric, cu gât prelung și care strălucea în lu'mina zilei. Nu le fu de loc greu să-l identifice: era sticla cu

mesajul către cei de acasă, aruncată în mare numai cu o săptămână în urmă.

Se așezară pe podea, deznădăjduiţi. Într-un sfârșit, Bombasto curmă tăcerea cu o frază ce cuprindea dezolarea care pusese stăpânire pe inimile tuturor:

— Din ziua în care am părăsit Maura, din câţi pești are oceanul, numai rechinul ăsta s-a găsit să se apropie de plută. Dacă în zilele următoare nu se vor mai ivi alţii, apoi ne-am dus pe copcă.

CAPITOLUL IX
O comunicare telefonică din depărtări îi readuce la datorie

Din păcate, prorocirile lui Bombasto se adeveriră. În pofida dibăciei cu care mânuiau acum laţul, thonii și scrumbiile aurii nu se lăsau prinși. Naufragiaţii zăceau acum nemișcaţi pe punte, scrutând zadarnic oceanul pustiu. După câteva zile de astfel de regim, nu mai fură în stare nici să ţină ochii deschiși, chiar avură momente de leșin. Și iată că pe neașteptate se ivi și ziua frumoasă întru toate.

Lui Chico îi revine meritul de a fi inaugurat această zi providenţială, descoperind la orizont un punct întunecat ce aducea cu o insulă. La strigătele lui, tovarășii săi nu avură putere să reacţioneze. Terry nici nu tresări mă car, iar Fisher făcu un gest cu mina, să-l lase în pace.

Nu reacţionară nici când Chico, îngrijorat, le atrase atenţia că, fiind în derivă, riscau să lase insula în urmă. Totuși, ceva mai târziu, simţiră că au ceva amărui și aromat în gură și auziră un glas ce semăna cu al lui Chico poruncindu-le autoritar să mestece, ceea ce și făcură, mecanic. Încetul cu încetul, începură a-și reveni în simţiri, iar peste puţin izbutiră chiar să se ridice în coate. Li se trezi și curiozitatea să afle ce mestecau. Scuipară în palmă o substanţă moale, cafenie.

— Drace! Păi ăsta-i tutun!

— Nu, nu e tutun — le răspunse Fisher — ci frunze de coca.

— Așa-i — confirmă Chico. Frunze de coca. Am reuşit să salvez câteva de la toate naufragiile noastre. N-am vrut să mă ating de ele decât la mare ananghie. Când sunt în Ecuador și mă simt obosit după un drum lung sau după o muncă grea, mestec totdeauna câteva frunze din astea și imediat îmi trece oboseala. Cum am zărit insula, am mestecat la iuţeală câteva frunze. Au în ele o putere magică. Îţi dau forţă.

— În limbaj științific, puterea asta magică se numește „cocaină” — spuse, cu un zâmbet palid, Fisher.

Terry se ridică în picioare și privi în direcţia insulei de care între timp se apropiaseră binișor. Fisher, Bombasto și Nick, înviorați și ei graţie miraculosului leac, i se alăturară. După un timp, luând seama dincotro bătea vântul, Terry spuse îngândurat:

— Greu… Chiar dacă am avea o pânză și câteva vele, tot n-am fi în stare să îndreptăm pluta în direcţia pe care am dori-o. Mărturisesc că n-am habar cum am putea scurta drumul până la coastă cu pluta asta. Pe de altă parte, dacă nu luăm

imediat o hotărâre, riscăm să fim târâţi de valuri cine știe unde…

— Ce-ar fi să încercăm să ajungem înot? Propuse Nick. Aflaţi că mă simt puternic ca un leu… mai bine zis, ca un rechin!

— Să înotăm până acolo? i-o reteză Terry. Avem cel puţin două mile de străbătut până la coastă. Și ce facem cu Bombasto? Uiţi că nu știe să înoate?

Nick nu era omul pe care să-l descumpănești atât de ușor. Răspunse:

— Îl remorcăm! Am scos-o la capăt cu Chico, atunci când și-a sucit glezna pe Malden; de ce n-am încerca și cu Bombasto? Vântul ne e prielnic și, cu un pic de efort, sunt sigur că vom reuși.

— E mult mai riscant decât îţi închipui — se împotrivi Fisher. Acum te simţi în puteri, căci mai ești încă sub efectul cocainei, care ţi-a biciuit nervii. Să știi însă că trupul tău e tot atât de slăbit ca mai înainte. E o falsă vigoare: un efort mai mare te doboară. Trebuie să găsim un alt mijloc.

— Ce propui?

— Să vâslim — interveni Terry.

— Cu ce?

— Cu mâinile !

Ideea era năstrușnică, dar, neavând alta mai bună, acceptară. Lungindu-se aşadar pe burtă, care la babord, care la tribord, începură să lopăteze voinicește cu palmele. Într-adevăr, pluta se avântă ceva mai repede, însă nu atât de repede ca să poată dovedi o distanţă atât de mare. Și iarăși îi cuprinse deznădejdea.

— „Vâslele” noastre sunt prea mici — spuse Terry privindu-și dezgustat mâinile. Totuși, ceva trebuie făcut. În primul rând „să analizăm situaţia metodic și apoi să luăm o hotărâre “raţională” — cum obișnuiește tata să spună.

La ce concluzie ajungem? E simplu: nu vâslele sunt prea mici, ci pluta prea mare. Care va să zică, singura soluţie logică ar fi să micșorăm pluta.

Dar, afară de Fisher, nimeni nu era atent la ce spunea. Ceea ce nu-l împiedică să continue:

— Din cei nouă bușteni păstrăm numai unul. Dacă cinci oameni pot urni nouă, înseamnă că vor fi în stare să urnească infinit mai bine și mai repede *unul* singur. Raportul de forţe se schimbă în favoarea noastră considerabil. Un alt avantaj e că, încălecând pe un singur buștean, avem ambele mâini libere pentru vâslit. Și picioarele. Și pe urmă nu mai trebuie să ne facem griji cu senior Bombasto. Dimpotrivă, de data asta generalul ne va fi foarte util. Din noi toţi, el are mâinile cele mai mari.

— Hm! Ideea n-ar fi rea — îi răspunse Fisher — dar numai să ajungem la insulă. Nu mă încântă de loc perspectiva de a rămâne călare pe un buștean în mijlocul celui mai mare ocean de pe glob!

— Desigur, nu putem risca să depășim insula — îi răspunse Terry.

Găsi o scoică mare, cu valvele foarte ascuţite. Cu ajutorul lor izbuti să reteze nu numai odgoanele de legătură ale grinzilor, dar și curmeiele ce le ţineau fixate de bușteni transversali de la cele două capete. Făcură o probă, așezându-se cu toţi călare pe un singur buștean, dar imediat îşi dădură seama că, din pricina greutăţii,

acesta intra prea adânc în apă și risca să-i scufunde. Atunci mai luară unul și se împărţiră în două grupe: pe un buștean se chirciră Bombasto și Fisher, pe celălalt, Terry, Nick și Chico. Ca să prevină orice accident, îl legară pe Bombasto de talie cu o funie destul de lungă, petrecând celălalt capăt în jurul bușteanului.

După câteva încercări de a găsi poziţia cea mai potrivită pentru vâslit, constatară că stând mai spre partea dinainte a așa-zisei plute, reușeau cel mai bine, cu toate că îşi păstrau destul de greu echilibrul. Cele două „echipe", se luară chiar la întrecere. Fisher se dădu bătut primul, spunând că n-are niciun rost să mai continue așa, că e inutil să-și irosească toate forţele înainte de a ajunge la liman.

Insula se vedea din ce în ce mai desluşit. Pe măsură ce se apropiau de ţărm, talazurile, creșteau, izbindu-se înspăimântător în stâncile de mărgean.

— Să căutăm un alt mal! răcni Terry cât îl ţinea gâtlejul, ca să fie auzit în vuietul infernal al oceanului. Nick, ajută-mă să mă ridic, ţine-mă de mână. De jos nu văd nimic…

Dacă Terry ar fi chibzuit mai bine înainte de a se ridica în picioare, dacă s-ar fi gândit cât e de primejdios să-ţi păstrezi echilibrul pe un buștean alunecos, dacă Nick ar fi fost mai puţin supus și l-ar fi sfătuit să nu se aven tureze într-o atare acrobaţie, poate că lucrurile s-ar fi desfășurat altfel. Dar Nick, în mod automat, întinse mâna și-l ajută să se ridice.

— Încetează odată de a mai învârti așa bușteanul! Ţipă Terry înainte chiar de a reuși să se ridice în picioare.

— Dar nu eu, ci…

Protestele lui Nick se înecară în mare, căci bușteanul, învârtindu-se cu o jumătate de cerc, îi răsturnă pe toţi în apă. Când izbutiră să iasă la suprafaţă, abia respirând, bușteanul se depărtase binișor de ei.

— Staţi așa, vă venim îndată în ajutor! mai reușiră să audă strigătul lui Fisher.

Dar nu apucară decât să zărească bușteanul pe care călăreau Fisher și Bombasto, căci, în momentul când salvatorii se căzneau să vâslească numai cu o mână spre ei.

Terry fu smucit într-o parte și alta de valuri și târât într-un vârtej ce-l aspiră ca o turbină hidroelectrică. său cât de viteza învârtirii, năpădit de groaza morţii, se zbătea în capcana lichidă ca un gândac într-o chiuvetă cu robinetul deschis. Când, după câteva clipe, ieși din nou la suprafaţă, primul lucru pe care-l zări fu bușteanul. Mulţumind în gând Celui-de-Sus, se căţără pe el și vărsă toată apa înghiţită.

După un timp, redobândindu-și stăpânirea de sine, aruncă o privire în jur. Se afla într-o lagună cu apă îi niștită, la o mică distanţă de o plajă de toată frumuseţea.

Nu departe văzu bușteanul lui Fisher și Bombasto. De bună seamă, încercând să-i salveze, fuseseră târâţi de năprasnicele talazuri. Dar Chico și Nick? Ce se întâmplase cu ei? Terry, acum în siguranţă, îşi plimbă ochii de-a lungul ţărmului, sucindu-se încolo și-ncoace. Deodată, la vreo sută de pași, desluși trupurile lui Fisher, Nick și Chico. Zăceau inerţi pe plajă, la o mică distanţă de apă, așa cum îi prăbușise cumplita istoveală. Dar Bombasto?

Făcând un efort. Terry se duse lângă bușteanul lui Fisher și Bombasto. Dădu

târcoale bușteanului, care plutea pe apa limpede și puţin adâncă, îl împinse puţintel la o parte, se uită sub el… Bombasto nicăieri. Mai mult, lipsea și frânghia de care fusese ancorat. Fără să vrea, îşi îndreptă privirea dincolo de baricada de corali ce împrejmuia laguna, spre oceanul unde bătălia titanică a valurilor continua fără întrerupere. Se înfioră. Bietul Bombasto! Cum era să le biruie, cu groaza lui de adâncuri, cu neștiinţa lui de a înota!

Se simţea vinovat. El a avut ideea împărţirii în două grupuri. Dacă barem s-ar fi aventurat cu toţii laolaltă pe doi bușteni împreunaţi, poate că lucrurile ar fi decurs altfel. Bombasto, între ei, ar fi avut condiţii mai bune de ocrotire.

Deodată tresări. La extremitatea aflată în apă a bușteanului de pe care descălecase cu câteva clipe mai înainte atârna o frânghie! Ce căuta o frânghie înfășurată în jurul acestui buștean?

Și deodată înţelese misterul: era bușteanul pe care călătoriseră Fisher și Bombasto. Cu puţin noroc, poate că generalul se mai afla la capătul ei. Înfrigurat, apucă funia și trase. Simţi îndată o rezistenţa. Opintindu-se, reuși să urnească și să aducă repede la suprafaţă un „obiect” rotund, aidoma unui cuib de păsărică, în mijlocul căruia se afla un ou. N-a trebuit să examineze „obiectul” cu atenţie ca să descopere că „oul” era de fapt scăfârlia pleșuvă a generalului, iar cuibul, o cunună de plante oceanice. Mai observă că Bombasto ţinea degetele crispate pe o rămurică de mărgean. În disperarea lui de a se salva, încercase, probabil, să se agaţe de ea. O puzderie de scoici, de licheni și de mărgeni îi acopereau cămașa și brăcinarii. „Parcă-i Neptun în persoană!” nu se putu opri să nu remarce Terry. Întorcându-l apoi pe burtă, începu să-i facă respiraţie artificială, apăsând întâi pe piept, ridicându-i și coborându-i ritmic braţele, suflându-i aer în gură. Curând, Bombasto deschise ochii. Speriat și nedumerit, îşi roti privirea în jur, dar ceea ce zări păru să-l liniștească, căci se suci pe o coastă și, cu o voce abia auzită, murmură:

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, Terry. Te voi răsplăti așa cum meriţi.

— Dar n-am făcut nimic extraordinar! Soarta a vrut să eșuăm în același loc, asta-i tot… Singurul meu merit e că am tras frânghia.

Dar Bombasto nu mai auzi și celelalte explicaţii ale lui Terry. Căzuse din nou în nesimţire.

Nemaiavând cum să-l ajute, Terry se îndreptă spre Fisher, Nick și Chico. Aceștia continuau să zacă în același loc, la o anumită distanţă de mal, nemișcaţi ca niște pești aruncaţi de valuri pe uscat. Adevărul e că Terry mai mult se târâse decât mersese către ei, împleticindu-se ca un om beat. Frunzele de coca îşi încetaseră de mult efectul și era atât de vlăguit, încât abia mai putea face un pas. În afara câtorva zgârieturi și vânătăi pe braţe și pe picioare, cei trei scăpaseră nevătămaţi. Erau însă atât de sleiţi, încât nu fură în stare să se ridice când Terry se apropie de ei.

După un timp, Terry se ridică totuși și se îndreptă spre o pădurice de palmieri din apropiere. Observă, risipite pe jos, mai multe nuci de cocos căzute din pomi.

După culoare și după scorţoșenia învelișului, se vedea că sunt vechi. Cu

siguranţă că și laptele lor se acrise. Terry nu mai avea însă putere să se caţăre într-un cocotier ca să rupă câteva fructe proaspete. Culese câteva de pe jos și, găurindu-le coaja cu o bucată de mărgean, se întoarse repede la prietenii săi să le dea de băut. Laptele nucilor fermentase, era acru, și poate că din pricina asta îi trezi din toropeală. Acum puteau, în sfârșit, comenta miraculoasa lor salvare. Bombasto izbutise, cu mari eforturi, să ajungă singur până la ei, dar se sprijinea de un băţ.

Primele lui cuvinte fură că moare de foame și că n-are de gând să stea cu mâinile în sân și să aștepte să-i pice pară mălăiaţă. Când îi răspunseră că ei n-au nici măcar puterea să se ridice, le zise că s-au rablagit de tot și că el se va duce singur să caute ceva de-ale gurii. Peste o oră se întoarse, pășind de data asta voinicește și ţinând pe umăr băţul, de care atârna acum un ciorchine de banane.

— E drept că n-am întâlnit ţipenie de om pe-aici — le spuse el. Totuși, am certitudinea că insula e locuită. Am văzut o mulţime de grădini cu legume, chiar și un porc lăfăindu-se într-o cocină. Toate astea chiar în spatele pădurricii… Ehei, să fi avut un cuţit și câteva beţe de chibrituri! înjunghiam porcul și vă frigeam o ciozvârtă. Deocamdată trebuie să vă mulţumiţi cu câteva banane… Poftim, serviţi

Vestea că insula era locuită îi învioră mai dihai decât bananele cu care îşi înșelară foamea. Drept urmare hotărâră să pornească pe dată în căutarea băștinașilor. Se ridicară anevoie, căznindu-se să-și stăpânească tremurul picioarelor, și-l întrebară pe general încotro s-o apuce ca să dea de grădinile văzute de el. Trasând în aer un gest larg cu mâna, ca un mareșal ce-și cheamă ostașii la bătălie, Bombasto luă comanda micului grup. Intră atât de bine în pielea personajului, încât îi obligă să meargă în pas cadenţat și să se ţină drepţi, răstindu-se la ei când îi vedea că nu ascultă comanda.

— Trebuie să facem impresie asupra băștinașilor, pentru că atunci și ei ne vor trata mai bine — le spuse când cei patru începură să se plângă de atâta „disciplină.

Îi călăuzea într-o doară; o apuca ba pe una din numeroasele cărări ce se deschideau din pădure, ba pe alta.

După un marș de aproape o oră, erau epuizaţi și gata să se răzvrătească, când, deodată, auziră niște strigăte destul de îndepărtate, dar ușor identificabile: erau voci omenești.

— Continuaţi-vă drumul și ţineţi capul sus! Ordonă Bombasto, sigur că nu se rătăcise.

Câteva pâlcuri de arbori de pâine fură primul indiciu că se apropiaseră de o așezare omenească. În partea opusă zăriră un sat, dar aspectul lui era atât de neobișnuit, încât rămaseră locului, uluiţi. La drept vorbind, nu atât satul — o îngrămădire de colibe acoperite cu frunze de palmier, aidoma celor de pe Maura — îi impresiona în mod groaznic, ci „decorul* lui macabru: mormanele de oseminte și de schelete omenești îngrămădite în mijlocul colibelor. Pe două prăjini înalte, drept în mijlocul satului, rânjeau la ei două hârci. Nimic altceva: niciun semn că ar fi și oameni vii pe-acolo.

— Să știi că am nimerit într-un sat de canibali! îi şopti Nick lui Terry.

— N-aș crede… Poate că or fi existat cândva canibali pe-aici — îi răspunse Terry — dar ia seama la craniile astea: sunt albite de vreme, ceea ce înseamnă că stau hăt de mult în proţap… I-or fi dezvăţat misionarii pe băștinași de obiceiurile lor antropofage și nu mă îndoiesc că acum sunt oameni pașnici și bucuroși de oaspeţi.

— Nu-s de părerea ta. Uită-te la ăia de colo: nu mi se par chiar așa de pașnici — îi răspunse Nick, făcându-se alb ca varul și arătând cu capul în direcţia opusă satului, unde o duzină de sălbatici goi-pușcă, cu inele mari înfipte în nări și cu suliţe ascuţite în mâini, îşi făcuseră tocmai apariţia dindărătul colibelor. Eu una știu: că n-am de gând să-i las să-și împodobească casele cu tigva mea – adăugă apoi, luând-o la sănătoasa și ascunzându-se în spatele unui trunchi de palmier.

Văzând că ceea ce urma să constituie o friptură delicioasă le scapă printre degete, indigenii, mâniaţi, sau re pezit spre pradă, ceea ce îi făcu și pe Terry, pe Bombasto, pe Fisher și pe Chico să nu-și mai piardă timpul și să imite pilda — dacă nu prea glorioasă, în orice caz înţeleaptă — a lui Nick. Erau ei înșiși uimiţi de viteza cu care le sfârâiau călcâiele alergând. Dar sălbaticii, mai sprinteni și mai odihniţi, îi ajunseră. Fără alt motiv decât cumplita lor oboseală, neîmpiedicându-se de niciun obstacol.

Chico, mai întâi, apoi Fisher căzură ca seceraţi la pământ.

Era fatal ca, alergând imediat în spatele lor, ceilalţi să păţească la fel, și Nick, care se poticni de Fisher, ca și Terry, în sfârșit, se prăbușiră unul peste altul. Numai generalul, care forma ariergarda, mai avu puterea să rămână în picioare. Era hotărât să-și vândă scump pielea. Proptindu-se cu spatele de trunchiul unui copac, începu să învârtească ciomagul și să amenințe, cu răcnete și strâmbături fioroase, pe oricine vedea că se apropie de el.

Fisher și băieţii, îngroziţi, așteptau lovitura care avea să-i răpună. Dar, în locul suliţelor ce urmau să-i străpungă, auziră o voce furioasă urlând în englezește:

— Stop, tâmpiţilor. De ce-aţi dat buzna așa? Mi-aţi stricat cea mai palpitantă secvenţă! Ia veniţi încoa!

Deschiseră temători ochii și văzură în spatele sălbatici lor un om alb, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi și cu o cămașă în culori ţipătoare. Era atât de furios, încât părea mai degrabă piele-roșie decât alb. Într-o mână ţinea un megafon, iar în cealaltă un caiet. După ce dădu câteva instrucţiuni băștinașilor, se întoarse către eroii noștri, spunându-le enervat:

— Aţi fost destul de convingători în scena când fugeaţi îngroziţi, iar data viitoare sper că o s-o jucaţi și mai bine. Dar dacă nu știţi ce aveţi de făcut pe urmă, de ce nu vă adresaţi regiei?

În cele din urmă, lucrurile se lămuriră. Băieţii, rușinaţi, îi explicară că nu făceau parte din echipa filmului și-i istorisiră cum ajunseseră în această îngrozitoare situaţie. Pe dată, tipul își schimbă atitudinea, devenind întruchiparea însăși a cumsecădeniei. Le spuse că e producătorul filmului, că se numește Stevens, că vine tocmai de la Hollywood, că titlul peliculei e, Regina albă din insula canibalilor", că această superproducţie costă șaptesprezece milioane de dolari și că a angajat pentru realizarea ei douăzeci și trei de „stele" și două mii trei sutedouăzeci și șase

de figuranţi. Își termină discursul adăugând că imediat ce va încheia programul turnării din acea zi, va fi pentru el o plăcere să-i invite la masa de seară. Până atunci, dacă vor, pot face o vizită cacicului insulei — cel autentic, nu travestit — și să-i povestească păţaniile lor.

Drept ghid, domnul Stevens le puse la dispoziţie pe unul din figuranţii goi, chiar acela pe care-l socotiseră cel mai crud dintre canibali.

Acesta îi conduse numaidecât în satul adevărat, care se întindea în spatele decorului. Aici însă, în locul colibelor de frunze și al hârcilor înfipte în pari înalţi, dădură peste niște căsuţe drăguţe de lemn, cu antene de radio. Cacicul insulei, a cărui piele era tot atât de arămie ca și a supuşilor săi, figuranţii din film, dar care purta un costum de olandă albă și cravată, îi întâmpină în pragul unei frumoase verande și li se adresă într-o englezească perfectă:

— Intraţi, intraţi vă rog… îmi pare bine de cunoștinţă. Vă rog să-mi faceţi plăcerea să luaţi o ceașcă de ceai cu mine.

În timp ce sorbeau licoarea fierbinte și se înfruptau din prăjiturile oferite, povestindu-și totodată aventurile, Terry nu-și putea lua ochii de la niște fotografii atârnate pe pereţi. Înfăţișau niște echipe de vâslași și de jucători de crichet. Surprinzându-i privirea, șeful îi spuse zâmbind amuzat:

— Dacă vrei să le vezi mai de aproape, te rog nu te jena… Sunt fotografiile echipei sportive din care făceam parte în timpul studiilor mele la Oxford. Ei da. Pe atunci eram mai tânăr și mai zvelt, totuși cred că mă vei recunoaşte printre ceilalţi colegi.

După ce făcură un duș și încercară bucuria hainelor curate, puse la dispoziţie de amabila lor gazdă, un mesager trimis de domnul Stevens veni să-i anunţe că erau aşteptaţi la cină. Intrară într-o sufragerie cu mobile pliante din nichel, adusă special cu avionul de la Hollywood. Începe rea avea un bar și câteva frigidere lipite de perete. În faţa barului, în niște fotolii confortabile, tapisate cu piele moale, ședeau domnul Stevens, câteva actriţe în rochii lungi și actori în smochinguri de culoare deschisă. Băieţii se afundară încântaţi în pernele jilţurilor și imediat apărură chelnerii în costume albe cu nasturi de metal auriu și-i întrebară ce doresc să bea.

— Ceva rece! răspunseră aproape în cor.

În timp ce se delectau cu feluritele băuturi multicolore servite în pahare mari, aburite, și istoriseau pentru a treia oară originala lor aventură, un chelner se apropie tăcut de ei și, ţinând în mână un aparat de telefon de culoare roșie, se opri în dreptul lui Bombasto. Dregându-și glasul, îi spuse:

— E pentru dumneavoastră, domnule general…

— De unde naiba? întrebă Bombasto, mirat, dând dușcă paharul.

— Din Ecuador — răspunse chelnerul, umplându-i din nou paharul.

Și mai mirat, Bombasto puse pe masă paharul pe care-l dusese la gură și întrebă din nou;

— De unde știu că sunt aici?

Explicaţia o primi de la domnul Stevens

— Agentul societăţii noastre, care se ocupă cu relaţiile publice, a transmis presei

mondiale știrea salvării dumneavoastră. Nu știaţi că avem propria noastră staţie de emisie? E cea mai puternică din partea asta a Pacificului, la sud de Hawai. Suntem în legătură permanentă cu America. În momentul de faţă, mai mult ca sigur că știrea a fost retransmisă tuturor ziarelor și posturilor de radio din lume. Probabil că în curând un avion o să aducă o droaie de ziariști, veniţi special ca să vă ia un interviu. Vă daţi seama ce publicitate se va face în jurul dumneavoastră? Și al nostru, desigur… Dar de ce nu răspundeţi, domnule general?

Bombasto luă receptorul și începu să urle atât de tare în pâlnie, încât vocea lui ar fi putut fi auzită în Ecuador și fără telefon. Persoana de la celălalt capăt al firului ţipa probabil tot atât de tare, căci Bombasto trebui să depăr teze receptorul de la ureche. Așa se face că toţi cei de faţă putură auzi și ei deslușit, deși venea de la mari depărtări, o voce sugrumată de emoţie, precipitată, care tre' mura plină de emoţie de câte ori rostea cuvintele preşedinte" și „victorie" — ceea ce se repetă de câteva ori la rând.

Era vădit că vocea anunţa un eveniment foarte important. Bombasto părea mai degrabă surprins decât satisfăcut.

Până la urmă, ochii lui se înseninară și un zâmbet larg i se așternu pe faţă. Deveni vesel și, spre uimirea tuturor, pupă de câteva ori receptorul înainte de a-l pune în furcă.

Generalul știa să-și calculeze efectele. Lăsă să treacă câteva minute înainte de a împărtăși asistenţei, numai ochi și urechi, senzaţionala veste:

— Sunt iarăși Președinte… Cu deosebirea că, de data aceasta, am fost *ales* în fruntea Republicii de către Par lament. Cred că nu e *dezonorant* că am fost ales în unani mitate… Ori credeţi că n-o fi așa?

Nu așteptă să i se răspundă și, adresându-se chelnerului care stătea în spatele lui, spuse:

— Să vie șampania! Să vie toată șampania pe care o aveţi aici !

Fericirea lui Bombasto îi molipsise și pe ceilalţi, în afară de Fisher, care îi reproșa:

— Așadar, vreţi să ne părăsiţi. Frumos din partea dumneavoastră! Aţi uitat de statul liber pe care urma să-l în temeiem pe o insulă pustie? Totuși, ar fi mai bine să nu pierdeţi din vedere proiectele noastre… Ca mâine izbuc nește o nouă revoluţie în ţara dumneavoastră, și atunci s-ar putea să vă pierdeţi nu numai puterea, dar chiar și viaţa…

— Patria mă cheamă ! răspunse solemn Bombasto. De data asta însă voi porunci să fie împușcaţi toţi adversarii. Am iertat destule lucruri ! M-au hăituit ca pe o fiară! Știi mai bine ca oricine cum am ajuns să rătăcesc pe ocean împreună cu voi! Dar, cu cât trăiești, cu atâta înveţi mai multe… Acum, hai să închinăm un pahar pentru triumful legii și al dreptăţii !

După ce bău mai multe cupe de șampanie, Bombasto ceru să i se aducă câteva coli de hârtie, niște condeie, un foarfece și ace de gămălie. Nu-i trecea nimănui prin minte ce voia să facă generalul. Îl urmăreau cu toţii cu respiraţia tăiată. Generalul începu prin a întinde hârtia pe masă și a o netezi pe la colţuri. Pe urmă puse

deasupra o cupă de șampanie și trasă în jurul piciorului ei trei cercuri.

Întorcând apoi cupa cu gura în jos, desenă și un al patru le-a cerc, ceva mai mare. În sfârșit decupă cele patru cercuri, înfipse în fiecare un ac cu gămălie și scrise ceva pe ele. Terminând și această ultimă operaţiune, se ridică în picioare și, potrivindu-și glasul, cuvântă:

— Stimaţi şi iubiţi tovarăși de pe *Equatoriana!* Ca o dovadă a stimei ce vi-o port și pentru a păstra o veșnică amintire istoricei noastre călătorii, institui, în calitatea mea de Președinte, începând de azi, un nou Ordin. El râs plătește actele de eroism înfăptuite în cursul uneia din cele mai anevoioase și mai fascinante aventuri maritime din câte au existat. În consecinţă, confer prima decoraţie de Comandor al noului Ordin căpitanului nostru și totodată salvatorului meu, Terry Benson. Prin același decret îl numesc și Amiral onorific al flotei noastre naţionale. Îi numesc cavaleri ai aceluiași Ordin pe Dick Fisher, Nick, Larsson și Chico. Vă rog, dragii mei prieteni, să vă apropiaţi ca să vă înmânez aceste insigne temporare ale noilor voastre demnităţi!…

În aplauzele furtunoase ale domnului Stevens și ale vedetelor de cinema, cei patru decoraţi se apropiară, pe rând, de Bombasto. Acesta le prinse solemn insignele de hârtie la piept (Terry, bineînţeles, o primi pe cea mai mare) și-i sărută zgomotos pe amândoi obrajii.

Când băieţii găsiră o clipă de răgaz să privească mai de aproape insignele, descoperiră că Bombasto adăugase că te va cuvinte deasupra fiecăreia: „Urmează a fi schimbată ulterior într-o medalie ecuadoriană de aur, la Quito”.

Mai e vorbă că erau cu toţii mândri și încântaţi? Sin gurul care făcea notă discordantă era, de data aceasta.

Chico. După ce întoarse insigna pe amândouă feţele, se apropie de Bombasto și, trăgându-l ușor de mânecă, îi şopti:

— Mie mi-aţi mai dat o medalie, vă aduceţi aminte? Când cu hoţii ăia, pe insulele Galapagos… De data asta, dacă nu e cu supărare, aș prefera ceva bani… Ca să-mi cumpăr o cămașă, să pot merge duminica la biserică. Am văzut o biserică în sat…

Generalul izbucni în râs. Cuprinzându-l pe micul indian de umeri îi spuse:

— Pe cât ești de credincios, dragul meu Chico, pe atâta ești de prostuţ. De acum înainte nu mai ai a-ţi face griji de nimica! Te iau cu mine în Ecuador! Vrei să fii secretarul meu particular? îţi dau o leafă să-ţi ajungă nu numai pentru o singură cămașă, dar chiar pentru mai multe pe lună, ba chiar de mătase…

Chico îi răspunse cinstit:

— Dar eu nu știu nici citi, nici scrie.

— Ei și? Eu nu răspund niciodată la scrisori… Un preşedinte primește numai jalbe, petiţii, cereri… Începând de azi, Chico, te poţi considera în slujba mea !

În timp ce băieţii îl felicitau acum pe micul indian, întreaga asistenţă făcu cerc în jurul Președintelui.

Deodată telefonul ţarii din nou. De data asta era chemat Fisher. Neliniștit, luă receptorul din mâna chelnerului și vreme de câteva minute cei care-l urmăreau

văzură, după expresia figurii sale, că veștile ce i se transmiteau nu păreau a fi plăcute. Abia reuși să îngaime câteva silabe, în timp ce faţa i se lungea din ce în ce mai mult.

După ce termină de vorbit, se adresă prietenilor săi astfel:

— Făbricuţa mea, întreaga mea agoniseală, a fost scoasă la mezat… Am pierdut până și mica mea staţie particulară de radio-amator… De altminteri, să fi vrut s-o vând, tot nu reușeam să acopăr toate cheltuielile!

Terry și Nick știau că acuma era rândul lor să fie chemaţi de acasă și abia îşi puteau stăpâni emoţia. Nu erau de loc siguri că părinţii le vor preamări isprăvile, sau că vor aplauda proiectul lor năstrușnic de a se stabili pe o insulă pustie din Mările Sudului. Într-adevăr, câteva mi nu te mai târziu telefonul zbârnâi din nou. Pentru Nick.

Auzind glasul tatălui său, Nick se fâstâci și nu putu în druga nicio vorbă. Căta în jurul lui speriat, așteptând de undeva o încurajare. Iată de ce răspunsurile lui fură și mai scurte decât ale lui Fisher. Abia închise aparatul și se și duse glonţ la domnul Stevens, întrebându-l la ce oră pleca primul avion spre Los Angeles.

— Mâine dimineaţă la prima oră! N-aveţi nevoie să vă ocupaţi de bilete, vi le plătim noi — îi răspunse acesta.

Bombasto încercă să-l liniștească:

— Haide, nu te mai necăji atâta… Eu, Președintele, voi spune tatălui tău că n-ai nicio vină. Îl voi îmbuna, la nevoie, oferindu-i la parada victoriei noastre un loc de onoare în tribuna oficială. Va sta alături de cele mai importante personaje ale statului.

Nick se însenină puţin, dar acum era rândul lui Terry să dea semne de neliniște. Telefonul sună iar, parcă trădând o enervare. Dar tatăl lui Terry — căci bineînţeles el era — se arătă, dimpotrivă, fericit auzind că băiatul scă pase teafăr și nevătămat din aventura asta. Îi mai spuse să nu-și facă sânge rău că a lipsit la deschiderea noului an școlar, căci, în fond, n-a pierdut decât două săptămâni din primul trimestru. Lui Terry îi veni imediat inima la loc și, pe dată, concepu un plan care, spera el, va fi pe placul tatălui său. Îl întrebă dacă e de acord să-și mai prelu ngească puţin șederea în Mările Sudului. (A-i mărturisi dorinţa lui fierbinte de a rămâne „pentru totdeauna” acolo și de a-i avea și pe dânșii lângă el i se părea, totuși, o tactică greșită.) Din nenorocire, planul lui dădu greș, căci reacţia tatălui fu într-adevăr explozivă. Singura contribuţie a lui Terry la restul convorbirii fu, aşadar, un cât se poate de umil „da, tată”, urmat de un „nu, tată” când trebuia să răspundă și el ceva.

Fisher era dezolat auzind că va trebui să se despartă de tinerii lui prieteni. Bombasto îl consolă:

— De ce n-ai veni cu mine, în ţara mea, în loc să te mai joci de-a Robinson Crusoe? îţi dau și dumitale o slujbă faină. Dacă mă gândesc bine, chiar am nevoie de un om ca dumneata. Începând de azi îţi propun să fii consilierul nostru guvernamental în problemele democratice.

De emoţie, Fisher nu putu răspunde. În sfârșit îngăimă:

— Cred într-adevăr că veţi avea nevoie de sfaturi în acest sector necunoscut dumneavoastră, așa că accept!

Viitorul tuturor era deci asigurat.

Generalul încheie această ceremonie astfel.

— Dragii mei prieteni! înainte ca drumurile noastre să se despartă — cel puţin pentru noi cei ce plecăm în Ecuador — propun să-l ovaţionăm pe neasemuitul nostru căpitan, Terry Benson! Hip! Hip! Hura ! Trrr… Trrrr…

Telefonul sună din nou. Era tot tatăl lui Terry, care îşi amintise că mai avea ceva foarte important de spus fiului său. Și anume să se pregătească sufletește pentru examenul la engleză pe care urma să-l dea la întoarcere. Să ia deci avionul spre Los Angeles, ca să ajungă la timp acasă.

Terry puse la loc receptorul, oftând. Dar mai înainte ca să poată zice ceva, Bombasto continuă să peroreze. Când termină, echipajul *Equatorianei* se repezi la Terry, îl ridică și-l săltă pe braţe de câteva ori, cu entuziasm. Între al treilea și al patrulea salt, Terry reuși totuși să-și descarce sufletul:

— Spune și tu, Nick, ai mai văzut ca un comandor al ordinului *Equatoriana,* și pe deasupra și Amiral onorific al flotei, să fie obligat să se întoarcă la școală?

După o nouă ovaţie însă, Terry îşi alungă tristeţea, iar între al treisprezecelea și al patrusprezecelea „ura” îi spuse zâmbind vesel lui Nick:

— I-am promis tatii să mă întorc la timp ca să dau examenul la engleză. Te pomenești că o să-mi cadă tema aia veche: „O întâmplare interesantă din timpul vacanţei de vară”. Dacă ăsta va fi subiectul, îţi promit că voi ști ce să scriu!

C U P R I N S
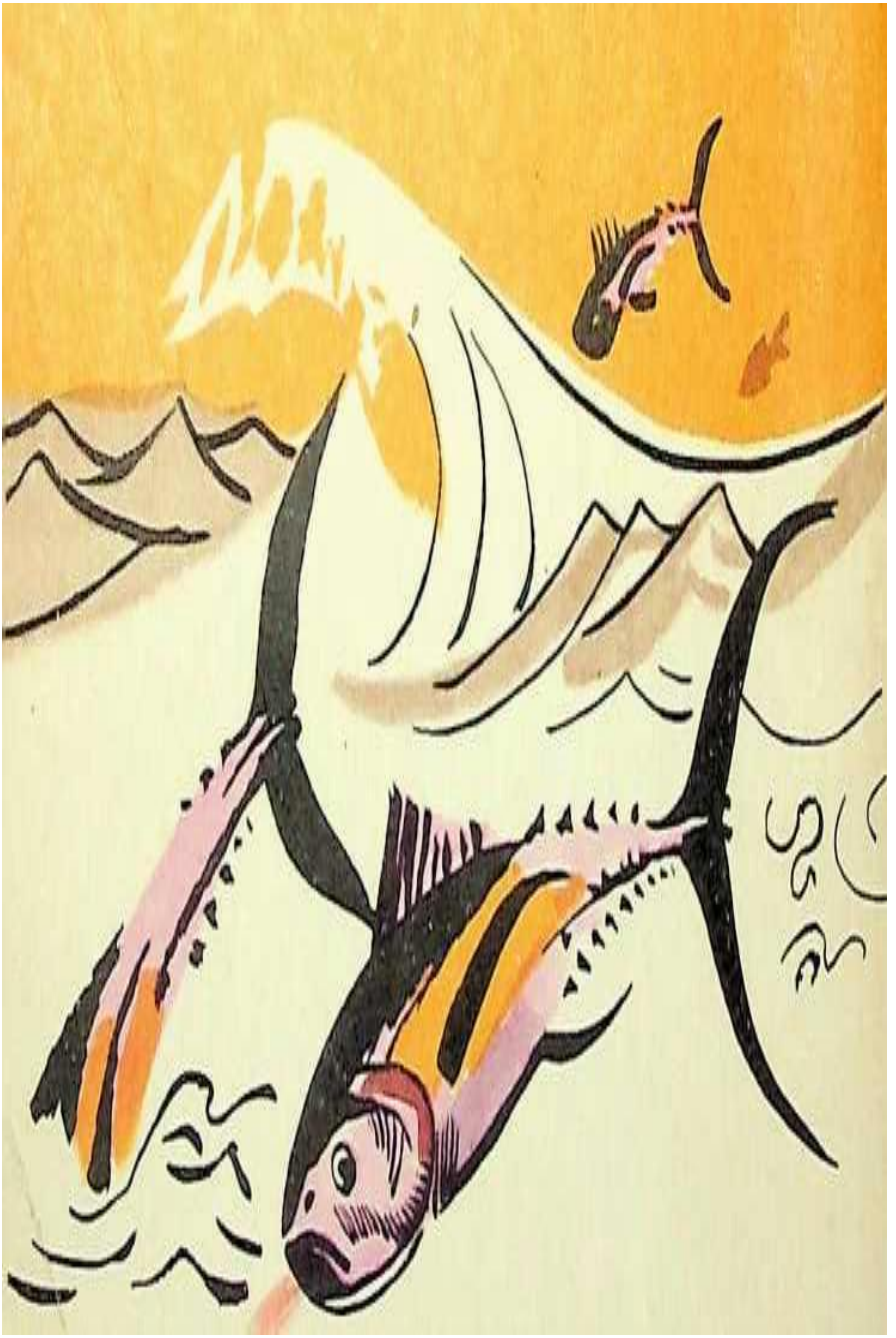
CAPITOLUL I
Terry e cu gândul numai la mare **3**
CAPITOLUL II
O încurcătură generală **14**
Capitolul III
Piraţi moderni **30**
Capitolul IV
Pe urmele lui Kon-Tiki **43**
CAPITOLUL V
A vota sau a nu vota **58**
CAPITOLUL VI
Planuri fanteziste **73**
CAPITOLUL VII
Descoperiri neașteptate **86**
CAPITOLUL VIII
Probleme arzătoare **98**
CAPITOLUL IX
O comunicare telefonică din depărtări îi readuce la datorie **109**